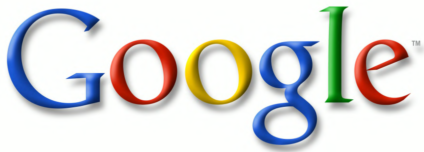

FØRSTE VIOLIN

KOMEDIE I FIRE AKTER

AF

JENS PETERSEN OG GUSTAV WIED

KJØBENHAVN

GYLDENDALSKE BOGHANDELS FORLAG (F. HEGEL & SØN)

FR. BAGGES BOGTRYKKERI

1898

PERSONERNE

CLAUSEN, Apoteker.
LUDVIG, Provisor, hans Søn.
MØLLER, Adjunkt.
ANNA, hans Datter.
DILLING, Dyrlæge.
HANSEN, Musiker.
STINE, Apotekerens Husholderske.
NIELS, Apotekerens Karl.

Handlingen foregaar i en større jydsk Provinsby, hos Apoteker CLAUSEN, fra en Dags Aften til næste Dags Aften.

FØRSTE AKT

Scenen: Dagligstuen i et gammelt Provinshus, hvor der i mange Aar har været Apotek. Den er ikke synderlig dyb og har altsaa en noget aflang Form. Men da der i Forgrunden til højre er en stor firkantet Krog, er det kun den forreste Del af Stuen, der indtager Scenens hele Bredde. Højt oppe i denne Krog sidder der som Levning fra ældgammel Tid et Karnapvindue med talrige smaa Ruder. Foran dette Vindue er der anbragt en Forhøjning med fem-seks Trappetrin.

Hovedindgangen er i Baggrunden midt for, gennem en bred og høj Døraabning med et grønt, uldent Forhæng. Herfra kommer man ind i Recepturet, som er indrettet oven over Bygningens Port og derfor ligger et Par Trin højere end Forgrundscenen. Det er kun nogle faa Alen bredt, og naar Forhænget trækkes til Side, ser man, at det ved et lignende Forhæng er adskilt fra det bagved liggende Apotek, som er i Niveau med det forreste Værelse, saa at man atter maa stige et Par Trin ned paa den modsatte Side. Naar man fra Gaden vil ind gennem Hoveddøren, maa man altsaa først gennem Apotek og Receptur.

To Døre til højre og en til venstre. Af Dørene til højre fører den forreste ind til Adjunkt Møllers og den anden ind til Dyrlæge Dillings Lejlighed, medens man gennem Døren til venstre kommer ind i Hovedlejligheden, den af Apoteker Clausen beboede Del af Ejendommen.

Mellem Dørene til højre Sofa, Bord og Stole, alt i Mahogni fra Kristian den Ottendes Tid. — Op ad Væggen i Forgrunden til venstre en meget lang Empiresofa med Sideskabe. — Paa For-

højningen i Krogen til højre to Bænke, den forreste med Bagsider mod Tilskuerne, den anden vis-à-vis. De har ikke andet Rygstød end det Rækværk, hvormed Forhøjningen er omrammet. Dette Rækværk er ligesom Forhøjningens Trappegelænder udskaaret i Egetræ og gør Indtryk af at være et Par Hundrede Aar gammelt. — I Baggrunden til venstre for Hovedindgangen et gammelt Klaver og en Reol med Noder. — Til højre for Hovedindgangen en stor Kakkelovn med bronceret Buste af Kristian den Ottende. — I Mellemgrunden til venstre nogle Nodepulte med tilhørende Stole. Pultene er indrettet saaledes, at de ikke blot har Plads til Lys, men ogsaa til Kopper og Glas.

Paa Væggen over Klaveret Portrætter af Haydn, Mozart og Beethoven, Haydn hænger i Midten og noget højere oppe end de andre. Han er ogsaa i større Format, og Rammen er omgivet af en mægtig Laurbærkrans.

Karmen i Karnapvinduet er meget bred og fyldt med Potteplanter.

Naar der kommer nogen ind gennem Apotekets Gadedør, er der en Klokke i det forreste Værelse, der ringer. Denne Klokke har Plads til venstre for Hovedindgangen, højt oppe paa Væggen, og er anbragt i Enden af en lang, rusten Jærnfjeder. Den klinger hæst og dingler længe.

FØRSTE SCENE

En Kvartet af Strygere, bestaaende af LUDVIG (første Violin), APOTEKEREN (anden Violin), ADJUNKTEN (Bratsch) og DYRLÆGEN (Violoncel), er paa Plads foran Nodepultene. LUDVIG og APOTEKEREN længst fremme.

ADJUNKTEN har en Kop Kaffe staaende ved Siden af sig, DYRLÆGEN en Toddy.

Man er i Lag med Haydn Op. 76 Nr. 3 (Kejserkvartetten), og i samme Øjeblik Tæppet begynder at gaa op, sættes der i med de første Takter af Adagioen.

LUDVIG er en slank, lidt spædlemmet og forlegen ung Mand i Begyndelsen af Tyverne. Han har en let Antydning af Overskæg.

APOTEKEREN er nogle og tres, høj, soigneret, uden Skæg.

I lang, gammeldags Skødefrakke. Rolig og værdig. Afdæmpet i sin Tale, selv om han bliver vred.

ADJUNKTEN er paa samme Alder. Uden Skæg. Sværmer for Beethoven og bestræber sig for at lægge sig hans bistre Ansigtsudtryk til. Sjusket og malproper.

DYRLÆGEN er nogle Aar yngre. Uden Skæg. Lille, fed, gemytlig. Med smaa Lapserier i sin Paaklædning.

Man er omtrent færdig med første Afdeling, selve Themaet, saa tager Klokken paa at ringe.

LUDVIG
rejser sig øjeblikkelig.

Der kom nogen.

ADJUNKTEN.

Fa'en, lad dem vente!

LUDVIG
hænger Violinen fra sig paa Pulten.

Syge Folk kan man ikke lade vente.

ADJUNKTEN.

Aa—r! Syge! Det er sgu Folks egen Skyld, naar de bli'er syge!

APOTEKEREN.

Hvor er Niels henne?

DYRLÆGEN.

Han er vel inde, hæhæ, og ta' Stines Temperatur!

LUDVIG
paa Vej ud gennem Recepturet.

Niels maa først være færdig i Kælderen.

ADJUNKTEN
rejser sig, arrig.

Kalder du det at spille, Clausen, hva'?

APOTEKEREN
rømmer sig sagtmodig.

DYRLÆGEN
tager sit Glas.

Skaal, Ihr Herren! Det er da en Trøst, at man ikke behøver at være mere end een om at drikke!

ADJUNKTEN
op og ned ad Gulvet, knapper Vesten op og strammer sine Seler.

Det er ogsaa en Maner, at han skal passe Butikken, naar vi har Musikaften!

APOTEKEREN
rolig.

Det er ingen Butik, Møller, det er et Apotek.

ADJUNKTEN
hen mod ham.

Jeg kalder det nu for en Butik! Og jeg vil *altid* kalde det for en Butik, for det har jeg mest Lyst til!

APOTEKEREN
mildt.

Ja, ja, ja . . . .

ADJUNKTEN.

Hvorfor lukker du ikke? Alle de andre har lukket for længe siden.

APOTEKEREN.

Paa et Apotek lukker man ikke, før Klokken er ti.

ADJUNKTEN
indædt.

Og hvis nu Beethoven havde været Apoteker? Hva'?

DYRLÆGEN.

Eller Mozart — hæhæ? — I skulde sgu ta' Jer

en Toddy — ligesom mig og Mozart, Ihr Herren, — den er saa rar at fordrive Ventetiden med.

ADJUNKTEN.

Det hedder ikke: „ligesom *mig* og Mozart“, — det hedder: ligesom *jeg* og Mozart! — Men vi behøver Gudskelov ikke at sættes i Spiritus endnu.

DYRLÆGEN
klapper ham beroligende paa Armen.

Og den gør arrige Folk mildere af Hjerte — Skaal!

ADJUNKTEN
trækker Armen til sig.

Uf! . . . Fyldebøtte!

DYRLÆGEN
fortsættende.

Og ligesom blidere af Sind, — gamle Stilebog!

APOTEKEREN
mæglende.

Saa, saa, saa! — Altid skal I kævles!

LUDVIG
kommer ind igen.

DYRLÆGEN
til LUDVIG.

Det var vel for to Øre Loppefrø?

LUDVIG.

Saa omtrent ja.

ADJUNKTEN
strammer sine Seler.

Og det skal man ha' farmaceutisk Eksamen for at besørge!

APOTEKEREN.

Skal vi saa forsøge igen? Sætter sig ved Pulten og tager sig en Pris.

ADJUNKTEN.

Ja, „forsøge“! „Forsøge“! Sætter sig og tager sig en Pris. Slaa en Plakat op udenfor, at vi spiller!

DYRLÆGEN
sætter sig og tager en Pris.

Det er sgu tilstrækkeligt at stille Stine op inden for Glasdøren, hæ, hæ!

LUDVIG
sætter sig.

De ved, at jeg holder meget af Stine, Dilling.

ADJUNKTEN

Hun gør hans Toddy for tynd, lille Ludvig, — hinc illæ lacrymæ!

DYRLÆGEN.

Du har det vist ikke godt, Møller?

APOTEKEREN.

Vi begynder altsaa forfra paa Adagioen! Banker med Buen i Pulten. Musik. Men efter et Par Takters Forløb ringer det igen.

LUDVIG
rejser sig øjeblikkelig og hænger Violinen fra sig.

DYRLÆGEN.

Ja, tænkte jeg det ikke nok! Tænkte jeg det ikke nok!

ADJUNKTEN
farer op.

Jeg spiller ikke en Node mere i dette Rakkerhus!

APOTEKEREN
til LUDVIG.

Hvad er det ogsaa, du har sat Niels til netop nu? Du vidste jo, at vi skulde spille.

LUDVIG
paa Vejen ud.

Det er Frugtsaften, Faer. Den kunde ikke staa længere; og vi kan da ikke være tjent med, at den bliver fordærvet.

ADJUNKTEN.

Og den Dreng er opkaldt efter Beethoven! Han skulde ha' hed't Isak eller Moses, skulde han, den Kræmmersjæl!

APOTEKEREN
rejser sig. Rolig.

Ludvig har jo naturligvis Ret, Møller. Navnlig nu, efter at vi har faaet den nye Apoteker til Byen.

DYRLÆGEN.

Naa—aa, du sidder vist lunt nok inden Døre. — Og paa den Maade var det jo meget bedre, vi var bleven boende hver for sig.

ADJUNKTEN
til Apotekeren.

Ja, var det ikke dig, som fik os til at flytte her hen paa Apoteket? Hva'?

DYRLÆGEN.

For at vi kunde ha' det noget nemmere med Musikken — hæ?

APOTEKEREN.

Jo, vist saa, . . . vist saa . . .

ADJUNKTEN.

Og ikke for at vi skulde passe Butikken . . . hæ!

APOTEKEREN.

Jeg har flere Gange anmodet dig om ikke at kalde det en Butik, Møller.

DYRLÆGEN.

Og hvad kan det saa nytte, at vi har faaet Ludvig tilbage igen?

ADJUNKTEN.

Du kunde ha' beholdt den gamle Provisor, det sagde jeg straks! Saa kunde Ludvig ha' passet sin Violin.

DYRLÆGEN.

Hvorfor skulde han ellers ta' Undervisning i Musik derovre i København. Saa behøvede han jo bare at ha' læst til Eksamen.

ADJUNKTEN.

Naar du vil gøre en Kræmmer ud af ham alligevel!

DYRLÆGEN.

Stik den, Clausen! Stik den! Jeg holder med Møller! Enten spiller man, eller man spiller ikke!

APOTEKEREN.

Du passer dog ogsaa *dine* Forretninger, Dilling.

DYRLÆGEN

tager en Slurk af Toddyen.

Det gør jeg. Men Fandens nødig!

ADJUNKTEN.

Det troede jeg, at vi tre var enige om for længe siden, at Musik er det eneste, som der er noget ved her i Livet.

DYRLÆGEN.

Jeg holder med Møller: Musik til Hverdag, — og en sød lille Pige i Tilgift om Søndagen — og saa Toddy over hele Linien! Hæ, hæ!

ADJUNKTEN
slaar efter ham.

Lad være Dilling! Du ved, jeg sætter Pris paa dig som Musiker; men jeg sympatiserer ikke med dit . . . dit Privatliv! Til APOTEKEREN: Hvis du ikke mener, du har Raad til at holde en Kandidat til, saa kunde du i det mindste ta' en Discipel. Det er det rene, skære Gnavseri at nøjes med Ludvig og Niels.

DYRLÆGEN.

Det rene, skære Gnavseri!

APOTEKEREN
lidt pikeret.

Naa—aa, jeg kender dog dem, der holder mere paa Pengene end jeg!

DYRLÆGEN
stikker ADJUNKTEN i Siden med Tommelfingeren.

APOTEKEREN.

For Resten ved I jo godt, at jeg er lige saa ked som I af disse idelige Afbrydelser, og jeg haaber ogsaa, at det skal lykkes mig at raade Bod derpaa.

DYRLÆGEN
nysgerrig.

Saa—aa? Saa—aa? Hvordan det?

APOTEKEREN
tager et Papir frem af sin Tegnebog.

ADJUNKTEN
utaalmodig.

Naa!

APOTEKEREN
række ham Papiret.

Værsgod og læs!

DYRLÆGEN.

Hva' er *det?*

APOTEKEREN.

Et Avertissement.

ADJUNKTEN

har hurtig ladet Øjnene løbe over Papiret.

Avertissement?

APOTEKEREN.

I Berlingske. Værsgod og læs!

ADJUNKTEN

læser.

„Første Violin. — En dygtig Musiker, som kan spille første Violin i en Strygekvartet, og som er villig til at gaa til Haande i et Apotek, kan faa en fast og vellønnet Stilling. Man behage at henvende sig ....“

Ser forbavset-spørgende op.

APOTEKEREN

sejrsstolt.

Hvad siger I til *det?*

Lille Pause.

DYRLÆGEN.

Borgerskabet vil grine af os!

ADJUNKTEN

betænkelig.

Du *har* rykket det ind?

APOTEKEREN.

Det maa have staaet allerede i Gaar eller i Forgaars.

DYRLÆGEN.

De vil grine af dig, Clausen!

APOTEKEREN.

Jeg kan ikke se, at det er noget at le af.

ADJUNKTEN
overlegent.

Og lad dem saa le! Lad dem le! Naar bare vi faar en Mand, der kan spille! — Og naar bare vi tre holde sammen.

APOTEKEREN.

Det gør vi!

DYRLÆGEN.

Naturlig! Det har vi jo altid gjort! Drikker.

ADJUNKTEN
griber pludselig APOTEKEREN i Frakkeopslaget.

Du *har* da vel ikke tænkt paa at sende Niels væk saa? Det kunde ligne dig! Det kunde ligne dig!

APOTEKEREN
friger sig lempelig.

Du er saa voldsom, Møller!

ADJUNKTEN
med sit Ansigt tæt til APOTEKERENS.

Har du tænkt paa det?

APOTEKEREN.

Nej . . . ja . . . nej . . . Vi kan jo da *tale* om det!

ADJUNKTEN
slaar Hænderne sammen i Ekstase.

Han har tænkt paa det! Han *har* tænkt paa det! — Byde en Primoviolin at feje Gaard og hente Brænde op og Kokes! *Kokes!* Og Vand til Stine!

APOTEKEREN.

Naar selv en Haydn har maattet pudse Støvler og hente Brænde!

DYRLÆGEN
vil gøre Parti med ADJUNKTEN og lader ogsaa fornærmet.

Jeg gaar ogsaa ind til mig selv! Tager sin Toddy.

ADJUNKTEN
vender sig i Døren.

Og til dine sjofle Romaner! Hva'! Ud.

DYRLÆGEN,
naar ADJUNKTEN er ude af Døren.

Hæ! . . . Gamle Penneskaft! Ud.

APOTEKEREN
rømmer sig sagtmodig.

Hum, hum . . . .

LUDVIG
med et lille Smil.

De var nok ikke i godt Humør?

APOTEKEREN.

Nej, det gaar jo heller ikke, dette her, min Dreng.

LUDVIG.

Nej, ikke sandt? Apoteket lider alt for meget derunder.

APOTEKEREN.

Ja, Apoteket . . . ja naturligvis. Og Musikken lider alt for meget derunder. Baade Apoteket og Musikken!

LUDVIG.

Her bliver mindre og mindre at bestille, og jeg tror, det er Musikkens Skyld.

APOTEKEREN.

Ja . . . naa . . . ja . . . Faar pludselig en Mistanke: Hvad mener du med *det?*

LUDVIG.

Ja, *du* kan naturligvis spille saa meget, du vil . . . .

APOTEKEREN.

Naa dog!

LUDVIG.

Det gaar bare ikke an, at vi spiller begge to.

APOTEKEREN.

Vil du lægge din Kunst paa Hylden?

LUDVIG
tier.

APOTEKEREN.

Kaste den Guds Gave bort?

LUDVIG.
tier.

APOTEKEREN.

Og netop nu, da vi alle sammen er enige om, at du har haft overordentligt Udbytte af den Undervisning, du har nydt i København?

LUDVIG.

Jeg behøver vel ikke netop at lægge den paa Hylden, men . . . .

APOTEKEREN.

Ja, hvor vil du da lægge den hen?

LUDVIG
smiler.

APOTEKEREN.

Staa ikke der og grin!

LUDVIG
alvorlig.

Jamen, Fa'er . . . .

APOTEKEREN
afbrydende.

Tror du, jeg var kommen helskindet gennem Livet, dersom jeg ikke havde haft min Musik og da særlig den store udødelige Haydn at støtte mig til?

LUDVIG.

Jeg holder ogsaa meget af Musik.

APOTEKEREN.

Men du holder maaske endnu mere af Recepter og .... og engelsk Salt? Er det det, du vilde sige?

LUDVIG.

Maa jeg tale ud?

APOTEKEREN.

Tal!

LUDVIG.

Jo, ser du, Fa'er, for mig har Apoteket her altid staaet som ... som noget ærværdigt ... noget næsten helligt. Det er ikke blot dig, men ogsaa Bedstefa'er og hans Fa'er igen, der har levet og virket inden for disse gamle Vægge. Og naar jeg i min Barndom hørte Folk tale om det gamle Apotek, syntes jeg altid, der kom noget ærbødigt i Tonefaldet, det var næsten, som om de vilde tage Hatten af, blot de nævnede det; og nu ... nu ....

APOTEKEREN.

Hvad nu?

LUDVIG.

Nu er det ikke langt fra, at man trækker paa Skuldrene af det, — man kalder det for ... for Musikkonservatoriet ...

APOTEKEREN.

Vi bryder os ikke om dumme Menneskers Vittigheder!

LUDVIG.

Jamen det hele kunde jo saa let bringes paa Fode igen, naar bare du tillod, at jeg tog mig lidt mere . . . lidt alvorligere af Sagerne.

APOTEKEREN
klapper ham paa Kinden.

Du er en brav Dreng, Ludvig! Men du er lidt for ømskindet. Lad Folk snakke og være vittige; det er dog Glæden inden Døre, det kommer an paa!

LUDVIG.

Jo, men . . .

APOTEKEREN
stadig smilende.

Nej, nu maa du tillade, at jeg taler lidt! Polisk: Ser du, jeg har jo allerede indset, at dette her gaar ikke; og jeg har ogsaa tænkt paa at skaffe Udvej. Resolut: Vi skal ha' en Mand til i Apoteket.

LUDVIG.

En Farmaceut?

APOTEKEREN.

Nej, en Mand, der kan spille Violin.

LUDVIG.

Jamen . . . .

APOTEKEREN.

Saa er vi ikke længere afhængige af Niels.

LUDVIG.

Men jeg forstaar ikke rigtig . . .?

APOTEKEREN.

For saa kan du og den unge Mand skiftes til at spille og til at passe Apoteket. Det synes jeg ikke, der er mange Ben i!

LUDVIG
smilende.

Jamen . . . var det saa ikke bedre, at den ny Mand helt overtog Primoviolinen?

APOTEKEREN.

Og du? Hvad vilde saa du?

LUDVIG.

Passe Apoteket naturligvis. Det vilde Kunderne vist ogsaa synes bedre om.

APOTEKEREN.

„Kunderne“? „Kunderne“? — Hvem er *det*? — Er vi Diskenspringere maaske?

LUDVIG
smilende.

Undskyld!

APOTEKEREN.

Ikke smile!

LUDVIG
alvorlig.

Undskyld!

APOTEKEREN
ryster paa Hovedet.

Ludvig, Ludvig, du er ikke nogen ægte Clausen! Du er i hvert Fald ikke *min* Søn!

LUDVIG
smiler igen.

Jamen Fa'er, naar du siger saadant noget, er jeg virkelig nødt til at smile.

APOTEKEREN.

Ja, jeg mener . . . Gudbevares! . . . derom er der ingen Tvivl, naturligvis! — Men jeg mener: Der er ikke gaaet Musik i dig!

LUDVIG.

Nej, ikke saadan, at jeg kan glemme alt andet for Musikkens Skyld. Og jeg kan da ikke heller altid blive ved med bare at være *din* Søn.

APOTEKEREN.

Naa, hvad ellers da?

LUDVIG.

Der kommer jo alligevel en Gang, da der maa gøres en . . . stopper op.

APOTEKEREN.

En hvad for noget?

LUDVIG.

En . . . en Forandring.

APOTEKEREN
meget forbavset.

Og hvad er det saa for en Forandring? — Naa, — naa! Ud med Sproget! Du har altsaa flere . . . Kaprifolier paa Haanden.

LUDVIG
lidt usikker.

Jeg kunde jo for Eksempel gaa hen og . . . og gifte mig.

APOTEKEREN
ganske uforstaaende.

Gifte dig?

LUDVIG.

Jeg er da ikke noget Barn længer.

APOTEKEREN
i indre Oprør.

Nej, Gudbevares, man kan se dit Skæg uden Lupe!

LUDVIG.

Fa'er, maa jeg tale alvorligt med dig?

APOTEKEREN.

Ja værsartig! Jeg er saa alvorlig som et Timeglas!

LUDVIG.

Vi to har jo egentlig aldrig talt rigtig sammen, aldrig! Bare spillet.

APOTEKEREN.

Musikken er Sjælenes sublimeste Sprog!

LUDVIG.

Ja, ja . . . Men sæt dig nu der! Saa sætter jeg mig her. Og saa taler vi sammen. Du plejer jo dog at være saa rolig.

APOTEKEREN
sætter sig.

Under et Jordskælv vakler selv en Statue.

LUDVIG
sætter sig. Famlende.

Jeg ved godt . . . baade du og Hr. Møller og Dilling . . . I har jo alle tre . . . altid talt saa haardt og uvenligt om Kvinderne . . .

APOTEKEREN.

Dilling sandt for Dyden ikke!

LUDVIG.

Næh — nej Dilling maaske ikke. Men han ser dog paa dem med . . . med saa ufine Øjne. Og alle

tre har I dog været enige om at sige alt det onde om Ægteskabet, som I paa nogen Maade kunde . . .

APOTEKEREN.

Hum!

LUDVIG.

Og det er jo Jer, der har opdraget mig. Nogen Mo'er har jeg ikke haft; og af Kvinder har jeg egentlig aldrig kendt andre end Stine.

APOTEKEREN.

Det er ogsaa mere end tilstrækkeligt!

LUDVIG.

Ja, ja . . . og jeg klager jo heller ikke; Stine har altid været god og rar, men hun gik jo dog kun og lavede Mad og gjorde rent og stoppede Strømper . . .

APOTEKEREN.

Andet kan man med Billighed ikke forlange af et Fruentimmer! — Men hvortil al den Snak?

LUDVIG.

Fa'er, hvis jeg nu for Alvor tænkte paa at gifte mig , . . snart maaske . . . i Løbet af . . . af . . .

APOTEKEREN.

I har maaske allerede Tvillinger?

LUDVIG
rejser sig.

Men Fa'er dog, hvor kan du tale saadan . . . om hende!

APOTEKEREN
endnu uforstaaende.

Om „hende“ . . .? Forskrækket: Der *er* altsaa . . .?

LUDVIG
hurtig.

Ja . . . nej . . . det har jeg jo ikke sagt! . . . Jeg mener om hende, som jeg maaske engang kunde faa i Sinde at . . . at tage til min Hustru.

APOTEKEREN
farer op.

Eller som „kunde faa i Sinde“ at *ta'* dig til sin Forsørger og . . . og Prügelknabe! **Søger at beherske sig.** Ludvig, min Dreng, sæt dig . . . *sæt* dig! Og lad mig tale fornuftigt med *dig!*

LUDVIG
sætter sig igen.

APOTEKEREN.

Har jeg nogen Sinde fortalt dig, hvad Haydn kaldte den Kvinde, som havde den Ære at være hans Hustru?

LUDVIG
tier.

APOTEKEREN.

Han kaldte hende for „bestia“ . . . „bestia infernalis“. Det betyder paa Dansk: det forbandede Bæst! — Og Haydn var ikke blot det største, men ogsaa det bedste Menneske, som nogen Sinde har levet.

LUDVIG
med et ganske lille Smil.

Jamen, saa har han og hun vel ikke passet sammen?

APOTEKEREN.

Passet sammen? — Hun var ikke værdig at løse hans Støvlebaand! — Ved du, hvad hun brugte hans Kompositioner til?

LUDVIG
tier, da han har hørt Historien hundrede Gange.

APOTEKEREN.

Naa, du ved det ikke. Saa skal jeg fortælle dig det! — Hun brugte dem til — Papillotter! Fordi hun anede, at det var den Maade, hvorpaa hun kunde krænke ham dybest. — Tænker du endnu paa at gifte dig?

LUDVIG.

Jamen Fa'er, hvorfor tog han ikke en Kone, der forstod sig paa Musik?

APOTEKEREN
med et Suk.

Som om det kunde nytte noget! — Sætter sig ved Siden af LUDVIG, klapper hans Haand og begynder lidt forlegen: Kære Ludvig, min egen Dreng . . . vi har endnu aldrig talt om den Ting, men du ved maaske, at *din* Mo'er var, hvad man kalder for „musikalsk"?

LUDVIG
nikker.

APOTEKEREN.

Og hun og jeg var . . . *ikke* lykkelige.

LUDVIG.

Jamen . . .

APOTEKEREN.

Du ser altsaa, at der har været en Gang, da jeg tænkte ligesom du. Forstaar sig, hun var jo kun et Fruentimmer og havde kun lært at traktere et Klaver, men hun var begejstret og ildfuld og . . . smuk. Og jeg var forelsket.

LUDVIG.

Ja, der ser du selv!

APOTEKEREN
taler sig efterhaanden ivrig.

Dėn Gang vidste jeg endnu ikke, at selv om en Kvinde er nok saa musikalsk, saa bliver Kunsten for hende aldrig andet end et Appendiks til Klæderne, et af de mange Midler, hun kan tage i sit Koketteris Tjeneste.

LUDVIG
gør en protesterende Bevægelse.

APOTEKEREN.

Hvis hun da ikke gaar endnu et Skridt videre og gør den til et Levebrød. For en Kvinde driver det aldrig videre end til at tænke paa det rent praktiske, — paa Maden til i Morgen og . . . og Klæderne til paa Søndag!

LUDVIG.

Jamen, kære Fa'er . . .

APOTEKEREN.

Sværmer hun for Kunst, saa skal du lægge Mærke til, at det altid er for den, som lige i Øjeblikket er paa Mode. En ny Hattefaçon eller en ny Kunstteori, det er for hende Hip som Hap.

LUDVIG.

Det forstaar jeg ikke, for jeg har altid hørt om Mo'er . . .

APOTEKEREN
afbrydende.

Og din Mo'er dannede *ingen* Undtagelse! Hun gjorde meget hurtig den Opdagelse, at Haydn ikke var hende „dyb“ nok. Det skulde alt sammen være Beethoven, bare Beethoven. Derfor kom hun og Møller saa godt ud af det sammen. Ja, hun drev

det endogsaa til at spille Wagner, denne Janitschar-musikant, som den Gang lige var begyndt at røre Trommen!

LUDVIG
med et lille Smil.

Naa ja, Herregud . . .

APOTEKEREN.

Saa kom der en Dag, da hun forklarede mig, at det egentlig slet ikke klædte mig at spille Violin. Jeg blev „sentimental“, fortalte hun, saa snart jeg fik en Bue i Haanden — hun brugte netop Ordet: „sentimental“. — Og den Dag følte jeg for første Gang en inderlig Trang til . . . Knytter Hænderne . . . til at lade Buen spille paa hendes Rygstykker!

LUDVIG
vil ikke tro sine Øren.

Du, Fa'er!

APOTEKEREN
søger at beherske sig.

Siden den Tid bestilte vi ikke stort andet end at pine hinanden. Selv ikke da hun laa paa sit Dødsleje, efter at have bragt *dig* til Verden. Hun vidste, at det var mit højeste Ønske, at du skulde opkaldes efter Haydn og hedde Joseph; og saa forlangte ***hun*** naturligvis, at du skulde hedde Ludvig — efter Beethoven. Og for at sætte sin Vilje igennem fik hun Lægen til at erklære, at det vilde være hendes Død, om jeg ikke gav efter.

LUDVIG.

Det var jo ogsaa Synd andet, da hun var syg . . .

APOTEKEREN
i ustyrligt Arrigskab.

Jamen hun døde jo alligevel!

LUDVIG
beroligende.

Fa'er Fa'er, — jeg kender dig slet ikke igen!

APOTEKEREN
stryger sig med Haanden over Ansigtet.

Naa, naa . . . . lad os nu ikke tale mere om *det!* — Men nu ved du altsaa, hvad Ægteskabet er. Ikke andet end Naalestik fra Morgen til Aften.

LUDVIG.

Jamen Fa'er . . . der er da ogsaa andre Ægteskaber . . . . lykkelige . . . .

APOTEKEREN.

Ingen! — Og nu ved du altsaa ogsaa, hvad det var, vi gerne vilde spare dig for. Al denne Sorg og Jammer — alle de Skuffelser og alt det Bedrag, som hedder Kvinden. Bruser atter op: Du maatte hellere knuse din højre Haand!

LUDVIG.

Men Fa'er dog!

APOTEKEREN.

Jo, jo, og ti Gange jo! Rolig og ømt: For da kunde alligevel vi andre blive ved at spille for dig, — mine gamle Venner og jeg, — og bevare din Sjæl frisk og modtagelig for Musikkens hellige Evangelium! Stryger ham kærligt over Haaret: Som dog er det eneste, hvori der findes Hvile.

Pause.

LUDVIG
nølende.

Jamen Fa'er . . . hvis jeg nu *alligevel* . . .

APOTEKEREN.

Ja, nu taler vi altsaa ikke mere om den Ting.

LUDVIG,
som om han maatte have Luft.

Men jeg *kan* ikke nøjes med Musik alene!

APOTEKEREN
himmelfalden.

Du kan ikke nøjes . . .?

LUDVIG.

Nej; ikke *alene*. Musik kan være godt nok som Tidsfordriv . . .

APOTEKEREN
springer op.

Tids . . . Tidsfordriv! Raaber. Møller!

LUDVIG
hurtig.

Aa nej . . . dette kommer dog ikke andre ved!

APOTEKEREN
raaber højere.

Møller! Aabner Døren til ADJUNKTENS Værelse. Møller! — Kom herind! Til LUDVIG: Du er jo bindegal! — Tidsfordriv! — Hvorfor ikke heller som en lille Likør til Kaffen?

ADJUNKTEN
i Døren. Gnaven.

Hvad er der? — Nu har *jeg* ikke Tid.

APOTEKEREN.

Kom lidt herind!

ADJUNKTEN
frem.

Naa, hvad er der saa? Ser fra den ene til den anden. I ser ud, som om I havde taget amerikansk Olie!

APOTEKEREN
peger paa LUDVIG.

Han vil gifte sig!

ADJUNKTEN
uforstaaende.

Hvor meget?

APOTEKEREN
som før.

Han tænker paa at gifte sig!

ADJUNKTEN.

Han tænker vel paa Fa'en, gør han! Knapper Vesten op. Puh! Stiller sig foran LUDVIG: Er du syg?

LUDVIG
undvigende.

Jeg vil helst afhandle den Sag med Fa'er alene, Hr. Møller.

ADJUNKTEN
ser ham stift i Øjnene.

Er du gal?

LUDVIG.

Den vedkommer dog nærmest ham og mig.

ADJUNKTEN
som før.

Er du Socialist?

APOTEKEREN.

Jeg har forgæves forsøgt at tale ham til Raison.

ADJUNKTEN
op og ned ad Gulvet.

Lad Stine gi' ham et Lavement, si'er jeg! Lad

Stine gi' ham et Lavement! **Spænder sine Seler ned.** De Satans Seler, de strammer! **Hen foran Ludvig:** Er du rent splintrende, sprasende, knasende, himmelraabende forrykt, Menneske! Hvem har du gaaet i Skole hos? Mon hos *mig?* Eller hos August den Anden af Sachsen, der avlede tre Hundrede og fem og tresindstyve Børn om Aaret — foruden Skudbørnene? Hva'?

LUDVIG
smiler.

APOTEKEREN.

Det nytter ikke at tage ham paa den Maade, Møller. — Du maa være rolig.

ADJUNKTEN.

Rolig? Jeg er Fanden ta' mig det roligste Menneske paa denne Side Kongeaaen! Men naar nogen vil begaa Selvmord . . . **Til Ludvig:** Ved du, hvad Ægteskabet er?

LUDVIG
tier.

APOTEKEREN.

Hører du ikke, at din gamle, prøvede, hvidhaarede Lærer spørger dig, om du ved, hvad Ægteskabet er?

LUDVIG
tier vedholdende, mut som en Skoledreng.

ADJUNKTEN
docerende.

Du ved det ikke? — Godt! — Maa jeg saa bede dig høre efter, at du kan det til næste Gang! . . . Ægteskabet er en Livsforsikringsanstalt for Fruentimmer, min gode Ludvig! De betaler intet Indskud og ingen Præmier, men lever højt paa den Kapital,

som vi arme, ulykkelige Tossehoveder af Mandfolk maa skrabe sammen i vort sure Ansigts Sved! Hva'! — Tænker du endnu paa at gifte dig?

LUDVIG.

Alle Kvinder er vel ikke ens.

ADJUNKTEN
afgjort.

Alle!

APOTEKEREN
afgjort.

Alle!

LUDVIG.

Jeg har da truffet . . .

ADJUNKTEN.

Du? Du kender jo ikke andre end Stine.

LUDVIG.

Ja, for Eksempel Stine!

ADJUNKTEN
slaar Hænderne sammen.

Det er da vel ikke Stine, du . . .

LUDVIG
smiler.

APOTEKEREN.

Aa, visvas, Møller!

ADJUNKTEN
ivrig.

Man har set saa galt før. — *Min* Kone var ældre end jeg.

LUDVIG
dristig.

Ja, De er jo selv gift, Hr. Møller.

APOTEKEREN
forskrækket.

Men Ludvig dog!

ADJUNKTEN
tilkæmpet rolig.

Lad ham bare, Clausen! Lad ham bare! — Det var godt, han mindede mig om min Fornedrelsestilstand. Jeg vil fortælle ham . . .

APOTEKEREN.

Jamen kan du ogsaa taale at tale om det?

ADJUNKTEN
strammer Selerne.

Naar det gælder om at rive Drengen ud af Djævelens Kløer? — TIL LUDVIG: Ja, lille Ludvig, jeg er gift — eller *var* gift — for det er allerede mange Aar siden . . . Satans, saa de Seler strammer! . . . Og vil du vide, hvorfor jeg giftede mig? — Fordi jeg var et Fæ og en Grønskolling, og fordi jeg ikke havde en Fa'er eller en forstandig Lærer til at advare mig. Hva'! — Og fordi hun var „energisk"; hun *vilde* giftes. Og durkdreven, durkdreven! Jeg behøvede bare at sætte Violinen under Hagen, saa sad hun der og lyttede med Hovedet paa Skakke som en Turteldue. Og hun fortalte, at jeg var en Kongeørn, der hævede hendes Sjæl paa Poesiens Vinger. — Sludder! Fruentimmervrøvl!

LUDVIG.

Jamen . . .

ADJUNKTEN.

Hva'? — Men da vi først var bleven gift, fik Piben en ganske anden Lyd. Hun kunde ikke

taale al den „Klimpren“ i sit Ho'de. Hun sa'e „Klimpren“. Hva'! — Hun var ikke mere musikalsk end en Asparges!

LUDVIG.

Jamen . . .

ADJUNKTEN
kører paa.

Hva'? — Og Penge vilde hun ha'. — Bedst som jeg sad og spillede, saa kom hun farende om Husholdningen, — at hun ha'de ikke Penge til Smør, og ikke til Ost, og ikke til Øl. Som om Mennesket lever af Ost og Øl alene! Hva'! — Og jeg *ha'de* ingen Penge! Jeg fik jo ikke uden min Pjalt Gage.

LUDVIG.

Jamen . . .

ADJUNKTEN.

Og da jeg saa tog og dundrede i Bordet for hende og sa'e, at jeg vilde ha' Fred, og at Hjemmet var mit, saa . . . saa . . . ja saa en skønne Dag, da jeg kommer fra Skolen, var hun rejst bort med vor lille Datter. Rendt sin Vej, forstaar du, *rendt!* — Se det er Ægteskabet!

APOTEKEREN
klapper ham deltagende paa Skulderen.

Ja, du har haft tunge Dage, gamle Ven.

ADJUNKTEN
pusler med sine Seler.

Og du!

APOTEKEREN.

Tal ikke om det!

ADJUNKTEN
med Hentydning til LUDVIG.

Og nu vil *han* ogsaa rende fra os. Hen foran LUDVIG. Du siger ikke noget! Hva'? Har du endnu Lyst til at komme ind i den Heksesabbat?

LUDVIG
vrider sig.

Jeg *kan* ikke nøjes med Musik alene.

APOTEKEREN
bedrøvet til ADJUNKTEN.

Han siger, at vor Musik kan være god nok som „Tidsfordriv".

ADJUNKTEN
maalløs.

Vor . . . vor Musik? *Vor* Musik! — „Tidsfordriv"! Op og ned ad Gulvet. Vi, som har spillet de forfærdeligste Ting! Ting, som endog Folk fra det kongelige Kapel har maattet lade ligge! Hva'! Hen foran LUDVIG. Ved du, at Musikken har baaret din Fa'er og mig over Graven? *Ved* du det? — Men du ønskede naturligvis, at vi godt og vel laa dernede, og at Ormene aad os, og Rævene rendte med vore Ben! Hva'? Saa kunde du gifte dig i Fryd og Herlighed og lade dit umusikalske Uhyre af en Kone koge Havresuppe paa vore Violiner!

LUDVIG
smiler.

Men det kunde jo godt hænde, at mit tilkommende „Uhyre af en Kone" var musikalsk, Hr. Møller.

ADJUNKTEN
spidser Øren.

APOTEKEREN
til LUDVIG.

Jeg har allerede forklaret dig . . .

ADJUNKTEN
afbrydende.

Nej, lad Drengen tale ud! Til LUDVIG. Hvad er *det*, du fortæller om din tilkommende — hm! — Halvdel? — — Det vilde naturligvis forandre Sagen meget betydelig.

APOTEKEREN
til ADJUNKTEN:

Du glemmer, at *min* Kone *var* musikalsk.

ADJUNKTEN.

Glemmer? Næi! Aldeles ikke! Paa ingen Maade! Og havde hun blot faaet en Mand, der havde forstaaet hende, . . .

APOTEKEREN.

Hva' si'er du!

ADJUNKTEN.

En Mand, der havde forstaaet hende! siger jeg. Hun og jeg kunde meget godt sammen.

APOTEKEREN,
som om der lidt efter lidt gik et Lys op for ham.

Hun og du . . . Ja, ja . . . Griber pludselig fat i ADJUNKTEN: Var det . . . var det derfor, du var med til at faa Drengen døbt Ludvig?

ADJUNKTEN
skriger op.

Nej, *nu* gaar det for vidt! Din Kone og jeg — *jeg!* En kongelig ansat Adjunkt! — mener du skulde — —! Jeg flytter! Jeg flytter i Morgen den Dag!

APOTEKEREN
hen mod ham, angerfuld.

Kære Ven, jeg . . .

ADJUNKTEN
som før.

Rør mig ikke, siger jeg! — I er forrykte begge to, baade du og din Søn! Hele Apoteket er blevet vanvittigt! Væk! Gaa væk! Jeg er bange for Smitte!

DYRLÆGEN
stikker Hovedet ind.

Men hvad er her paa Færde? Er I ved at koge Sæbe paa Adjunkten? Frem.

ADJUNKTEN.

Det er Clausen, som . . .

APOTEKEREN
bedende.

Møller, Møller, — for din egen Skyld og for min . . .

ADJUNKTEN
vender sig pludselig og peger paa LUDVIG.

Det er . . . det er Drengen der, som vil gifte sig!

DYRLÆGEN
i den højeste Bestyrtelse.

Nu be'er jeg om mine himmelblaa Bukser!

ADJUNKTEN og APOTEKEREN
trækker sig noget tilbage i ivrig Samtale, og det ender lidt efter lidt med en Forsoning imellem dem.

LUDVIG
er gaaet hen til DYRLÆGEN.

Kære Dilling . . .

DYRLÆGEN
holder ham ud fra sig.

Saa han vil gifte sig . . . Hingstebarnet! — Hæ, hæ! — Trykker Manddommen ham?

LUDVIG
uvillig.

Aa!

DYRLÆGEN.

Dikkedik! En sød, lille, buttet en, hæ, hæ. — Se mig til den Luks!

LUDVIG
stamper i Gulvet.

Hr. Dilling!

DYRLÆGEN.

Hov, hov! Saa Hingsten sparker!

LUDVIG.

Fa'er og Hr. Møller er det umuligt at tale med; men saa troede jeg, at *De* . . .

DYRLÆGEN
alvorlig.

Ja vel saa, min Dreng. Hvad er der saa? Hviskende: Er hun her fra Byen? Jeg kender dem alle.

LUDVIG.

Ja . . . nej . . . jeg har jo slet ikke sagt, at der var nogen bestemt . . . jeg har bare slaaet paa, at jeg maaske engang kunde faa Lyst til at gifte mig.

DYRLÆGEN
afgjort.

Lad være med *det!* Hvad skal man giftes for?

LUDVIG.

Jamen naar man er . . . naar man nu er forelsket?

DYRLÆGEN.

Det har jeg sgu været saa tit, min Dreng. Men derfor behøver man da ikke straks at blive Idiot!

LUDVIG.

Nej, naturligvis, men . . .

DYRLÆGEN
indtrængende.

Ægteskabet er noget Skidt, Ludvig! Det bare Møg! — En ordentlig Mand *kan* ikke holde et Fruentimmer ud i Længden!

LUDVIG.

De plejer dog ellers ikke at . . .

DYRLÆGEN.

Hæ, hæ, nej . . . Gavstrik! — Men jeg gifter mig bare ikke med dem! — De er sgu dejlige, det ved Gud de er! Men Ægteskabet . . . nu be'er jeg om mine himmelblaa Bukser! Aldrig i Evighed! — Nej, sin Frihed, sin Musik og sin Toddy! Og saa et lille Pigebarn engang imellem om Søndagen! Det er alt, hvad et Hanmenneske kan forlange. Fortroligt: Og saa skal de være smaa og buttede, Ludvig. De lange, magre er født med en Djævel i sig! Jeg har engang haft en . . . uh, ha! — Nej smaa, blide og medgørlige! Slaar Knald med Tungen. Klak! — Der kan være Vrøvl nok med dem endda!

LUDVIG
lidt utaalmodig.

Jamen . . .

DYRLÆGEN
fortsættende.

Jo, for allerbedst som et Fruentimmer sidder

nok saa fornøjet: Bums! saa bli'er de „fornærmede“ og mæler ikke et Ord! — Men lad dem sidde, siger jeg — lad dem bare sidde! Er der mindste Smule Hjertelag i dem, saa kommer de igen og beder om Forladelse. Det vil sige de smaa, som er venlige af Naturen. For hende, den lange, jeg ha'de, hun kunde Gud hjælpe mig vokse en halv Alen til af bare indvendig Galde. Hæ! Søger efter Traaden, men kan ikke finde den igen. Hæ! Drejer sig pludselig med et flot Sving om mod APOTEKEREN og ADJUNKTEN: Saa, nu er den Skinke røget, Kammerater! Det kommer bare an paa at tage et Mandfolk paa den rette Maade. Drengen gifter sig ikke under dette Ministerium, det skal *jeg* svare for!

APOTEKEREN
glad.

Kære Ludvig . . .

LUDVIG
uvillig.

Lad os ikke tale mere om den Sag i Dag!

ADJUNKTEN
skadefro til DYRLÆGEN.

Helt helbredet er han nok ikke. Hva'?

DYRLÆGEN
overlegent.

Fuldstændigt!

STINE
ind fra venstre. Hun er klædt som en Tjenestepige. Ser gammel og foraset ud. Mange af de Udtryk, hun bruger, har hun lært under sit mangeaarige Ophold i Købstaden, men hun siger endnu stadig „A“ i Stedet for „jeg“, og hendes Udtale røber, at hun er fra Landet. Dog er der i hendes Tale en tydelig Bestræbelse efter ikke at stikke for meget af mod Omgivelserne. Hun siger f. Eks. „ikke“ og faar i Regelen alle Slutnings-e'erne med. Kun naar hun kommer i stærk Affekt, vender hun helt tilbage til sit oprindelige Maal.

Værsgod! Der er rettet an!

APOTEKEREN.

Tak, Stine.

ADJUNKTEN
pusler med sin Paaklædning.

Uf, hele Appetiten har man faaet ødelagt!

DYRLÆGEN.

Spænd Selerne ned, gamle Leksikon! Hæ, hæ!

STINE.

Æggene taaller ikke godt aa vente!

APOTEKEREN.

Nu kommer vi . . . Værsgod de Herrer!

LUDVIG.

Ja *jeg* bliver, . . . til Niels kommer op.

APOTEKEREN.

Naa . . . ja . . . naa . . .

ADJUNKTEN
til APOTEKEREN.

Helbredet! Han er Fa'en ikke helbredet! . . . Den Dyrekvæler! Hva'!

APOTEKEREN.

Nej, desværre, det sidder nok fastere end som saa. Paa Vejen ud t. v. Værsgod, Dilling!

DYRLÆGEN.

Tak, Tak! Nu skal jeg være der.

APOTEKEREN og ADJUNKTEN
ud.

DYRLÆGEN
skæver hen til STINE, som er bleven staaende ved Døren. Gaar derpaa tæt hen til LUDVIG og siger hviskende, men indtrængende:

Husk saa paa, hvad jeg har sagt: Lad de lange gaa, min Dreng! — Smaa, blide og venlige . . .

STINE
skarpt, næsten bydende.
Æggene taaller ikke godt aa vente!

DYRLÆGEN
med et arrigt Sideblik til STINE.
Af det andet kommer der bare Fortrydelse.
Ud t. v.

LUDVIG
lægger ikke Mærke til, at STINE er bleven staaende. Han har slaaet Hænderne om Nakken og ser raadvild og ulykkelig ud.

STINE
betragter ham med et kærligt-uroligt Blik.

LUDVIG
sukker.

STINE
bekymret.
Bitte Lodhvi . . .

LUDVIG
hører det ikke.

STINE
nærmere.
Bitte Lodhvi . . .

LUDVIG
vender sig.

STINE.
Skal han ikke ha' no'et aa spise?

LUDVIG
op og ned ad Gulvet.
Nej Tak, jeg er ikke sulten.

STINE.
Og A har endda gjort Sildesalat for hans Skyld.

LUDVIG
som før.

Jeg er led og ked af det hele, gamle Stine!

STINE
forskrækket.

La' mæ sieh! Stirrer ham ind i Ansigtet: Er han syg?

LUDVIG
som før.

Nej, jeg er ikke. Men jeg er lige ved at ønske, at jeg var *død!*

STINE.

Jøsses Kreste Kors, om Vorherre hørte ham! — Ja, for han ser da saa hvidkalket ud i Ansigtet.

LUDVIG
hen til hende.

Jeg kan jo ikke tale med de Mennesker! De behandler mig, som om jeg gik i Skole endnu, — — baade Fa'er og Hr. Møller og Dilling . . .

STINE
haanligt.

Dilling, hæ, den Skumring!

LUDVIG
atter frem og tilbage.

Og det *maa* jo komme til en Forklaring engang!

STINE
mildt.

Hva' er det da, der presser ham, bitte Lodhvi? Kanske A ku' hjælp'? A har da hørt paa hans Pakkenilker før.

LUDVIG
griber hendes Haand.

Har du nogen Sinde været forelsket, Stine?

STINE
uforstaaende.

Forelsket, bitte Lodhvi . . .?

LUDVIG.

Ja, jeg mener, om der har været nogen, du har holdt af? . . . Nogen, Stine har været forlovet . . . været Kæreste med?

STINE
naivt.

Jo, A har da ammet, saa . . .

LUDVIG.

Stine . . .

STINE.

Jo!

LUDVIG.

Stine . . .

STINE.

Ja!

LUDVIG
med en kraftig Beslutning.

Jeg har faaet mig en Kæreste, Stine! — Jeg er bleven forlovet!

STINE
slaar Hænderne sammen.

Nu staar Jo'ren ikke længe! Hvodden er dog bitte Lodhvi kommen a'sted med *det?*

LUDVIG.

Det var i København, i Pensionatet, hvor jeg boede. Tager pludselig STINE med begge Hænder om Skuldrene og siger med et stort Smil: Aa Stine! Hun er saa smuk, saa smuk . . . og saa klog!

STINE

Ja, det er da begrivelig nok, — Lodhvi tager da ikke en Hansine! Men hvodden bar han sig ad med at faa det sagt? For han er jo da ikke videre bekjæftet a' sig.

LUDVIG.

Nej, det var jo heller slet ikke mig, — det var hende, der spurgte, om jeg ikke syntes, at vi skulde gifte os.

STINE

med rynkede Bryn.

Straks?

LUDVIG.

Nej, nej! Vi skulde naturligvis forlove os først.

STINE.

Naa det skulde I dow! Aa hva' sa'e saa han?

LUDVIG.

Hvad jeg *sa'e*? — Jeg havde jo slet ikke kunnet tænke paa andet end hende, — drømte aldrig om andet end hende!

STINE.

Aa Herregu', bitte Spøgelse!

LUDVIG.

Og det har hun jo nok kunnet mærke. For saa var det den allersidste Dag . . . Bliver pludselig ellevild og snurrer leende STINE en Gang rundt.

STINE.

Høj, høj, høj, A skvatter jo om! Betænkelig: A lidder ligegodt ikke, at hun er saa fremfusende, bitte Lodhvi! A lidder det ligefrem ikke!

LUDVIG.

Jamen . . .

STINE.

Nej, nej! Et Fruentimmer ska' aldrig byd' sig til! — Han kommer sgu nok, naar han ikke ka' hold' sig længer.

LUDVIG.

Nej, jeg havde aldrig faaet Mod til at spørge. Jeg troede jo slet ikke, at det var mig, hun holdt af. Der var jo saa mange andre, der gik og gjorde Kur til hende.

STINE

stadig betænkelig.

Er hun Kjejserinde kanskjesi'?

LUDVIG

glad smilende.

Ja, det er netop *det*, hun er, Stine! — Stine skulde bare se hende! Jeg er vis paa, at Stine vilde komme til at holde lige saa meget af hende, som Stine holder af *mig!*

STINE.

Aa nej, aa nej! Et bitte Gran Skilsmisse bliver der vel! — Hva' hedder saa den — Kjejserinde, med Forlov?

LUDVIG.

Hun hedder Anna, — — Anna Møller. Er det ikke et kønt Navn?

STINE.

Det ha'de vaaren skjønnere, om hun ha'de hedt Anna-stasia li'som Baronens herude!

LUDVIG

igen urolig.

Men . . . men . . . ja det er jo det, der er det allerfrygteligste, — — hun er Datter af den Fru Møller, jeg boede i Pension hos, og — og . . .

STINE.

Er der da no'et svinagtigt at sige paa *hende?*

LUDVIG.

Nej, nej! Tværtimod! . . . Men . . . men . . . Pludselig fortvivlet: men det er Hr. Møllers Kone! Det er hende, der har været gift med Adjunkt Møller her.

STINE
synker om paa en Stol.

Jessus, no sætter A mæ!

NIELS
stikker Hovedet ind fra Recepturet. Det er en ganske ung Bondekarl, uden Skæg, med et stort, grønt Forklæde paa. Han taler ravjydsk.

Ja no bløw A da fahr mæ Saftij. A ska' wall blyw aa pass' paa Apoteke'?

LUDVIG.

Ja.

NIELS
peger paa STINE.

Mæ Faalow, . . . Stine æ da it goen hen aa bløwen skidt?

STINE
rejser sig.

Næi. Pas do kuns dit!

NIELS
ud.

LUDVIG
gaar op og ned ad Gulvet.

STINE
følger ham med Øjnene.

Det maa jo ende med et Mirakkel, bitte Lodhvi!

LUDVIG.

Ja, — — og jeg havde lovet Anna at tale med Fa'er om det. Og nu er der allerede gaaet fjorten

Dage, — — og i Dag er det første Gang, jeg ikke har faaet Brev fra hende.

STINE.

, Saa kommer der vel to i Morgen, lille Ven, — det ska' han ikke ta' sig saa nær.

LUDVIG.

Jamen det *maa* jo siges. Og jeg har ogsaa begyndt derpaa, men de Mennesker ved jo slet ikke, hvad Kærlighed er, — det er noget, de for længe siden er færdige med — —

STINE
mod Overbevisning.

Det bliver en *aldrig* færdig med!

LUDVIG
ser lidt forbavset paa hende, men fortsætter saa:

Fa'er blev ganske ude af sig selv, bare fordi jeg slog paa, at jeg muligvis engang kunde faa i Sinde at gifte mig.

STINE.

Ja, han har jo haft *sit* Læs, Skroget!

LUDVIG.

Og saa kom Hr. Møller til, og han vidste ikke alt det onde, han skulde sige om Kvinderne.

STINE
ivrig.

Møller er en Gniepind, er han. Konen kunde ikke faa lokket de Skillinger fra ham, der sku' bruges til Føden. Og det ved A da, at naar der ska' laves Mad, ska' der no'et i Gryden først!

LUDVIG.

Og saa kom Dilling . . .

STINE
haardt.

Dilling . . . den Hornfisk! Bitte Lodhvi ska' vare sig for *ham*. Om A maatte raade, sku' han ikke sætte sine Ben her en Dag længer.

LUDVIG.

Nej, jeg vil heller aldrig tale mere med ham om den Sag. Uf, han har nogle Teorier . . .

STINE.

Han har det, der er mejet værre, kender *A* ham ret!

LUDVIG.

Jamen sæt, der kommer Brev fra Anna i Morgen, at . . . at hun ikke vil ha' mig længer!

STINE
med Overbevisning.

Ha' *ham?* Ha' Lodhvi? — Saa kan han faa ti Kjejserinder for een!

LUDVIG.

Jeg *bryder* mig ikke om andre! — Klokken ringer, og LUDVIG gør en Bevægelse, som om han vil gaa, men siger saa: Det er jo sandt, Niels er jo derude.

NIELS
stikker Hovedet frem.

Her æ jenn, dæ „abselut“ ska' taal' mæ' Lodhv . . . næ mæ Proviseren var'et, A sku' seij.

ANNA
skubber NIELS til Side og kigger ind.

LUDVIG
forskrækket og glad.

Anna!

ANNA

helt frem. Hun er rejseklædt. Omtrent jævnaldrende med LUDVIG. Rækker ham Haanden og siger muntert:

Godaften, Kammerat!

LUDVIG

er endnu ikke rigtig kommen til sig selv.

Anna!

STINE

folder Hænderne.

Nu gaar Jor'en under!

NIELS

samtidig.

Naa saadden . . . høm! Bort.

ANNA

drillende.

Jeg synes, du ser saa forbavset ud, . . . og Stine ogsaa, . . . ja for det *er* da Stine? Gaar hen til hende: Kan Stine slet ikke kende mig igen? Møllers „bitte Anna“, — se bare rigtig paa mig, — som nu er bleven til en stor Tøs med lange Skørter paa?

STINE

reserveret.

Jo-o, A tøtt jo nok . . .

ANNA

nervøst livlig.

Nej, hvor det er dejligt at se alle de gamle Møbler igen — og akkurat paa samme Plads! Har nærmet sig Empiresofaen. Men jeg synes, at Sofaen her var meget større den Gang. Klapper den kærtegnende. Det hyggelige, gamle Spektakel! — Kan du huske, Ludvig, da vi havde hver sin Butik her i Skabene? Aabner en af Skabslaagerne. Og vi maatte hoppe op i Sofaen for at naa de øverste Hylder? Ha! Sætter sig midt i Sofaen. Nej, saa dejlig haard den er!

LUDVIG
lidt utilpas.

Jamen . . .

ANNA.

Og saa hvor her lugter storartet af Apotek! — Jeg kunde kende den Lugt igen helt ovre paa den anden Side af Gaden. — — Jamen Ludvig dog, jeg synes ikke, du er den bitteste Smule glad over, at jeg er kommen?

LUDVIG,
hvis Opmærksomhed stadig er delt mellem ANNA og Døren til venstre.

Jo, men . . .

ANNA.

Hør ved du, hvad jeg pludselig faar saadan en urimelig Lyst til? — Til et Stykke Lakridsrod, — det har jeg ikke smagt, siden jeg var seks Aar.

STINE.

Jamen det ka' Frøkenen da saa godt . . .

ANNA.
farer hen og tager STINE om Livet.

Aa ja — hvad?

STINE.

Ja, det kan Frøkenen da saa godt; men er der ikke no'et andet, som Frøkenen hellere . . .

ANNA.

Nej, tusind Tak — — men straks — straks! Jeg er ganske syg efter Lakridsrod!

STINE.

Jow, jow — — no løvver A! Ud gennem Recepturet.

ANNA
hen og slaar Armene om LUDVIG.

Her har du dit Goddagkys, din . . . din Tørve-

triller! — — Jeg maatte jo ha' Stine væk, for jeg bryder mig slet ikke om at kysse dig, naar der er nogen, der ser paa det! — — Der har du eet til!

LUDVIG

Jamen! kære, bedste Anna . . .

ANNA

atter drilagtig.

Og der har vi Karnapen! Holder LUDVIG for Munden. Bare stille med den Snak! — Aa, du kan ikke tro, hvor mange Gange jeg har drømt om den Karnap! Hver Gang jeg læste om en af de ædelige Jomfruer, — Hun udtaler Ordet „ædelig“ med vrængende Eftertryk paa første Bogstav — som sad derhjemme paa Borgen og spejdede efter den guldlokkede Væbner, der var draget i Leding, — Tager LUDVIG om Skuldrene og kigger ham polisk ind i Øjnene — for at vinde Ridderslaget — og blive værdig til at giftes med den væne Maar, haha! Løber op ad Karnaptrappen og sætter sig. Saa nu er *jeg* en „ædelig“ Jomfru!

LUDVIG

vil efter.

ANNA.

Nejnejnej! Værsgod at blive ved Jorden! Lad mig først høre, om du har gjort dig fortjent til Ridderslaget?

LUDVIG

tier forlegen.

ANNA

smilende.

Nej, jeg tænkte det jo nok, din . . . din Kryster! — Men nu skal jeg tale Dunder til Jer allesammen, . . . jo—o, det er derfor, jeg er kommen! Tror du, jeg vil sidde heroppe og kigge ud af Vinduet til evig

Tid, hva'? — — Nej vil du blive dernede! Der er ikke Tale om, at du faar Lov til at røre ved „Maaren“, før vi er rigtig forlovede!

LUDVIG
ulykkelig.

Rigtig forlovede . . .?

ANNA.

Ja, netop! — Men saa skal det ogsaa blive storartet at sidde heroppe sammen. Ikke?

STINE
ind.

ANNA.

Naa, der har vi Stine! — Nej sikken et dejligt stort Stykke! Rækker efter det og begynder straks at gnave paa det. Ja, det varer nu altid lidt, inden det begynder at *smage* rigtigt.

LUDVIG
skæver paa ny til Døren.

Jamen, kære Anna . . .

ANNA
læner sig frem over Rækværket.

Jo, ser du, kære Ludvig, — Hansen kom jo i Gaar og viste mig din Fa'ers Avertissement i Berlingske — —

LUDVIG.

Avertissement?

ANNA.

Ja, om en Primoviolinist, som kunde gaa til Haande i et Apotek, . . . ved du ikke *det?*

LUDVIG.

Jo—o, jeg vidste nok . . . men det faldt mig ikke ind, at han havde sat det i Avisen . . .

ANNA
stadig gnavende.

Naa, nu kan jeg endelig begynde at smage det, — det er storartet! — — Han vilde jo gerne vide, forstaar du, om jeg mente, det var en Plads for *ham*. Og det svarede jeg øjeblikkelig ja til, for jeg vilde i Grunden helst være af med ham . . . Rækker Lakridsroden ned mod LUDVIG: Vil du smage?

LUDVIG
gør en utaalmodig Bevægelse.

ANNA.

Naa, ja, Gudbevares! . . . Jo, for han er bleven mig saa underlig i den sidste Tid, — haha! — ved du, jeg tror ved Gud i Himmelens højeste Rige, at han er forelsket i mig!

LUDVIG.

Hansen!

ANNA.

Naa ja, det er da slet ikke saa forunderligt! — — For jeg har jo nok hørt, at han altid har holdt meget af at lege Kæreste med de unge Piger, der fik Undervisning hos ham. Det kom mig bare lidt overraskende, fordi jeg har kendt ham, fra jeg ikke var større end . . . end Lakridsrod for en Skilling.

LUDVIG
i Oprør.

Hum!

STINE
stramt.

Med Forlov, — er det kaskjesi' osse ham, Lodhvi har faaet Undervisning hos?

ANNA.

Nej, det er hos mig. Ha! — Ja for *jeg* kan ogsaa spille — og — — gøre Kur! Og i samme Øjeblik, han var ude af Døren, faldt det mig ind, at det var meget fornuftigere, at jeg selv søgte den Plads.

LUDVIG.

Du!?

STINE.

Nu gaar Forstanden!

ANNA.

Ja, for nu har jeg i hele to Uger gaaet og ventet paa, at du skulde skrive, at du havde talt med din Fa'er, og at alt var i Orden. Men *det* stod der ikke et Ord om. Pludselig alvorlig. Bryder du dig maaske ikke mere om at faa mig til Kone?

LUDVIG
op ad Trappen.

Men — Anna dog!

ANNA.

Næ, næ! Bliv dernede! Først „Ridderslaget", Fa'erlille!

STINE.

Han er saamænd li'saa forlibt i Frøkenen som en Kat i en sur Ost!

ANNA
kysser paa Fingeren til LUDVIG.

Hvad skal vi saa vente efter, min fagre Svend? Tror du, det er derfor, jeg har friet til dig?

LUDVIG.

Jamen . . .

ANNA.

For at jeg kunde ha' den Fornøjelse at blive gammel Jomfru paa en anden Façon? — Nej, naar man elsker hinanden, skal man giftes. — Er det ikke ogsaa rigtigt, Stine?

STINE.

Ja, det er begribeligt nok, men . . .

ANNA.

Og jeg vil giftes *straks!* **Stamper i Gulvet.** *Straks!* — *Straks!* . . . Og da jeg nok kan mærke, at „bitte Lodhvi" endnu stadig er bange for Riset . . .

LUDVIG
utaalmodig.

Aa!

ANNA
varmt og indsmigrende.

Jamen det er jo netop derfor, at den ædelige Jomfru holder saa meget af sin Væbner! **Rækker Haanden ud mod ham.**

LUDVIG
kysser den.

ANNA
muntert.

Hvad hun har bevist i Gerningen ved straks at løse Billet til Dampskibet. For kan ikke du faa den gamle til at lystre, saa skal jeg! — Og saa kan jeg samtidig faa Lejlighed til at tale et lille, venligt Ord med min egen kære Papa, som ikke har ladet høre fra sig i saa mange Aar!

LUDVIG.

Anna, Anna, det gaar aldrig!

ANNA
smilende.

Ludvig, Ludvig, det *skal* gaa! — Og det skal blive kongelige Løjer. Hejsa, vil I danse! Nu spiller Borgens Jomfru første Violin!

STINE
med et forskrækket Blik til Døren.

Du bitte Gud, der kommer no'en!

LUDVIG
farer sammen.

ANNA.

Sikken de staar og ryster begge to, haha! I er mig et Par nette Statister!

APOTEKEREN
viser sig i Døren.

ANNA
trækker sig lidt tilbage, saa at han ikke kan se hende.

APOTEKEREN.

Er Niels ikke færdig endnu?

LUDVIG
forvirret.

Jo . . . nej . . . ja, det vil sige . . .

APOTEKEREN.

Kom saa ind og faa din Te, at vi kan blive færdige og faa begyndt igen.

LUDVIG.

Jamen . . . ja . . .

ANNA
truer ad ham og gør Tegn til ham, at han skal gaa.

APOTEKEREN.

Naa, hvad venter du efter?

LUDVIG.

Nu . . . nu kommer jeg.

APOTEKEREN OG LUDVIG
ud.

ANNA
bøjer sig forsigtig fremover, for at forvisse sig om, at Døren er rigtig lukket, og spørger derefter halvt hviskende:

Sig mig, Stine, er han meget slem til at bide?

STINE
ser sig om.

Hva' for en en?

ANNA
med et Nik hen mod Døren.

Ja for det var vel ham selv . . . det Bæst?

STINE
med Vægt.

A holder *særlig* mejet af Apotekeren!

ANNA
løber ned ad Trappen.

Ja, det kommer *jeg* maaske ogsaa nok til. — Stiller sig op foran STINE og betragter hende smilende. Stine forstaar ikke et Muk af det hele? Hva'?

STINE.

A forstaar saa møj, at Frøkenen har taget Pippet fra min bitte Lodhvi.

ANNA.

Jamen det vilde Stine ogsaa ha' gjort i mit Sted. Ja for . . . hvor er han dog ikke sød og nuttet!

STINE
stramt.

Hum!

ANNA.

Og saa gik han bare rundt og gloede paa mig,

som om jeg var en Napoleonskage med Kræm. Bare gloede, — for smage, det turde han aldrig. Skønt Gud skal vide, jeg lod det saamænd ikke mangle paa Opfordringer.

STINE.

Frøkenen knev ham?

ANNA.

Nej! — Næi! Leende. Men jeg havde skam den største Lyst til det somme Tider. For her har Ludvig gaaet ovre mellem alle Jer gamle . . . Damer og er bleven saa underlig . . . jeg ved ikke hvad.

STINE
varmt.

A holder *særlig* mejet af Lodhvi!

ANNA.

Det gør jeg skam ogsaa, søde, elskelige, „bitte“ Stine! — Men han skal ha' et Skub, for at der kan komme Fut i ham. — Jeg er opdraget mellem Mandfolk, skal jeg sige os!

STINE.

A tøtt hotte, te A ku' fornemm'et, ja.

ANNA.

Jo, for dem har vi fuldt op af ovre i Mo'ers Pensionat. Og jeg skal fortælle Stine noget, — Lægger Armen om STINES Liv og siger alvorlig: — at jeg holder saa forfærdelig meget af Ludvig, og *netop* fordi han ikke er som de andre, der mener, at de bare behøver at strække Haanden ud, saa skal man straks bide paa og sige Tak til. Mandfolk kan være saa forfærdelig vigtige, Stine!

STINE.

Aa ja saamænd, no'en a' dem er jo kalkunske nok da.

ANNA.

Og hvad er de vigtige af?

STINE
dybsindig.

A formodder, det stikker i Skjægget, Frøken.

ANNA
ler.

Og saa kan vi vikle de Springfyre om en Finger, naar bare vi vil! Knipser med Fingrene og lader, som hun lokker for en Hund. Kom saa da, kom saa da! Sitze, sitze! Nej pænt op paa Halen! Det var ret! — Saa, saa! Gi' Pote! Dasker ud i Luften. Nej, højre, — højre naturligvis! — — Der har han et Stykke Sukker! — — Og læg sig saa her under Bordet! — Ha, ha, ha! Hva', Stine?

STINE
i dyb Beundring.

Det er li'som aa gaa i Cirkus.

ANNA
vil igen lægge Armene om STINE.

Nej, men Ludvig! — Ludvig!

STINE
frigør sig.

Ja, men hva' vil nu Frøkenen her, med Forlov?

ANNA
knipser med Fingrene og søger at efterligne STINES Talemaade.

A vil ha' alle dine gamle Herrer til aa „sitze“ for mig, Stine, — — paa deres Haler!

STINE

slaar Hænderne sammen.

Gud min Skaber, min Skaber, det gaar aldrig i din Evighed.

ANNA.

Det *skal* gaa! — — Men nu maa jeg af Sted!

STINE

med foldede Hænder, fortvivlet.

Og hvor ska' Frøkenen *nu* hen da?

ANNA.

Jeg skal bare om paa Hotellet og ha' nogle andre Klæder paa. Snurrer STINE rundt. Stine skal se, det bliver en hel Komedie! Farvel saa længe! Kysser paa Fingeren og løber ud.

STINE

synker fortumlet om paa en Stol.

Og Verden forgaar med et stort Bulder, som skrevet staar!

Lille Pause.

NIELS

stikker Hovedet ind og ser sig forsigtig om. — Halvt hviskende:

Stine!

STINE

svarer ikke.

NIELS

højere.

Stine!

STINE

rejser sig.

Pas dæ siel!

NIELS

lidt frem.

Hwa' wa' de' fo' jenn?

STINE.

Rager det dæ?

NIELS.

A ku' sieh, te de' wa' ij Tjøwenhavner.

STINE.

Eller osse en . . . Kokkenkineser!

NIELS.

Ja de' sædjer, for huj wa' ualmindele højrumpe'. Lille Pause. Men de' wa' li'egodt e' faaeli' knøwt Stykk' Hønseky'.

STINE.

Naa, de' har *do* osse Forstand paa . . . dit Fjols!

NIELS
nærmere.

Men hwa' ha'e huj helsen her aa, sku' gjørh, bette Stine.

STINE.

Hun sku' fordryw' Rotter, bitte Niels.

NIELS.

Do æ immer saa krasbøsti, tykkes A.

STINE.

De' spør' A wal ingen om.

NIELS
nærmere, kælen.

Bette Stine . . .

STINE
dasker efter ham.

Gaa din Vej, din Kalkun!

NIELS
tager fat paa hende.

Do ku' dow gja'n . . .

STINE
halvt besejret.

I Mandfolk ska' altider slikke . . . Lytter. No kommer di fra Bor'et!

NIELS
vil hurtig trække sig tilbage, men naar ikke helt ud, inden APOTEKEREN viser sig i Døren, fulgt af ADJUNKTEN og DYRLÆGEN.

APOTEKEREN.

Naa, her staar *I* og holder Faddersladder!

NIELS
ud.

DYRLÆGEN
veltilpas efter Maaltidet.

Saa var det den Toddy, lille Stine.

STINE,
der altid er fornærmet over for DYRLÆGEN.

A tænker, Di ka' sykke Maden først!

ADJUNKTEN.

Og lad *mig* faa en frisk Kop Kaffe, Stine.

STINE.

Jo. Ud t. v.

APOTEKEREN.

I skal da ogsaa altid drikke!

ADJUNKTEN
snærrende.

Gaar der maaske for meget til, hva'? Skal vi nu ogsaa snydes for *det?*

DYRLÆGEN.

Du skulde sgu' ogsaa ta' dig en Toddy, Clausen. Det linder paa Humøret.

ADJUNKTEN
til DYRLÆGEN.

Gamle Gris!

DYRLÆGEN.

Gamle Vartovskone! Hæhæ!

APOTEKEREN
mæglende.

Saa, saa! — Jeg mente jo bare, at naar man kan nyde en Musik, som den, vi spiller her, . . .

DYRLÆGEN
afbrydende.

Saa behøver man ikke at drikke til? Hæ!

APOTEKEREN
rolig fortsættende.

. . . saa begriber jeg ikke, at man kan have nogen Tanke tilovers for sin Toddy eller Kaffe.

DYRLÆGEN
gnider sig fornøjet i Hænderne.

Se saa, nu er han oppe paa sin Kæphest!

APOTEKEREN
uden at lade sig distrahere.

En Musik, der er frisk og sprudlende og oprindelig . . .

DYRLÆGEN
snapper ham hurtig Ordet af Munden.

. . . som Kildevand! — Ja det kender vi. Men *jeg* kan ikke nøjes med det bare Kildevand. Jeg skal helst ha' et lille Stænk i.

APOTEKEREN
utaalmodig.

Aa!

DYRLÆGEN.

Ja, hvad mener *du,* Møller?

ADJUNKTEN
snærrende.

Ingenting! — Jeg fordøjer!

DYRLÆGEN.

Og hvis *det* skal være en Betingelse, saa vil jeg for min Part stemme for, at vi hellere spiller noget mere nervepirrende . . . Holder lidt inde, som om han ikke rigtig turde, men tager Mod til sig og siger: for Eksempel Wagner!

APOTEKEREN
med en højtidelig Gestus.

Jeg tillader ikke, at det Navn nævnes i *mit* Hus!

DYRLÆGEN.

Nej, det ved jeg nok. Og jeg ved ogsaa, at du har forbudt Stine at købe Kød henne hos Slagter Thomsen, fordi han hedder Wagner til Fornavn.

APOTEKEREN.

Det nægter jeg aldeles ikke.

DYRLÆGEN.

Og altsaa er du paa det Punkt absolut gal, min gode Clausen.

APOTEKEREN.

Jeg understøtter ikke nogen som helst Slags Humbug!

DYRLÆGEN.

*Sprøjte*gal!

ADJUNKTEN
i Færd med at stange Tænder.

Jeg holder med Clausen!

DYRLÆGEN.

Fordøj du, fordøj du! Ellers kommer det nok til at gaa ud over Drengenes Fi*nis*ser i Morgen.

ADJUNKTEN.

Det hedder: *Fi*nisser. Trykket ligger paa første Stavelse.

DYRLÆGEN
gotter sig paa Forhaand.

Hæ, hæ! Nu bliver du arrig, Møller! Jeg ved det! Men jeg siger det alligevel: Jeg troede, hæ, hæ, — at du i dette Tilfælde — — helst vilde ha' Trykket, hæ, hæ — — ha' Trykket lagt paa *Enden!*

ADJUNKTEN
bort.

Uf!

DYRLÆGEN
ler hjertelig.

APOTEKEREN.

I kan da heller aldrig enes.

DYRLÆGEN.

Det er bare Gemytlighed. Han kan jo drikke Toddy i Stedet for Kaffe!

LUDVIG
ind fra venstre.

Tak for Mad.

APOTEKEREN.

Velbekomme, min Dreng. — — Ja lad os *saa* ta' fat! — — Du kan vel nok straks begynde?

LUDVIG.

Ja—a.

APOTEKEREN
bekymret.

Jeg synes, du ser lidt bleg ud?

LUDVIG.

Aa det . . . det har ingenting at sige.

ADJUNKTEN,
der allerede sidder paa sin Stol.

Skal vi, eller *skal* vi *ikke?*

Man tager Plads om Nodepultene og begynder at stemme Instrumenterne.

DYRLÆGEN
peger paa Klokken.

Hæ, hæ! I skal se, den ringer!

APOTEKEREN.

Det var meget værre, som det var før.

DYRLÆGEN.

Hva'behager?

APOTEKEREN.

Jo, for da ringede den ikke blot, naar Folk kom, men ogsaa naar de gik. Det er noget, *jeg* har faaet forandret.

DYRLÆGEN.

Ja, det manglede sgu ogsaa bare!

LUDVIG.

Niels er jo derude.

APOTEKEREN
tager sig en Pris.

Er vi saa færdige?

DYRLÆGEN
tager sig en Pris og ser sig om.

Ja, men min Toddy!

ADJUNKTEN
stamper i Gulvet.

Uf! Tager sig en Pris.

LUDVIG.

Stine kommer straks med den. Vandet skulde først koge.

APOTEKEREN.

Saa! — Banker med Buen i Pulten. Violinerne kommer under Hagen. I samme Øjeblik ringer Klokken. Gør ikke noget, gør ikke noget! Lad os *bare* . . .!

NIELS
stikker Hovedet ind.

Her æ' ij bette Kaal fra Tjøvvenhavn, dæ' sejer, te' haj æ kommi mæ Damskyvve'.

ANNA
ind. Hun er herreklædt, med Havelock og stor Bulehat, og har en Violinkasse i Haanden. Benklæderne ere meget højt opsmøgede, saa at de gør Indtryk af at være noget for lange. Hun har store, lidt affekterede Bevægelser, gaar et Par Skridt frem og bukker for Selskabet, dybt og højtideligt, som den, der paa Scenen bukker for et Publikum.

Mit Navn er Hansen, — Musiker.

NIELS
ud.

APOTEKEREN
rejser sig og gaar nogle Skridt frem.

LUDVIG
rejser sig med et dæmpet Udraab af Forfærdelse.

Men . . .!

ANNA
betyder ham med et Blik, at han skal' holde sig i Skindet. Derefter med et nyt Buk for APOTEKEREN:

Er det maaske Hr. Apoteker Clausen, med hvem jeg har den Ære . . .?

APOTEKEREN.

Jo, det er mig.

ANNA.

Jeg tillader mig at komme i Anledning af et Avertissement i Berlingske Tidende for i Gaar Morges . . .

ADJUNKTEN OG DYRLÆGEN
rejser sig og betragter hende med Forbavselse.

APOTEKEREN
ser op og ned ad hende.

Ja, ganske vist, ja, . . . men vi havde jo rigtignok tænkt os . . .

ADJUNKTEN
bøst.

Har De taget Deres Konfirmationsattest med, hva'?

ANNA
smilende.

Ja, jeg ved nok, at jeg ser yngre ud, end jeg i Virkeligheden er, men hvis de Herrer tillader, vilde jeg gerne have den Ære at aflægge en lille Prøve?

DYRLÆGEN
afsides til ADJUNKTEN.

Han ligner sgu et lille Pigebarn.

ADJUNKTEN
mere end halvhøjt.

Jeg spiller ikke med den Hvalp!

APOTEKEREN
tysser paa ham. Hviskende Diskussion mellem de tre gamle Herrer.

LUDVIG
søger at nærme sig ANNA.

ANNA
truer ham væk. Hun lægger Hatten fra sig paa Klaveret og tager Havelocken af. Under den har hun en lang, sort Frakke.

APOTEKEREN
som Afslutning paa den hviskende Diskussion.

Jo vist saa, — naar Mennesket har rejst den lange Vej! Vender sig. Ja, hvis Hr. Hansen . . . Ser, at hun allerede er ved at tage Violinen ud af Kassen. Naa, De er allerede færdig.

ANNA
stemmer Violinen og bukker.

Om en af de Herrer vilde have den Godhed at ledsage mig paa Klaveret . . .

APOTEKEREN.

Vil *du*, Møller!

ADJUNKTEN
løfter haanlig paa Skuldrene og gaar hen og sætter sig ved Klaveret. Til ANNA, idet han peger paa Nodereolen.

Værsgod, De kan selv vælge! Her er alt, hvad vi plejer at spille. Arrigt. Men det er ikke Hopsamusik, lille De!

APOTEKEREN.

Gør ham nu ikke forknyt, Møller.

DYRLÆGEN,
der stadig følger ANNA med Øjnene.

Det ser han mig sgu ikke ud til at kunne blive med det første!

ANNA
foran en af Nodepultene.

Aa, det er Kejserkvartetten. Den holder jeg netop saa meget af. Kaster Hovedet tilbage, faar Violinen under Hagen og spiller — men som om det blot var for sin egen Fornøjelse — de første Takter af Temaet igennem.

ADJUNKTEN
springer op.

Det var som Satan!

APOTEKEREN
glad smilende.

Se, se! Triumferende til de andre: Kan I se, han vokser!

ADJUNKTEN.

Ja med den Tone, — det skulde man ikke se paa ham!

DYRLÆGEN
ellevild.

Og sikken et Haandled! Og Fingre som Lærkevinger!

ADJUNKTEN
atter nøgtern.

Ja, det er nu godt nok, min gode Mand . . .

ANNA
holder inde.

ADJUNKTEN.

. . . men det der er jo som Fod i Hose, det spillede *jeg*, da jeg var to Aar. Slaar Fingrene haardt ned i Noderne. Men der, der! Variationerne! Der knækker vi nok Halsen, hva'?

ANNA,
da de tre gamle Herrer er kommet lidt for tæt paa.

Om de Herrer vilde være af den Godhed at flytte sig lidt! Gør Plads med Armene, bukker og, uden at værdige Noderne et Blik, tager hun fat paa en af de vanskeligste af Variationerne.

STINE
ind med Toddy og Kaffe. Da hun faar Øje paa den spillende, standser hun op af Rædsel og staar stiv som en Voksfigur med Bakken foran sig.

LUDVIG
hen til hende og fører hende ned i Baggrunden t. h., hvor de taler hviskende sammen.

APOTEKEREN
gnider sig i Hænderne.

Bravo, bravo, unge Mand! De er antaget!

DYRLÆGEN
klapper ANNA paa Skulderen.

Ja, det var Satan vælte mig Musik!

ADJUNKTEN,
som ikke vil give sig.

Meget net, hva'! Ja! Men der var lidt Dinglen i Takten!

DYRLÆGEN.

Sludder, gamle Lineal!

APOTEKEREN
opremt.

Jeg holder med Dilling! Det er kun Pedanteri, Møller! — — Hør skal vi ikke prøve Sammenspillet straks?

DYRLÆGEN
ivrig.

Ja, jo! Til ANNA. Sæt Dem ned, Lille, sæt Dem ned! — De er da en sød, buttet, lille en! Hæ, hæ!

ANNA
smilende.

Jamen . . .

APOTEKEREN.

Jo, sæt Dem her paa Ludvigs Plads, sæt Dem!

ANNA.

Ludvig, hvem er *det*, om jeg tør være saa fri?

APOTEKEREN
peger nonchalant.

Det er ham derhenne.

ANNA
bukker hen mod LUDVIG.

Mig en Ære! — Mit Navn er Hansen. Til APOTEKEREN: Og den . . . noget ældre Dame?

APOTEKEREN.

Det er bare Stine.

ANNA
bukker igen.

Mig en Ære!

ADJUNKTEN,
der for længst har taget Sæde.

Skal vi *spille*, eller skal vi *ikke?*

ANNA.

Ja, ja, ja . . . undskyld, Hr. . . .?

DYRLÆGEN
præsenterende.

Adjunkt Møller.

ANNA
bukker.

DYRLÆGEN.

Og *mit* Navn er Dilling, — til Tjeneste — Dyrlæge.

ANNA
bukkende.

Tusind Tak! Sætter sig.

APOTEKEREN, ADJUNKTEN OG DYRLÆGEN
tager deres Snustobaksdaaser frem.

DYRLÆGEN
byder ANNA en Pris.

APOTEKEREN OG ADJUNKTEN
skynder sig at følge hans Eksempel.

ANNA
ser forbavset fra den ene til den anden. Efter nogen Betænkning:

Ja, det er ikke for *det*, jeg tør saamænd godt! Tager en Pris. Næh, hvor den kradser! Nyser.

APOTEKEREN, ADJUNKTEN OG DYRLÆGEN
samtidig.

Gud velsigne Dem!

ANNA
ler højt.

Det har jeg aldrig prøvet før.

DYRLÆGEN.

Saa var det altsaa første Pris, hæhæ! Og den fortjener De sgu ogsaa, lille Hansen!

ADJUNKTEN.

Maa vi være fri for Brandere!

APOTEKEREN.

Se saa! Der stemmes. Vi begynder der. Peger med Buen i ANNAS Nodehæfte. Er vi saa færdige? Banker i Nodepulten. Man hæver Buerne. Saa ringer Klokken.

ADJUNKTEN
løfter rasende sin Violin og sin Bue i Vejret og truer med dem.

Det er den eneste Musik, man faar i dette forpestede Hus!

DYRLÆGEN.

Ja, den Klokke *maa* væk, Clausen!

APOTEKEREN
rejser sig og faar Øje paa LUDVIG.

Staar du der og driver endnu! Gaa ud i Apoteket, dig har vi ingen Brug for!

NIELS
stikker Hovedet ind.

No er der jenn te' a' sahm Slaw.

APOTEKEREN.

Ja nu kommer Ludvig.

NIELS.

Jamen de' æ ij Mahj, dæ ve taahl mæ Apotekeren siel.

ADJUNKTEN.

Smid ham ud!

DYRLÆGEN.

Gi' ham Gift!

NIELS.

Haj sejer, te haj æ kommi „direkte" mæ Avtentovve, aa haj ku' hotte ha Usiji etter aa wæ Faahr te den ahji.

ANNA

ler højt med sin egen Latter.

HANSEN

kommer ind. Det er en Mand paa henved halvtreds. Han er klædt som ANNA og har Violinkasse i Haanden. Han er overdreven høflig, og man mærker, at det er hans Manerer og Talemaade, ANNA har efterabet. Han bukker.

Mit Navn er Hansen, — Musiker.

NIELS

ud.

APOTEKEREN

frem imod ham.

HANSEN

bukker.

Er det maaske Hr. Apoteker Clausen, jeg har den Ære . . .?

APOTEKEREN.

Ja, det er mig.

HANSEN

lægger sin Hat fra sig paa Klaveret. Trækker en Avis frem.

Jeg tillader mig at komme i Anledning af dette Avertissement . . .

ADJUNKTEN

raaber.

De kommer for sent!

HANSEN

bukker hen mod ham.

DYRLÆGEN
raaber.

De har vèl Returbillet? Hæ, hæ!

APOTEKEREN
beklagende.

Ja, det gør mig virkelig meget ondt, men lige i dette Øjeblik er Pladsen bleven besat med det unge Menneske der. Peger paa ANNA.

HANSEN.
vender sig, ser ANNA og staar et Øjeblik maalløs.

Med . . . med . . . med ham der? — „*Ham*“?

ANNA
tæt ind paa Livet af ham.

„Ham“? „Ham“? — Ja, hvis De ikke har noget at indvende, Højstærede. Slaar Knips under Næsen paa ham og siger hviskende: Se at skrubbe af med Dem! Hurtigt! Jeg skal nok forklare Dem det hele bagefter. Derefter højt: Naa?

APOTEKEREN
til ANNA.

Ikke saa heftig, unge Mand. Deres Plads er Dem sikker. Til HANSEN: Det gør mig virkelig meget ondt, men . . .

ADJUNKTEN.

Vi har ingen Brug for Dem!

DYRLÆGEN.

Ikke Spor!

HANSEN,
der har staaet og set paa ANNAS Klæder.

Jamen . . . jeg *fatter* det ikke, . . . jeg . . .

ANNA
hviskende.

Hører De ikke, De skal gaa, Menneske. I Morgen skal jeg nok . . . Højt. Ja, det gør ogsaa *mig*

ondt, Hr. Hansen; men den, der kommer først til Apoteket, faar først Salve!

DYRLÆGEN
klapper i Hænderne.

Bravo!

Latter.

HANSEN
bukkende.

Ja, saa maa jeg vel trække mig tilbage . . .

ADJUNKTEN.

Ja, det ved Gud, De maa!

HANSEN.
trækker sig bukkende hen mod Klaveret og tager i sin Forfjamskelse begge Hattene.

Saa beder jeg meget undskylde . . . al den Ulejlighed, — jeg kunde jo ikke ane . . . Staar med en Hat i hver Haand og stirrer forvildet fra den ene til den anden.

ANNA.

Ja, tag endelig ikke fejl Hat! — Det er den gamle, der er Deres!

HANSEN
bukker og lægger Hatten fra sig.

Jeg beder meget om Forladelse, — jeg kunde ingen Steder finde den anden, da jeg skulde rejse i Gaar . . . Opdager, at han er ved at fortale sig og gaar hurtig ud med et dybt Buk. Ærbødigste Tjener!

DYRLÆGEN.

Sikken en Mefistofeles!

Latter.

ADJUNKTEN

Karruselmusikant!

Latter.

APOTEKEREN
medfølende.

Det Skrog ja; det gør mig næsten ondt for ham.

ANNA.
klapper i Hænderne.

Skal vi saa spille? Men vi vil ingen Afbrydelse ha'! Til LUDVIG: Det er vist bedst, at De gaar ud og passer Apoteket, unge Mand!

APOTEKEREN.

Ja, Ludvig, gaa du! Og Stine! I forstyrrer bare.

ADJUNKTEN.

Ja, væk med Jer!

DYRLÆGEN
til STINE, der i sin Befippelse vil tage Bakken med ud igen.

Nej, haløj! Toddyen skal sgu blive her!

STINE
anbringer Toddyen foran DYRLÆGEN og Kaffen foran ADJUNKTEN.

ANNA.
Banker med Buen i Nodepulten.

Attention, Messieurs!

APOTEKEREN, ADJUNKTEN OG DYRLÆGEN
griber fornøjede til deres Instrumenter.

STINE OG LUDVIG
veksler Blikke. De ser meget betænkelige ud og fjerner sig ad hver sin Vej.

ANNA
kaster et Blik rundt og løfter derefter Buen med et determineret:

Altsaa!

Tæppet falder i samme Øjeblik, Musikken begynder.

ANDEN AKT

Samme Stue. Næste Dags Morgen. Nodepultene er flyttet til Side i venstre Baggrundshjørne. Det runde Bord med tilhørende Stole har faaet Plads midt paa Gulvet.

STINE
har travlt med at støve af og rydde op.

LUDVIG
kommer frem i Døren til Recepturet. Han ser træt og forvaaget ud.
Godmorgen, Stine.

STINE.
Godmorgen, bitte Lodhvi'. Sukker og ser bekymret paa ham. Er han dér?

LUDVIG.
De gamle er vel ikke staaet op endnu?

STINE
ser stadig hen paa ham.
Næi, de er ikke staaet op endnu, nej. Vil Lodhvi' ha' sin Kaffe?

LUDVIG
trækker Forhænget helt til Side og kommer nærmere.
Nej Tak. Gaar urolig op og ned.

STINE
efter en lille Pause. Bekymret.

Bitte Lodhvi' . . .

LUDVIG
om mod hende.

Ja, hvad skal det blive til, Stine? Hvad skal det blive til?

STINE.

A har spur't Vorherre om'et.

LUDVIG
med et Smil.

Naa, og hvad sa'e saa han?

STINE.

Han ku' heller ikke hitte ud a'et.

LUDVIG.

Godt, at det gik i Aftes, som det gjorde. Men nu i Dag!

STINE
afgjort.

A tror ikke, hun er et Fruentimmer!

LUDVIG
leende.

Hva' er hun ikke?

STINE.

Næi, A tror 'et ikke. Saadden som hun kunde hoppe rundt i Bukserne! Det var jo som et helt indfødt Ka'lfolk.

LUDVIG
op og ned.

Naar bare jeg vidste, hvordan det skal ende. Og sikken som Dilling saa paa hende!

STINE

Han ja! Om saa et Kvindfolk var pakket ind i syv Ræveskind, saa ku' han lugte hende!

LUDVIG.

Og Fa'er og Møller var jo ogsaa helt som forheksede. Men naar de nu faar at vide, at . . . Og de *maa* jo faa det at vide. Jeg har ikke lukket et Øje hele Natten.

STINE
bekymret.

Aa Herregu', Herregu' . . . Ska' vi ikke sende Niels hen efter Bor'mesteren?

LUDVIG
klapper hende paa Kinden.

Du er sød, gamle Stine. Bare alle Mennesker var saadan.

STINE
rørt.

Ja, det er saamænd da viss og sahn!

Dørklokken ringer.

LUDVIG
vil skynde sig ud, men møder HANSEN i Recepturet.

HANSEN
bukker.

Godmorgen! Godmorgen! Undskyld! Har De hende *her?* Griber pludselig LUDVIGS Haand og trykker den. Tillader De? Fik ikke i Gaar Aftes Lejlighed til at hilse paa Dem. Maa bede Dem tusinde Gange om Forladelse. Vi er jo dog gamle Bekendte.

LUDVIG.

Det er nok mig, der maa bede Dem om Undskyldning for den Medfart, De fik.

HANSEN
bukker.

Har aldeles intet at sige. Men jeg var i første Øjeblik saa overrasket, saa . . . saa . . . Det var jo saa rent ufatteligt! Og nu kommer jeg med Deres Tilladelse for at faa den Forklaring, som . . . Har De hende *her?*

LUDVIG.

Nej, Frøken Møller bor ovre paa Hotellet.

HANSEN,
som om hans Forstand stod stille.

Jamen, der bor *jeg* jo ogsaa!

LUDVIG.

Ja, saa er De altsaa gaaet over Aaen efter Vand.

HANSEN
griber LUDVIG fortrolig i Frakkeopslaget.

Sig mig, Hr. Clausen, fatter De Meningen? Har De Spor af mindste Begreb om, hvad denne Komedie skal til?

LUDVIG
ryster paa Hovedet.

HANSEN
bukkende.

Og den . . . noget ældre Dame der heller ikke?

LUDVIG
præsenterende.

Det er Fa'ers Husbestyrerinde . . .

HANSEN
bukker.

Mig en Ære . . .

LUDVIG.

Hun har været mig i en Moders Sted, saa . . .

HANSEN
bukker.

Glæder mig at gøre Fruens Bekendtskab! Til LUDVIG: Nej, hvad jeg vilde tillade mig at sige . . . Hemmelighedsfuldt: Jeg forstaar jo nok . . . Det vil sige, jeg forstaar naturligvis alligevel ikke . . . men jeg forstaar jo nok, jeg gætter jo nok . . . for jeg har jo kendt Barnet, fra hun ikke . . .

LUDVIG
tørt.

Hvem taler De om?

HANSEN.

Om Anna naturligvis, . . . om Frøken Møller, — har kendt hende fra hun ikke var større end som saa, og har altid betragtet hende som et Barn . . . naturligvis! En lille, sød, henrivende Vildkat, men dog et Barn! — Saa for et halvt Aars Tid siden — — ja, det var, medens De gjorde Pensionatet den Ære at bo iblandt os, Hr. Clausen, — — saa sporede jeg en øjensynlig Forandring hos Anna — — hos Frøken Møller. Der kom noget vist spændstigt i hendes Gang. Noget paa een Gang dragende, om jeg saa maa sige, og lokkende i hendes Øjne. Barnet var blevet Kvinde! Jeg har iagttaget denne allerkæreste Overgang hos mangfoldige af mine andre kvindelige Elever. Det er den skønneste Metamorfose i en Kvindes Liv. Hvilken Mand bliver med Deres Tilladelse uberørt af den? — — Sig mig, er jeg gammel?

LUDVIG.

Naa—aa . . .

STINE,
der har hørt uforstaaende til.

A har da sitt dem ældre.

HANSEN.

Nej, jeg er *ikke* gammel! En Mand, der har haft den Lykke at bevare sin erotiske Evne grøn, er *ikke* gammel, om han saa bliver hundrede Aar! Med Hovedet paa Skakke. Og jeg blev forelsket! Forelsket i dette Barn, som er vokset op under mine Hænder!

LUDVIG
behersket.

Hum!

HANSEN

Hvadbehager?

LUDVIG.

Jeg sa'e ikke noget.

HANSEN
bukker.

Om Forladelse! — — Nej, men hvad det var, jeg vilde sige . . . Med Haanden paa Hjertet: Det var sødt, det var skønne Dage, — disse Haab, disse Længsler! — Med Deres Tilladelse: De fatter det aldeles ikke . . .

LUDVIG.

Naa men hun? Hvad sa'e *hun?*

HANSEN.

Ingenting!

LUDVIG.

Ja, men De da? Hvad sa'e *De?*

HANSEN.

Heller ingenting! — Det vil sige . . . ikke mundtlig. Jeg vilde vente, til Frugten var moden og saa plukke . . . plukke denne Fersken.

LUDVIG.

Hum!

HANSEN.

Hvadbehager?

LUDVIG
irriteret.

Jeg sa'e heller ikke noget.

HANSEN
med et fjollet Smil.

Naa saaledes! Undskyld! — Nej, men saa kom der en Tid, hvor hun syntes at sky mig. Det kan være et godt Tegn; men det *kan* ogsaa være et daarligt. Og da jeg saa saa Deres Hr. Faders Avertissement, — jeg læser altid Bladene omhyggeligt igennem, for om der skulde vise sig Elever, — saa besluttede jeg at anstille en lille Prøve: Vilde hun opfordre mig til at rejse, elskede hun mig ikke, — bad hun mig blive, stod Himlen mig aaben!

LUDVIG.

Naa?

HANSEN
med et fiffigt Smil.

Hun raadede mig til at rejse! Det var saadan rare Mennesker herovre, og det var noget fast, og det var netop det, jeg trængte til, sa'e hun.

LUDVIG.

Saa elskede hun Dem altsaa *ikke*.

HANSEN.

Nej, det samme troede naturligvis jeg! Med Pathos: Og min Bestyrtelse . . . jeg var som bedøvet! De fatter det ikke! Det var, som om Jorden havde

Feber under mine Fødder. Knust, sønderbrudt var jeg gaaet bort, og intetsteds kunde jeg finde Hvile. De fatter det ikke! — Og da jeg langt om længe vaagnede op efter en søvnløs Nat . . . en saa *godt* som søvnløs Nat, saa hører jeg, at *hun* er rejst. Med et lykkeligt Smil: Og hvorhen? — Herover! Herover, hvor hun havde befalet *mig* at rejse! Thi nu fattede jeg omsider, at hendes Ønske havde været en Befaling. Hendes Fru Moder fortalte mig, at hun var rejst herover for at besøge sin Papa. Besøge sin Papa! — Himmel! Det var for at være sammen med *mig!*

LUDVIG.

Ja, er De nu ogsaa ganske vis paa *det?*

HANSEN

med et tillidsfuldt Smil.

De fatter det ikke? — Jamen *jeg* fatter det! Jeg fattede det øjeblikkelig! Og en Time efter sad jeg allerede i Toget — uden anden Bagage end min Violinkasse. Alt det andet havde Fru Møller lovet at sende efter. — Glad fortrolig: Og hvad ser jeg saa, da jeg træder over denne Tærskel i Aftes: dér staar hun, min Sjæls Athene, i mine bedste Klæ'er!

LUDVIG.

Deres!

STINE

mumlende med foldede Hænder.

Jamen — jamen, er Menneskene da bleven Indianere!

HANSEN.

Mine ja! — De fatter ikke, hvor et Hjerte kan slaa ved et saadant Tegn paa Hengivenhed!

LUDVIG
rolig.

Jeg tror, De tager aldeles Fejl, Hr. Hansen.

HANSEN
bukker.

Med Deres Tilladelse! Tæller paa Fingrene: Hun siger, at Pladsen er noget for mig, da jeg bør søge noget fast. — — Hun tror, at jeg rejser, og rejser efter mig, — hvilket i dette specielle Tilfælde vil sige, *før* mig. — Hun ønsker at optræde i Herreklæder, jeg fatter ikke af hvilken Grund, men det har hun jo lovet at forklare mig, — og hun gør mig den Ære at benytte sig af *mine!* — Godt! Hvorfor vil hun, at jeg skal søge noget fast? Fordi vi ikke kan gifte os paa det uvisse! — Hvorfor rejser hun efter mig . . . altsaa *før* mig? Fordi hun ikke kan undvære Synet af mig! — Og hvorfor gør hun mig den Ære at betjene sig af *min* Garderobe? For derigennem dog i det mindste at tilfredsstille en Del af sin Længsel! Tager et Par Dansetrin: De fatter ikke unge Mand! Standser og bukker: Om Forladelse . . . men Glæden!

Det ringer.

LUDVIG
vil ud, men møder ANNA.

ANNA
er i lys Formiddagskjole. Nikker polisk til LUDVIG og STINE.

Godmorgen Børn! Naa, hvordan staar Humøret? Faar Øje paa HANSEN: Men du velsignede Gud, er De nu der igen? Har jeg ikke sagt . . .

HANSEN
bukker.

Jeg beder meget om Forladelse, men du sa'e . . .

ANNA
mod ham.

Ja, ja, men ikke nu! De kan spolere hele Historien for mig . . . og for Dem selv ogsaa! De maa gaa! Straks! Hører De! Stamper. Straks, straks straks!

HANSEN
bukker.

Jo, jo, saagerne . . . men med Frøkenens Tilladelse . . .

ANNA
leende.

Nu siger han ved Gud „Frøken“, det kære Menneske! — Men hvad er det dog for et Begravelsesansigt, De sætter op? Man skulde tro, De skulde følge en Erkebisp til Jorden.

HANSEN.

Ja, jeg er virkelig ogsaa meget ulykkelig . . . ganske bedrøvet . . .

ANNA
skubber ham mildt hen mod Udgangen.

Det er der slet ingen Grund til. Klapper ham paa Kinden: Saa, gaa saa pænt!

HANSEN.

Jamen, jeg fatter aldeles ikke . . .

ANNA.

Nej, det ved jeg nok. Men jeg fatter for os begge to — og for os allesammen! Kysser ham hurtig: Værsgod, der har De et Kys! Er det saa godt? Farvel, Farvel! Puffer ham ud i Recepturet og trækker Tæppet for: Se, saa, nu fik vi da ham paa Porten. Det er ogsaa forfærdeligt, saa et stakkels Pigebarn skal ha' meget

i sit Hovede! Og det bare fordi Mandfolkene er saa dumme. Hva' Stine?

STINE.

Det hænder, ja! Men for Resten sku' der da vist ti Præster til aa hitte ud a' Frøkenens Baduljer, med Forlov!

ANNA

ler. Vender sig til LUDVIG, i hvem det har givet et lille Sæt, da hun kyssede HANSEN.

Saa, nu er det galt fat med *ham!* — Nærmere, polisk: Mon han virkelig skulde være vred, Barnet, fordi jeg gav den rare gamle Onkel et lille Kys? Hva'? Ham har jeg jo været paa Kys med, siden han kørte mig i Barnevogn, — havde jeg nær sagt.

LUDVIG.

Jeg kan ikke lide det alligevel. Og jeg kan heller ikke lide, at han skal ha' Lov til at sige „du" til dig, naar du siger „De" til *ham!*

ANNA

skælmsk.

Jamen det er ogsaa kun saa længe, han er saa meget ældre. Naar først . . .

LUDVIG.

Og til mig har du ikke engang Tid til at sige ordentlig Godmorgen.

ANNA

leende.

Næ, næ! Dig kysser jeg kun, naar ingen ser det. Det er Forskellen, „bitte Lodhvi'"! — Det forstaar Stine vist godt?

STINE
lidt hidsig.

A forstaar aa begryvver ingenting, gjør A ikke! A tænker hotte, te Vorherre har gaaen hen aa lagt sig!

LUDVIG.

Og nu i den Dragt? Hvad har du nu i Sinde?

ANNA.

Jeg kunde ikke holde ud at være Mandfolk længer. Jeg ved aldrig, hvor jeg skal gøre af mine Ben — med de Bukser! Ja du maa nu for Resten ikke tro, at det var første Gang i Gaar . . .

STINE
mumlende.

A tænkt' det sgu nok!

ANNA.

Dengang vi gik til Præsten, morede vi os saa tit med at trække i Drengeklæder og gaa ud paa Sjov. Men nu kan jeg mærke, at jeg er bleven for gammel til den Fornøjelse. — Uf, og saa de Øjne, Dilling saa paa mig med! Der var et Par Gange, jeg var lige ved at gi' ham en paa Siden af Hovedet.

STINE.

Ja, se det var da endelig engang talt som et kristen Minnisk!

LUDVIG
tager ANNAS Haand.

Anna . . . vil du ikke . . . vil du ikke rejse?

ANNA.

Rejse? Nej det ved Gud i Himlen jeg ikke vil! Nu skal Komedien jo først rigtig til at begynde.

Snak! Snak! Til Stine: De gamle Herrer er da vel ikke staaet op endnu?

STINE.

A har da ikke hørt dem brumme. I det samme lyder ADJUNKTENS Bratch inde fra hans Værelse. Lytter. Jo, nu er Møller paa Sokkerne! Saa hører man APOTEKERENS Violin. Jøsses Kreste Kors — aa Herren osse! Derpaa DYRLÆGENS Violoncel. Og Dilling, den Sovetryne! Han plejer elsen at snue li'e til Middag. Det er svært, saa di ka' lette paa Skinkerne idag! A faar nok fortne lidt paa mig. Skynder sig at blive færdig med Oprydningen og Aftørringen.

ANNA.

Ja, *vi* har ogsaa travlt, Ludvig. For nu skal Bomben snart springe. Op ad Trappen til Recepturet: Kom her med *mig!*

LUDVIG
følger modstræbende med.

ANNA.

Og husk nu paa, at du ikke kender mig, heller ikke i denne Dragt! — Og Stine heller ikke!

STINE
travlt beskæftiget.

A er da osse helst fri!

ANNA
til LUDVIG.

Kom saa! Skynd dig, skynd dig! Med et drillende Smil: At vi dog kan faa sagt „ordentlig“ Godmorgen til hinanden! Ud med LUDVIG.

STINE
fortsætter med sit Arbejde.

ADJUNKTEN
stikker Hovedet ind med et vældigt Brøl.

Stine—e!

STINE.

Ja, ja, — A er ikke døv!

ADJUNKTEN,
der først nu faar Øje paa hende.

Faar jeg snart den Kaffe? Bort.

STINE.

Ja, nu ska' A . . .

DILLING
Hovedet frem og raaber.

Stine!

STINE.

Jow!

DYRLÆGEN.

Hvorfor har du ikke sat min Morgenbajer ind til mig endnu?

STINE.

Hæ! Hva' render Di aa roder oppe ved Nattetid etter!

DYRLÆGEN
har slaaet Døren i med et Knald, længe før end hun har faaet talt ud.

ANNA
frem bag Forhænget.

Stine!

STINE.

Jow, — ja . . .

ANNA

Aa, ræk mig min Violinkasse! Hurtig, hurtig! Den staar der?

STINE.

Ja, ja, ja! Rækker hende den.

ANNA
bort.

APOTEKEREN
stikker Hovedet ind.

Stine!

STINE.

Ja, nu løvver A, nu løvver A!

APOTEKEREN.

Godmorgen, lille Stine! Jeg længes efter min Te. Bort.

STINE
giver det runde Bord en sidste Omgang med Støvekluden.

A' di Mennesker nu ikke ka' tylde det samme i sig ved et ordentlig Kaffebord, som skreven staar! Hurtig ud til venstre.

Scenen staar et Øjeblik tom. Man hører en Violin blive stemt bag Forhænget for Recepturet.

DYRLÆGEN.
stikker paa ny Hovedet ind med et højt:

Stine!

ADJUNKTEN
ligesaa.

Stine!

DYRLÆGEN OG ADJUNKTEN
samtidig.

Stine—e!

APOTEKEREN,
der har hørt Raabene, stikker Hovedet frem.

Godmorgen, de Herrer! — Stine er gaaet ud i Køkkenet. Hun kommer straks.

Endnu før end de tre Herrer har trukket sig tilbage, hører man fra Recepturet de første Toner af en eller anden stor Violinsolo. De lytter, og der veksles forbavsende og spørgende Blikke.

ADJUNKTEN.

Hva' er *det?* **Kommer lidt frem.**

DYRLÆGEN.

Ja, hva' Satan er *det?* **Kommer ligeledes frem. Han er i Underbenklæder og Slaabrok.**

APOTEKEREN.

Det kan jo ikke være Ludvig. **Frem.**

ADJUNKTEN
haanlig.

Py — Ludvig!

DYRLÆGEN.

Nej Gu' er 'et ikke Ludvig!

APOTEKEREN
kigger bag Forhænget, men lader det øjeblikkelig falde for igen, som om han havde brændt sig, og staar fuldstændig maalløs.

ADJUNKTEN.

Hva' er det? Hvem er det? Kan du ikke svare? **Gaar til sidst selv hen og kigger, men farer straks tilbage med et mægtigt:** Hva'!

DYRLÆGEN
staar lidt uvis og ser fra den ene til den anden. Derpaa tager han Mod til sig.

Det kan da ikke være værre end Fanden selv! **Gaar hen og trækker Gardinet helt til Side.** Jo, det er Gud hjælpe mig et Fruentimmer!

ADJUNKTEN
op og ned.

„Fruentimmer"! „Fruentimmer"! Ja, vel er det et Fruentimmer. Men hvad vil hun ***her!***

APOTEKEREN.

Man bruger ikke Ordet „Fruentimmer“ om en fremmed Dame i mit Hus!

ANNA

gaar — stadig spillende — ned ad Trappen og frem paa Scenen. Saa tager hun Violinen fra Hagen og bryder ud i en høj Latter.

ADJUNKTEN

strammer sine Seler. Rasende.

Hun *griner* oven i Købet!

APOTEKEREN

forvirret.

Men min bedste Frøken . . . kære Dame . . .

DYRLÆGEN

henrykt.

Sikken lækker lille Gris, hæ, hæ!

ANNA.

Ja, mine Herrer, De maa virkelig undskylde mig . . . Ler. men jeg *kunde* ikke holde ud at være Mandfolk længere!

ADJUNKTEN

studser.

Mandfolk . . .?

APOTEKEREN.

Mand . . . Mandfolk . . .?

DYRLÆGEN

i Udbrud.

Nu be'er jeg om mine himmelblaa Bukser! Det er Gud straffe mig Hansen!

ANNA

med et af Hr. HANSENS Buk.

Ham selv ja, med Deres Tilladelse! Ler. Derpaa

alvorlig til APOTEKEREN: De maa virkelig undskylde denne lille Komedie, Hr. Clausen! Men var jeg mødt i den Dragt, saa havde De jo aldrig antaget mig!

ADJUNKTEN.

Nej!

APOTEKEREN.

Jeg . . . jeg tror det næppe.

DYRLÆGEN,

Naa—aa, hvorfor ikke?

ANNA

til APOTEKEREN. Indsmigrende.

Og nu nænner De da ikke at jage mig bort igen? Vel?

APOTEKEREN

vrider sig.

Ja, jeg . . . men en Dame, . . . oven i Købet en ung . . . en ganske ung Pige . . .

ANNA

skælmsk.

Vilde De heller haft, at jeg skulde være gammel?

DYRLÆGEN.

Ih Gud Fader bevares!

ADJUNKTEN,

der igen er begyndt at løbe op og ned.

Hvad har det Fruentimmer her at gøre! Vi vil ikke ha' Fruentimmer her, hva'!

APOTEKEREN

beroligende.

Kære Møller . . . Til ANNA famlende: Bedste Frøken . . . Deres Musik har jeg aldeles intet at indvende imod . . . men . . . men . . .

DYRLÆGEN.

Hun spiller storartet!

APOTEKEREN.

Jeg indrømmer det, men . . . Ja, hvad siger *du*, Møller?

ANNA
kommer ADJUNKTEN i Forkøbet, skælmsk.

Aa, Hr. Møller er vist ikke saa slem, som han lader! Med et lille Tilløb til Efterligning: Hva'?

ADJUNKTEN
bøs.

Jeg er meget værre!

LUDVIG
er under det foregaaende af og til kommen til Syne i Baggrunden af Recepturet, og man har kunnet mærke paa ham, at han var en stærkt interesseret Tilhører. Nu vil han stige ned i Stuen.

APOTEKEREN
med en afværgende Haandbevægelse.

Næ, næ, næ, Ludvig! Dig har vi ingen Brug for her. Bliv du kun, hvor du er!

ADJUNKTEN
mærkelig ivrig.

Ja, pas du bare din Butik! Dette her er ikke noget for dig!

DYRLÆGEN

Det skal *vi* nok ordne! Han trækker Gardinet for: Godmorgen, Deres Højhed!

Af og til ser man i Løbet af denne og de følgende Scener LUDVIG kigge frem bag Gardinet, og man kan mærke paa ANNAS Spil, at hun stadig er sig bevidst, at LUDVIG følger med, — med andre Ord, at hun spiller for et Publikum, og at dette Publikum findes skjult bag Gardinet. Et Par Gange kommer der endog en direkte Korrespondance i Stand — med Blik og Gestus — mellem hende og LUDVIG.

STINE
ind fra venstre med Kaffe og Øl. Til APOTEKEREN:

Herrens Tevand er skænket! Paa Vej over Gulvet til ADJUNKTENS Dør: Og her er . . .

ADJUNKTEN.

Sæt min Kaffe her paa Bordet!

STINE
henne foran Døren.

Jamen, Hr. Møller plejer jo . . .

ADJUNKTEN
hidsig.

Sæt Kaffen *her*, siger jeg!

STINE
adlyder skyndsomst.

Jo, jo, jo! . . . Nu staar den der! Tager Ølflasken. Og her er Dyrlægens Bajer.

DYRLÆGEN
vrisser.

Hvad skal jeg med *den*? — Jeg skal ingen Øl ha'!

STINE
forundret.

Nu sætter A en Kors i Almenakken!

DYRLÆGEN
som før.

Bring den ind paa mit Værelse!

STINE.

Naa—aa, A tænkte det jo nok! Gaar ind med Øllet og kommer straks tilbage. Idet hun gaar forbi APOTEKEREN, siger hun: Teen taaller ikke godt at vente. Den *er* skænket. Ud.

APOTEKEREN,
der staar og taler med ANNA, lader som om han ikke hører, hvad STINE siger.

ADJUNKTEN OG DYRLÆGEN
skæver misfornøjet hen efter APOTEKEREN.

ADJUNKTEN
ved Kaffen, arrig.

Din Te bli'er kold, Clausen!

DYRLÆGEN.

Den staar allerede skænket, det hørte du maaske ikke?

APOTEKEREN
optaget.

Har ikke noget at sige! Gør ikke noget!

ANNA
bort fra ham.

Jo vist saa, Hr. Clausen! Vi kan jo altid senere tale videre. Jeg kan godt vente.

APOTEKEREN.

Ja, ganske vist, men . . .

ANNA
nøder ham spøgende hen mod Døren.

Se saa, nu gaar De pænt ind og drikker Deres Te. De to andre Herrer holder mig jo nok med Selskab saa længe.

APOTEKEREN.

Ja . . . naa . . . ja . . . jaja da.
Ud.

ANNA
hen til ADJUNKTEN.

Smager Kaffen godt, Hr. Møller?

ADJUNKTEN
brummer.

ANNA
lægger sin Haand paa hans.

Maa jeg lave en Kaffefisk, hva'?

ADJUNKTEN.

Hva'?

DYRLÆGEN
gelassen.

Bevares — *to,* om Frøkenen vil, hæ, hæ!

ADJUNKTEN
arrig.

Du glemmer din Bajer, Dilling!

DYRLÆGEN.

Lad mig om *det!* Den taaler godt at blive kold! — — Vil han ha' mig væk hæ, hæ! — Hva', gamle!

ADJUNKTEN
rasende.

Væk! Hva'? Hva' vil du sige med *det?* Du maa sidde her midt oppe paa Bordet, om du vil! Hum! Men jeg synes, du skulde skamme dig over det Kustyme, du optræder i. Du ligner en . . . Kolerapatient!

DYRLÆGEN.

Saah? Ser ned ad sig. Naah! Meget forlegen. Aah! — — Gudbevares! — — Undskyld mange Gange! . . . Det havde jeg rent glemt! — — Det er dog forfærdeligt! — — Hvad maa Frøkenen . . . Baglæns ud.

ANNA
leende.

Det var næsten Synd, Hr. Møller!

ADJUNKTEN.

Hum! Den gamle Vindspiller!

ANNA,
som har taget et Stykke Sukker.

Maa jeg? Holder Sukkeret hen over ADJUNKTENS Kaffekop.

ADJUNKTEN
skutter sig ubehjælpsomt.

Hum!

ANNA
som før, skælmsk.

Maa jeg?

ADJUNKTEN
næsten genert.

Værsgod, men . . .

ANNA
dypper Sukkeret i hans Kaffe og suger det ind.

Storartet! Staar lidt og ser paa ham.

ADJUNKTEN
gemmer Øjnene bort.

ANNA
alvorlig.

Hvor kan det være, Hr. Møller, at De ikke kan lide Damer?

ADJUNKTEN
forfjamsket.

Damer . . . Damer . . . Knapper Vesten op. De Satans Seler!

ANNA.

Kunde De virkelig nænne, at jeg skulde rejse igen?

ADJUNKTEN.

Rejse? Nej! — — Hvis De tror . . .

ANNA
holder pludselig sin Haand hen under hans Ansigt.

Kan De spaa?

ADJUNKTEN
sveder.

Hva'?

ANNA.

Jeg mener, — kan De læse saadan inde i Haanden?

ADJUNKTEN.

Nej — næ, det lærte vi ikke . . .

ANNA.

Laan mig Deres, saa skal jeg prøve!

ADJUNKTEN
skjuler sine Hænder.

ANNA.

Naa, naa? Kom med Haanden!

ADJUNKTEN.

Jamen . . . jamen, Frøken . . .

ANNA
tager hans Haand.

Udmærkede Violinfingre! — Nu skal vi se: Den lange Streg dér . . .

APOTEKEREN
ind.

Det er sandt, Frøken . . . Frøken . . .?

ANNA
nikker smilende.

Hansen!

APOTEKEREN.

Frøken Hansen, jeg glemte at spørge Dem, om De ikke vilde drikke en Kop Te?

ANNA.

Nej, Tak, jeg . . .

ADJUNKTEN.

Eller Kaffe? Vi har jo Kaffe. Det er da ogsaa bedre end det Pjat! — — Og De ved jo, hvordan den smager, hva'!

ANNA
ler forstaaende.

Nej Tak, jeg har drukket Kaffe paa Hotellet!

ADJUNKTEN
bidsk til APOTEKEREN.

Jeg vidste jo nok, hun drak Kaffe. Alle ordentlige Mennesker drikker Kaffe!

Pause.

ADJUNKTEN
som før.

Skal du ikke gaa din Morgentur? Den plejer du ellers at passe som et Sejerværk.

APOTEKEREN.

Det haster aldeles ikke, min kære Møller! Man er jo da sin egen Herre.

ADJUNKTEN.

Hum! — Men hvad siger saa din Mave?

APOTEKEREN
mildt affærdigende.

Lad du mig om *det*, min Ven.

ANNA.

Nej, kære Hr. Clausen, jeg kan paa ingen Maade tillade, at De for min Skyld . . .

APOTEKEREN.

Bedste Frøken, jeg . . .

ANNA.

Paa ingen Maade! Jeg vil ikke gribe forstyrrende ind i Deres Vaner.

STINE
ind fra venstre med APOTEKERENS Overtøj. Lægger Hat og Stok fra sig og holder Frakken op, som for at hjælpe APOTEKEREN den paa.

Værsgod, A *har* skiftet Lommeklædet. Nu ha'de Herren igen glemt at lægge det gamle fra sig.

ANNA
tager Frakken fra hende.

Næ, lad *mig*! Til APOTEKEREN. Naa?

APOTEKEREN.

Jamen bedste Frøken . . .

ANNA
putter hans ene Arm i Ærmet.

Først den venstre, ikke? — — Og saa den højre! Saadan!

APOTEKEREN
overvunden.

Stine kunde ikke have gjort det bedre.

ANNA
leende.

Der ser De! Jeg kan ogsaa andet end spille Violin. — — Og saa Hatten! Rækker ham den. Og saa Stokken! Rækker ham den.

APOTEKEREN
venligt leende.

I Guds Navn da! Farvel saa længe! Ud gennem Recepturet, hvor han støder paa LUDVIG.

STINE.

Nu er A nok bleven li'som tilovers da!

ANNA
hen til hende.

De, Stine? Nej, saa faldt Huset nok sammen, tror jeg.

STINE.

A har da osse gaaen aa svandset her i snart fire og tyve Aar.

ANNA
lægger Armen om hende.

Hør, er De rigtig sød?

STINE.

Sød? — Om A er sød? Var 'et *det* . . .

ANNA.

Ja, for saa gi'er De mig alligevel en Kop Kaffe, hva'? Snuser. Hr. Møllers lugter saa dejlig. De er vist forfærdelig dygtig til Husholdningen?

STINE.

Aa ja, naar A sæl' ska' si' 'et, saa ta'er A da sjælden fejl a' en Pattegris aa en Ost.

ANNA.

Vilde De gi' mig en lille Kop Kaffe?

STINE.

Jo, jo, det vil A da saa gerne!

ADJUNKTEN.

Men stærk, Stine!

STINE
lidt vrængende.

Stærk, jo! Frøkenen ska' faa den, som et kristent Menneske ka' drik' den. *De* ska' jo altid ha' den rene Forgift! Ud.

ANNA.

Stine er et prægtigt Menneske.

ADJUNKTEN.

Hum, ja. Næsvis som alle Fruentimmer.

ANNA
skælmsk truende.

Er De nu der igen. Hr. Møller! Fy, skam Dem!

ADJUNKTEN
forlegen.

Ja, naturligvis, der gives jo — —

ANNA
sætter sig pludselig hen ved Siden af ham. Alvorlig.

Sig mig nu oprigtig: Hvorfor har De egentlig saa meget mod os stakkels „Fruentimmer“?

ADJUNKTEN
vil rejse sig.

ANNA.

Næ, næ, næ! Nu bliver De pænt siddende, indtil De har givet mig en Forklaring!

ADJUNKTEN
forfærdet.

En Forklaring!

ANNA.

Ja, hvorfor De ikke kan udstaa os. Der maa jo da være en Grund?

ADJUNKTEN.

Nej — næ, det er der ikke. Vil bort.

ANNA
tvinger ham ned igen.

Sitze! siger jeg! Faar Øje paa LUDVIG, der kigger ind, og nikker til ham. Og vil De saa værsgod bede mig om Forladelse!

ADJUNKTEN
vrider sig.

ANNA
ser skælmsk paa ham.

Naa!

ADJUNKTEN
stryger hende pludselig let over Haaret.

De har saadan et yndigt Haar.

ANNA
giver ham et let Slag paa Kinden, springer op og siger leende:

Jaja, det var dog altid et Tilløb! Hun truer ad LUDVIG, som ser noget mellemfornøjet ud, og han trækker Hovedet til sig.

ADJUNKTEN
puster.

Puh, ja, man maatte jo være en ren Mumie . . . Sysler med Vesten. De Satans Seler!

ANNA
ler himmelhøjt.

DYRLÆGEN
ind. Paaklædt, og med et meget straalende Slips.

Naa, her morer man sig nok, hæ, hæ!

ADJUNKTEN
brummer.

ANNA
til DYRLÆGEN.

Næh, hvor De er fin! Det var dog et allerkæreste Slips!

DYRLÆGEN
henrykt.

Hæ, hæ, ja! Naar der er Damer . . . Til ADJUNKTEN: Men skal du ikke paa Skole, Møller? Klokken mangler kun et Par Minutter i ni.

ADJUNKTEN.

Tør jeg bede dig være saa venlig at passe dig selv. Ser paa sit Ur og bliver nervøs.

ANNA.
til ADJUNKTEN.

Kære Hr. Møller, det er da vel ikke mig, der . . .

ADJUNKTEN
trippende.

Aldeles ikke, Frøken . . . men jeg maa virkelig bede Dem undskylde, at . . .

ANNA.

Naturligvis!

ADJUNKTEN

hen mod sit Værelse. Lige idet han skal lukke Døren, vender han Hovedet om og siger indædt arrig til DILLING:

Hvordan smagte Bajeren? Smækker Døren i efter sig.

DYRLÆGEN

med Øjnene hæftede ved Døren.

Hæ! Søger efter Ord, men kan ingen finde. Hæ! Sætter sig hyggelig og flot tilrette.

ADJUNKTEN

ind igen, i Overtøj og med en Pakke Stilebøger under Armen. Idet han passerer DYRLÆGEN paa Vejen til Recepturet, sender han ham et hadefuldt Blik.

DYRLÆGEN

svarer ham med et triumferende Smil.

ANNA.

Han er vist lidt vanskelig — saadan til daglig, den gode Hr. Møller.

DYRLÆGEN

kræmmerflot.

Naa—aa . . . Manden har jo sine Særheder . . . som alle gamle Folk! — — Men vil Frøkenen ikke sætte sig? Værsartig!

ANNA.

Tak! Sætter sig.

DYRLÆGEN

gaar rundt om hende og betragter hende henrykt.

Nydelig! Chic! Man kan rigtignok se, at Frøkenen er fra Hovedstaden!

ANNA.

Aa, det er saamænd en ganske tarvelig Kjole, Hr. Dilling. To Kroner og fem og halvfjerds — dobbelt Bredde.

DYRLÆGEN.

Og disse Sløjfer, hæ, hæ! Og de smaa Hænder! Strækker varsomt en Finger frem. Er det tilladt at berøre Kunstværkerne — hæ, hæ, hæ?

ANNA
rækker ham en Haand.

Ja, værsaagod!

DYRLÆGEN
kysser den galant.

ANNA.

Hader *De* ogsaa Kvinderne, Hr. Dilling?

DYRLÆGEN
naturligt.

Mig? — Jeg er da ikke gal! — — Om Forladelse! Jeg mener — — tværtimod! — Kvinden har altid staaet for mig som en . . . som en Pyramide i Livets Ørken, hæ, hæ!

ANNA.

Og dog er De ugift?

DYRLÆGEN
med et hjerteknusende Blik.

Herefter vil jeg ikke forblive det længe!

ANNA
rækker leende Haanden ud mod ham.

Dem kan man da tale med.

DYRLÆGEN
snapper begærlig hendes Haand og kærtegner den.

Hvor lille, hvor buttet, hvor . . .

STINE
ind med Kaffen.

Værsgod Frøken! Drik den nu, mens den er varm!

DYRLÆGEN
har hurtig trukket sig bort og vender Ryggen til.

ANNA.
Tak, Stine! De er en Stadspige!

STINE
hviskende.
Frøkenen ska' vare sig for Dilling; han er en ren Tigerkat efter Skørter!

ANNA
hvisker.
Vær bare rolig, — jeg *har* hørt ham mjave!

STINE
højt.
Vil Dyrlægen ikke osse ha' en Sjat Kaffe?

DYRLÆGEN
kort
Nej Tak!

STINE.
Naa, naa! Bid mig ikke, søde Satan, A er sæl' en Dævel. Ud.

DYRLÆGEN
hurtig hen til ANNA, saasnart STINE er vel ude af Døren.
Maa *jeg* komme Sukker i?

ANNA.
Tak, det er besørget.

DYRLÆGEN.
Fløde, hæ, hæ?

ANNA.
Tak!

DYRLÆGEN
kommer Fløde i ANNAS Kop og sætter sig derpaa tæt ved Siden af hende. Stirrer en Stund henrykt paa hende i Tavshed.

Hvor det er hyggeligt. Det minder mig om . . .
Standser brat.

ANNA
drillende.

Om hvad?

DYRLÆGEN
forlegen.

Om . . . om min Barndom.

ANNA
skubber Kopperne fra sig.

Saa, nu er det overstaaet. Tørrer sig med Servietten. Nej, hvor den er stor. Jeg kan nok mærke, at jeg er kommen paa Landet!

DYRLÆGEN
nærmere. Rører med en Finger ved hendes Hænder.

Hæ, hæ, hæ, de smaa Lærkevinger!

ANNA
rejser sig pludselig og kaster ham Servietten over Hovedet. Frem paa Gulvet.

Kan De fange mig?

DYRLÆGEN.

De er storartet, hæ, hæ! Og hvad faar jeg saa?
Han giver sig til at løbe efter ANNA, der søger Skjul bag Møblerne. Først er Legen mere sindig, men bliver lidt efter lidt hurtigere. Man hører Udraab fra ANNA som: „De maa ikke snyde!“ — „Nej, det gælder ikke!“ o. s. v.

LUDVIG
kigger ind og ser meget forbavset ud.

ANNA
søger forgæves at true ham bort. Faar paa Forbifarten Tid til at give ham et Kys, hvorefter hun hurtig trækker Gardinet til for Næsen af ham.

DYRLÆGEN
er til sidst lige ved at gribe hende, da Klokken ringer.

ANNA
standser.

Der kommer nogen!

DYRLÆGEN
river Servietten fra Ansigtet og siger forpustet.

Æv, den Fandens Klokke! Hvorfor bliver den ikke taget væk! Den er bare til . . . til Ulejlighed!

ANNA
peger Fingre ad ham.

De fik mig dog ikke!

DYRLÆGEN
sætter sig overanstrengt.

Jeg skal nok . . . en anden Gang!

APOTEKEREN
ind fra Recepturet.

DYRLÆGEN.

Er *du* der . . . allerede?

APOTEKEREN
begynder at tage Overtøjet af.

ANNA
hurtig hen til ham.

Aah — maa *jeg?*

APOTEKEREN
nikker.

Tak, Tak, mit Barn! Til DYRLÆGEN: Ja, jeg mødte Vognen fra Lundegaard . . .

DYRLÆGEN
gnaven.

Æv!

APOTEKEREN.

Der er her for at hente dig.

DYRLÆGEN.

Flytter mig ikke af Stedet! Ikke ud af Pletten!

— Har *du* maaske Lyst til at staa i en væmmelig beskidt Kostald og vadske to Hundrede Kreaturer i . . . hm . . . over det hele?

APOTEKEREN.

Men kære Dilling, du har jo selv fastsat det til i Dag.

ANNA,
der har været inde til venstre med APOTEKERENS Overtøj.

Sine Pligter maa man ikke forsømme, Hr. Dilling!

APOTEKEREN.

Det er rigtigt, lille Frøken.

DYRLÆGEN.

Ja, du har godt ved at snakke, som kan blive hjemme i din hyggelige Stue. — Hvor er Vognen nu?

APOTEKEREN.

Kusken holder herudenfor med den.

DYRLÆGEN.

Æv—v—v! Rejser sig. Bare han var væltet!

APOTEKEREN.

Men kære dog!

DYRLÆGEN.

Og ha'de knækket sin Bondehals! Ud til højre.

ANNA.

Det var da en Skam, at De blev forstyrret i Deres Morgentur, Hr. Clausen!

APOTEKEREN.

Jeg maatte jo hjem, ellers havde man næppe faaet Dilling med. Han er saa underlig uberegnelig. Og i Særdeleshed, naar . . . Standser forlegen.

ANNA.

Naar . . . hvad for noget?

APOTEKEREN
galant.

Naar han kan nyde et saa behageligt Selskab.

DYRLÆGEN
ind i Kavaj og Rejsehue. Han tilkaster APOTEKEREN et rasende Blik og gaar ud gennem Recepturet, hvor han løber paa LUDVIG.

ANNA.

Han var skam vred!

APOTEKEREN
godmodig.

Aa, han er i Grunden et prægtigt Menneske.

Lille forlegen Pause.

ANNA
polisk.

Naa, Hr. Clausen?

APOTEKEREN
usikker.

Ja . . . ja, vi skulde vel tale sammen . . .

ANNA
tager hans Haand.

Kom lad os sætte os her i Sofaen! Her taler vi meget bedre.

APOTEKEREN
lader sig trække med ned i Empiresofaen, men sørger for at komme til at sidde et Stykke borte fra ANNA.

ANNA
efter en ny Pause.

Naa?

APOTEKEREN
langsomt.

Ja, jeg har jo tænkt over Sagen, mit Barn . . .

ANNA.

Og? — Nej! De maa ikke sige mere! De vil

sende mig bort igen! Skjuler Ansigtet i sine Hænder. Hvor kan De dog nænne, hvor kan De dog nænne?

APOTEKEREN
ulykkelig.

Kæreste lille Frøken . . . Søger at tage hendes Hænder bort, men holder sig endnu under denne og de følgende Replikker lidt paa Afstand. De maa ikke . . . Jeg taaler ikke godt at se nogen græde . . . og allermindst en saa indtagende lille Skabning som De, . . . jeg . . . Klapper hende paa Armen.

ANNA
titter ud mellem sine Fingre.

Hvor kan De da saa være saa haard?

APOTEKEREN
klapper hende paa Haaret.

Nej, nej . . . Jeg forsikrer Dem, at stod det til mig, saa . . . De spiller jo uforligneligt, og der er ikke den mindste Smule Koketteri eller den Slags Ufordragelighed ved Dem . . .

ANNA
som før.

Og hjælpsom er jeg da ogsaa, . . . det saa De da før med Deres Overtøj.

APOTEKEREN.

Ja vist saa, — De er en prægtig, lille Pige. Græd nu ikke mere, græd nu ikke mere! Maaske . . .

ANNA
tager Hænderne fra Øjnene.

De siger vist bare „maaske“ for at trøste mig . . .

APOTEKEREN
klapper hende paa Kinden.

Nej, nej, jeg forsikrer Dem! Hvis Sagen kunde lade sig arrangere . . .

ANNA.

Hvorfor skulde den ikke kunne det?

APOTEKEREN.

Lejligheden her er jo ikke indrettet paa at huse Damer. Og Folk, ved De . . .

ANNA
meget forbavset.

Folk?

APOTEKEREN.

Ja, De ved jo dog nok . . .

ANNA
med Næsen i Sky.

Hvad bryder Kunstnere sig om, hvad „Folk“ siger!

APOTEKEREN
med Selvfølelse.

Nej, ganske vist, — det er ogsaa min Mening! Vi er hævet over Hoben! Men . . . men . . . jeg er ogsaa kommen til at tænke paa Deres Forældre . . .

ANNA.

Mo'er har selv givet mig Lov til at søge Pladsen her. Og . . . og min . . . Lægger sig pludselig ind til APOTEKEREN og siger bedende: Lov mig, at De aldrig vil tale til mig om min Fa'er!

APOTEKEREN
stryger hende over Haar og Kind.

Ja, ja! . . . Medfølende. Aa Herregud!

ANNA
frem paa Gulvet

Og nu skal jeg fortælle Dem, hvordan jeg har tænkt mig, at det hele skal arrangeres.

APOTEKEREN
smilende.

Naa ja, lad os saa høre da!

ANNA.

Jo, ser De, — denne Stue her, den maa De overlade til *mig*.

APOTEKEREN.

Jamen . . .

ANNA.

Jo, kan De ikke forstaa *det!* — Saa faar vi jo her et neutralt Territorium — er det ikke saadan, det hedder? — og saa er det ikke længer mig, der hvert Øjeblik maa rende *Dem* paa Døren, men det er Dem og de andre Herrer, der engang imellem kommer og aflægger Visit hos *mig*.

APOTEKEREN.

Jamen kæreste, bedste Frøken . . .

ANNA.

Jo, for saa er det jo *min* Stue, hvor jeg om Dagen kan sidde med mit Sytøj . . . **Gaar pludselig hen til ham og lægger en Haand paa hver af hans Skuldre og stirrer ham ind i Øjnene.** Hør, ved De, hvor jeg vil sidde? — Jeg vil sidde oppe i Karnapen der, for saa kan jeg kigge ud af Vinduet og hilse paa Dem, naar De gaar Deres Morgentur, og nikke til Dem, naar De kommer hjem igen.

APOTEKEREN
smiler halvt besejret.

Ja . . . jo . . . men . . .

ANNA.

Og om Aftenen kommer De og Deres Venner i Besøg, og saa faar vi Instrumenterne frem, og Hr.

Møller faar sin Kaffe og Hr. Dilling sin Toddy, og . . .

APOTEKEREN
som før.

Og jeg?

ANNA
skælmsk.

Dem finder vi nok paa noget til? — — Og saa siger jeg: „Goddag og velkommen, mine Herrer! Det glæder mig hjerteligt at se Dem hos mig!“

APOTEKEREN
livlig.

Og Ludvig passer Apoteket, saa vi ikke bliver forstyrrede!

ANNA
skeler op til Recepturet, hvor LUDVIG kigger frem.

Og Ludvig passer Apoteket, ja! — Hvad siger De til det Arrangement?

APOTEKEREN
gnider sig fornøjet i Hænderne.

Fortræffeligt! Pludselig betænkelig. Det vil sige, . . . det kunde jo blive morsomt nok, men . . .

ANNA.

Men? — — Er De endnu bange for, hvad Folk skal sige?

APOTEKEREN
vrider sig.

Nej . . . jo . . . nej . . .

ANNA
efter at have grundet lidt, pludselig.

Sig mig, — er der ikke ogsaa Værelser ovenpaa?

APOTEKEREN.

Jo, der er skam Værelser nok, — og der bor jo ogsaa Stine oppe, saa . . .

ANNA.

Udmærket! — Der faar jeg altsaa mit Soveværelse. Saa kan da Folk ved Gud i Himmelen ikke sige noget! Hen til APOTEKEREN, sætter sig ved Siden af ham og læner sig op til ham. De er saa rar, saa rar!

APOTEKEREN
forvirret.

Ja . . . jo . . . jeg . . .

ANNA
nærmere.

Jeg holder allerede saa meget af Dem!

APOTEKEREN
betaget.

Mit kære Barn!

ANNA
slaar pludselig Armene om hans Hals og kysser ham.

Tak, Tak, Tak! Jeg vidste jo nok, at De ikke kunde nænne, at jeg skulde rejse igen!

LUDVIG,
der har været Vidne til Slutningen af denne Scene og efterhaanden har trukket Tæppet længere og længere til Side, griber i et Anfald af Raseri om Klokken og faar den til at ringe.

APOTEKEREN
rejser sig hurtig. Forvirret.

Men Ludvig, hvad er der nu? Hvem ringer?

LUDVIG
frem.

Det er . . . det ved jeg ikke. Men Niels er jo derude, han besørger det vel.

APOTEKEREN.

Den Klokke gør mig ganske nervøs!

ANNA
vigtig.

Ja, den maa tages helt væk nu! Den vil jeg ikke ha' her længer!

LUDVIG
uforstaaende.

Skal den væk?

ANNA
leende til APOTEKEREN.

Se, hvor forbavset den unge Mand ser ud!

APOTEKEREN
ler tvungent.

ANNA
til LUDVIG.

Ja, for nu er dette Værelse *mit*, skal jeg sige Dem! Efteraber ADJUNKTEN. Hva'! — Og saa er det mig, der bestemmer, om her skal være Klokke eller ej, hva'! Ler. Ser sig derpaa omkring. Ja, og saa maa jeg virkelig straks ha' stillet lidt om paa de Møbler. Jeg kan da ved Gud ikke ha' to Sofaer staaende saadan lige op og ned ad Væggen. Farer hen til Empiresofaen. Aa, Hr. Apoteker Clausen, vil De ikke hjælpe!

APOTEKEREN
hen og tager fat i den ene Ende af Sofaen.

ANNA
prøver at løfte.

Nej, den er mig for tung. Til LUDVIG: De kunde da ogsaa gerne gi' en Haandsrækning, unge Mand! De staar der som Loths Hustru;

LUDVIG
hen at hjælpe, men modstræbende og surmulende.

ANNA
kommanderende.

Saadan! — Nej, lidt længere tilbage! — Ja, saadan! — — Og saa den anden!

APOTEKEREN OG LUDVIG
tager fat paa den anden Sofa.

ANNA
geskæftig.

Og saa maa vi ogsaa ha' set efter, om der ikke findes nogle Møbler i de andre Værelser, som jeg kan bruge. Hen til Recepturet. Raaber: Niels, Niels! Kom herind! Hen til Døren til venstre. Stine! Stine! Vi har Brug for Dem!

NIELS OG STINE
kommer hurtig ind, men bliver staaende maalløse over Forvirringen.

ANNA
til APOTEKEREN og LUDVIG.

Nej, den maa meget længere frem! — Og saa en lille Smule skævt ud fra Væggen! Skubber LUDVIG til Side og tager selv fat. Nej, lad hellere mig! — Den Sofa er jeg meget bange for, at vi kommer til helt at kassere. Hun og APOTEKEREN bakser med Sofaen.

STINE
med foldede Hænder.

No ligger A paa mit yderste!

Tæppe.

TREDJE AKT

Samme Stue, men der er gaaet en Times Tid siden sidst, og den er næsten ikke til at kende igen: Nodepultene er borte, der er stillet om paa Møblerne, og der er kommet mange flere til. Navnlig vrimler det med Lænestole, den ene mere gammeldags end den anden, men ret smagfuldt anbragte. Mange Bladplanter. Et Par Vaser med afskaarne Blomster.

ANNA omtrent midt paa Scenen med APOTEKEREN til højre og NIELS til venstre. APOTEKEREN bærer paa en Sykurv, og NIELS løfter med stor Forsigtighed et Sybord op i begge Hænder. Lidt længere tilbage LUDVIG og STINE.

ANNA
ser sig tilfreds om.

Ja, saa tror jeg nok, vi er færdige. Det har hjulpet svært, hva'?

NIELS.

Jamen salli Madammens Sybord?

ANNA.

Ja, det skal op i Karnapen. Peger: Værsgod!

NIELS
op med Sybordet.

Ska' A sætt' 'et heer?

ANNA.

Nej, lidt nærmere ved Vinduet, — Tak, det er godt.

NIELS.

Maa A go nier ijenn?

ANNA
leende.

Ja, naturligvis!

APOTEKEREN.

Og Kurven?

ANNA.

Ja vent lidt, . . . hvor er min Rejsetaske? Til LUDVIG. Aa, unge Mand, den kunde *De* maaske skaffe mig. Den maa staa i Recepturet.

LUDVIG
tøver.

ANNA
stamper i Gulvet.

Naa!

LUDVIG
gaar modvillig.

ANNA
hen og stikker sin Arm under APOTEKERENS.

Nu er her bleven nydeligt, hva'?

APOTEKEREN
klapper hende.

Ja, De har Smag, mit Barn.

STINE
ryster paa Hovedet. Afsides til NIELS.

A tror, hun har gi'et dem Dyvelsdræk allesammen.

ADJUNKTEN
ind fra Baggrunden. Standser op.

Hvad i Himlens Navn er dette for en Marskandiserforretning?

ANNA
imod ham.

Er *De* allerede der igen?

ADJUNKTEN.

Ja — — ja, jeg var nødt til at bede mig fri. — — Jeg har Hovedpine.

APOTEKEREN
lidt ærgerlig.

Hovedpine? Det er ogsaa noget at skulke af Skole for! Du kunde jo ha' sendt Bud efter et Antifebrinpulver.

ADJUNKTEN
svarer ikke, men gaar løs paa ham.

Maa jeg tillade mig at spørge dig: Hvad skal denne Jerusalems Forstyrrelse til?

APOTEKEREN
lidt stammende.

Jo, ser du . . . vi er . . . Standser.

ADJUNKTEN.

Hva'?

DYRLÆGEN
er kommen ind fra Baggrunden. Ser sig om.

Nu be'er jeg om mine himmelblaa Bukser!

ANNA
hurtig hen til ham.

Og der er *De* ogsaa! Har *De* maaske Tandpine?

DYRLÆGEN.

Nej, Gu' har jeg ej da! . . . Om Forladelse, Frøken! . . . Nej, men jeg mødte Hastrup paa Halvvejen, hæ, hæ, og saa fik jeg sgu ham til at tage af Sted i Stedet for *mig*. Det er saadan et rart ungt Menneske.

APOTEKEREN.

Hastrup! Din Konkurrent!

DYRLÆGEN
godmodig.

Ja, Herregud, han skal da ogsaa leve, — — og jeg har aldrig holdt af dette Kreaturvadskeri, det er en beskidt Bestilling.

ADJUNKTEN
bidsk.

Du er en letsindig Person. Du ender i Fattighuset!

DYRLÆGEN.

Og du da! Hvorfor er du ikke paa Skolen?

APOTEKEREN.

Han er syg.

DYRLÆGEN
til ADJUNKTEN.

Syg? Jeg synes, du fortalte i Gaar, at det var Folks egen Skyld, naar de var syge? — — Lad mig se din Tunge!

ADJUNKTEN.

Vrøvl!

DYRLÆGEN.

Du ligner en Forbryder, Møller!

ADJUNKTEN
truende.

Hvad siger du?

DYRLÆGEN.

Du ser ud som en Mand, der snyder Staten for sine Penge. Og saa ender man i *Tugt*huset!

ANNA.

Naa, naa, naa, mine Herrer!

DYRLÆGEN
emt.

I Deres Nærhed bliver jeg from som en . . . en Daakalv, hæ, hæ! Til ADJUNKTEN: Om Forladelse, Møller, — du ender *ikke* i Tugthuset!

ANNA
klapper DYRLÆGEN paa Armen.

Det var ret!

ADJUNKTEN
brummer.

DYRLÆGEN
peger omkring.

Men tillad mig at spørge: Hvad er Meningen med dette her?

ADJUNKTEN.

Ja, det samme har *jeg* spurgt om. Hvad er Meningen? Ser sig spørgende rundt og vender sig derefter brat mod APOTEKEREN: Hva'?

APOTEKEREN
lidt forlegen.

Ja, ser I, kære Venner . . .

ANNA
frem.

Det vil sige, at nu er det *mig*, der bor *her*! Tager hurtig Kurven fra APOTEKEREN og giver den til DYRLÆGEN: Værsgod, Hr. Dilling, der har De en Kurv, . . . vil De være saa venlig at stille den op paa Sybordet!

DYRLÆGEN
med Kurven, fjollet.

Hæ, hæ! . . .

ANNA
peger.

Der oppe!

DYRLÆGEN
op i Karnapen.

LUDVIG
ind med Rejsetasken; endnu stadig surmulende.

ANNA.

Naa, endelig! Tager et Broderi frem af Tasken og rækker det til ADJUNKTEN: Og værsgod, Hr. Møller, vil *De* lægge *det* op i Kurven.

ADJUNKTEN
med Broderiet. Protesterende.

Jamen . . .

ANNA
peger.

Der oppe!

ADJUNKTEN
op i Karnapen. Rømmer sig.

Høm!

DYRLÆGEN
samtidig ned igen. Rømmer sig.

Hæm!

STINE
afsides til LUDVIG. Stærkt betaget.

Det ku' A sgu ikke faa dem te'!

ANNA
ser sig mønstrende om.

Saa, nu er det altsammen, som det skal være! — Niels, tag den Taske og bring op paa mit Værelse!

NIELS
slaar Hælene sammen.

Jo-wall! Ud gennem Recepturet.

ANNA
nejer.

Og saa, mine Herrer, maa jeg bede Dem om at gaa hver til sit, for nu vilde jeg gerne være lidt alene!

APOTEKEREN.

Jamen bedste Frøken . . .

ADJUNKTEN
er kommen ned fra Karnapen.

Hver til sit?

DYRLÆGEN
gnider sig i Hænderne.

Hæ, hæ, hun er storartet, fortryllende!

ADJUNKTEN.

Vi har jo ikke anden Vej ud! Skal vi spærres inde maaske? Hva'!

APOTEKEREN.

Nej, bedste Frøken, . . . det burde jeg ha' sagt Dem straks, . . . vi bliver jo i hvert Fald nødt til at gaa her igennem.

Anna.

Ja, det er virkelig meget kedeligt, . . . men det er der altsaa ikke noget at gøre ved . . . Med Næsen i Sky: foreløbig, . . . før vi har faaet lavet en Ombygning! . . . Men jeg maa i det mindste bede de Herrer huske at banke ordentlig paa, *inden* De kommer ind!

APOTEKEREN.

Ja, naturligvis! . . . Ser lidt forlegen paa de andre. . . . naturligvis!

ADJUNKTEN.

Banke paa! Ser sig spørgende rundt. Hva'!

DYRLÆGEN
stadig henrykt.

Hun er famos, som Franskmanden siger!

ANNA
nejer.

Tak — ja -- saa er altsaa den Sag afgjort! — — — Men jeg baaber at have den Fornøjelse at se de Herrer hos mig igen i Aften Klokken syv . . . til en Kop Te og lidt Musik? — Det vil sige *Dem* og *Dem* og *Dem*, — peger paa APOTEKEREN, ADJUNKTEN og DYRLÆGEN — for den unge Hr. Clausen har vi jo ingen Brug for, — han maa blive ude og passe sin Butik. Stadig drillende til LUDVIG: Tak for Deres Assistance, Hr. Clausen! Trækker Forhænget til Recepturet til Side. Værsgod! — — Ja, her maa vi ogsaa ha' en Dør! Men det faar jo vente til en anden Dag. Det er allerede slemt nok, at jeg skal være nødt til at gaa den Vej ud for at komme op paa mit Soveværelse! — — Naa, Hr. Clausen?

LUDVIG
modstræbende ud.

ANNA
nikker.

Farvel! Og tusind Tak for Deres Hjælp! Lader Forhænget falde. Vender sig.

APOTEKEREN, ADJUNKTEN OG DYRLÆGEN
staar endnu ved hver sin Dør.

ANNA.

Men mine Herrer, hvad tøver De efter?

STINE.

A ku' nok li'e aa spørre Frøkenen, om . . .

ANNA.

Ja, Stine kan gerne vente lidt, — vi har forskellige Ting, vi skal ha' aftalt.

APOTEKEREN, ADJUNKTEN OG DYRLÆGEN
staar endnu med Haanden paa hver sin Laas, uden at kunne bekvemme sig til at gaa.

ANNA
nikker til hver enkelt af dem.

Farvel! Farvel! Farvel!

Og de Herrer forsvinder tøvende.

ANNA
leende.

Naa, Stine, hvad siger De saa? Er jeg ikke en dygtig Pige?

STINE
med foldede Hænder. Beundrende.

A har aldrig set no'et lignende siden Verdens Skabelse!

ANNA
knipser med Fingrene.

Disse „Skabningens Herrer", hva'!

STINE.

Aa ja saamænd, ja . . . Nærmere, lidt usikker: A ha'e li'godt no'et aa vild' si'e Frøkenen, med Forlov . . .

ANNA
nedladende.

Ja, værsgod, Stine, — vi er jo gode Venner.

STINE.

Jow, saamænd, ja, . . . men A tror no, A bli'er li'som lidt tilovers her, — med Forlov.

ANNA.

Tilovers?

STINE.

Ja, det er ikke for *det*, — A *ha'e* jo lovvet salig Madammen aa pusle om bitte Lodhvi, te han ble' stor nok te aa ku' skjøtt sej seel, . . .

ANNA.

Vil Stine ikke sætte sig ned, saa taler vi bedre!

STINE.

Næi, A stoer da ellers godt nok! — Men se, no har A jo gaaen her i Huset aa tosket om alenne i saamanne Aar, aa saa formenner A, a' naar Frøkenen nu . . . stærkt: A formodder ikke, a' A ku taalle aa ha' een te aa styre over mig! — — Dér slap 'et ud!

ANNA.

Vi kan jo da prøve, Stine.

STINE.

Næi, aa nej, det svarer ikke Regning, som skrevet staar! A har aldri' ku't taalle aa la' mig regjire. Hver har jo *sine* Skavanker. Næi, saa troer A li'godt heller, te A ve ta' aa jiwte mæ.

ANNA.

Gifte! — — Vil Stine ogsaa giftes?

STINE
fornærmet.

A er da vel et Fruentimmer!

ANNA.

Og hvem vil Stine saa giftes med . . . med Forlov?

STINE
slaar med Hovedet ud mod Apoteket.

Med ham Fjolset derude, — — Niels!

ANNA.

Med Niels!?

STINE.

Ja, A har jo lagt syv-otte Hundrede Kroner op af min Løn. Aa den sølle Kapun, han holder jo saa grou mejet af mig.

ANNA.

Jamen han er jo da meget yngre end Stine?

STINE.

Javel saa. Aa derfor menner A osse, han ku' ha' godt a' aa vente lidt endnu. Osse for Pengenes Skyld, — for vi ku' jo vel nok sætte os neer i en Spækhøkerhandel for de otte Hundrede, men meer er sgu dow meer.

ANNA
klapper hende.

Ja, ja, det er rigtigt! Men nu kan Stine jo også først sove paa det. Det er jo ikke værd at forhaste sig.

STINE
halvt fornærmet.

Forhaste sig! Frøkenen maa endelig ikke tro, a' A er saa forhippet! A plukkede sgu ingen Stikkelsbær forrige Gang!

ANNA
lidt forlegen.

Ja, det er sandt, Stine har jo . . .

STINE.

Jow! Aa Gu'sketak, a' Vorherre tog Drengen te sig — med den . . . Hankat a' en Fa'er, han ha'e!

ANNA
nyfigen.

Hvem . . . hvem var . . .?

STINE.

Det er A ikke for aa si'e. Een har da Skam i Livvet!

ANNA
slaar det hen.

Jaja, Stine, — men tænk saa over Sagen. Det haster jo ikke.

STINE.

A tror ikke, det nytter, Frøken! No, da A har set, hvordan Frøkenen ka' tumle med det hele.

ANNA
fornøjet.

Ja, mener Stine ikke ogsaa nok, at der kan blive en Kone af mig, som Ludvig kan være tjent med?

STINE
betænkelig.

Ja—a, det er jo ikke godt aa ha' no'en Bedømmelse om, næi saamænd. Men en Pi'e med Knald i — Gør en Bevægelse, som om hun havde en Pisk i Haanden — det er sgu Frøkenen! A har aldrig ku' faaet dem saadden te aa spring'.

ANNA.

„En Pige med Knald i" — ja, — det bryder jeg mig ikke om! — Nej, men tror Stine da ikke, at Ludvig vil blive lykkelig med mig?

STINE
som før.

Lykkelig? — A ved Pin'de ikke, hva' A ska' si'e, med Forlov. Men *det* ved A, a' han ve bli'e li'e evig *u*lykkelig, hvis han ikke faar Frøkenen.

Anna
i Udbrud.

Ja, ikke sandt! — Hør, det skal Stine ha' et Kys for! Falder hende om Halsen.

Ludvig
fra Recepturet.

Nu kan man maaske faa Lov til at komme ind? — Det er svært, saa det gaar varmt til mellem *Jer!*

Anna
drillende.

Er Sønniken nu maaske ogsaa jaloux paa Stine? Det manglede bare! Leende: Ja, for Stine kan tænke sig, at Mennesket der har gaaet og surmulet en hel Time, bare fordi . . .

Ludvig
snapper hende Ordet af Munden.

„Bare“ fordi du gaar og kysser fremmede Mandfolk, ja, medens jeg ser paa det, — og næsten sidder paa Skødet af dem!

Stine
forfærdet.

Jøsses, Jøsses, det maa Frøkenen heller ikke!

Anna
lader drillende sine Fingre gaa op igennem Ludvigs Haar, saa at hans Frisure kommer i Uorden.

Jamen der er jo ingen, der har inviteret ham til at overvære den Forestilling, Mosjø Næsvis! Og for Resten saa var det nok lige ved at være min Svigerfa'er, det „fremmede Mandfolk“, som jeg satte mig paa Skødet af.

Stine
forsonet.

Ja—a, bitte Lodhvi, det er der ikke no'et aa si'e

te. Til ANNA: Men Dilling, ham ska' Frøkenen vare sig for, for han er da en led Andrik!

LUDVIG
stadig mut.

Han er da ikke din Svigerfa'er endnu.

ANNA
lægger Hovedet paa Siden og nikker.

Jeg sa'e ogsaa: *lige ved*, min Lille! — — Jeg har gjort uhyre Fremskridt, skal jeg sige dig. Giver ham et let Slag paa Kinden: Er det maaske ikke storartet, at vi to har faaet et Værelse, hvor vi kan være alene for os selv, hva'? Der har i nogen Tid lydt Musik inde fra DE GAMLE HERRERS Værelser. ANNA leende: Hør, hvor Bamserne brummer rundt omkring i Burene!

STINE
tørt.

Hø, hø, ja!

Man hører det banke paa DYRLÆGENS Dør.

ANNA.

Jeg synes, det banker? Til LUDVIG: Saa maa du af Sted! Til STINE: Ja, vi to tales nærmere ved, Stine!

STINE.

Jow. Ud.

LUDVIG.

Paa den Maade kan vi jo alligevel ikke ha' Værelset for os selv!

Det banker igen.

ANNA.

Væk! Væk! Hun blæser paa ham, som man blæser paa et Stykke Bomuld. Han retirerer, og hun bliver ved at blæse, til han er helt ude. Saa trækker hun Gardinet til efter ham og løber hurtig op i Karnapen.

ANNA
har taget fat paa sit Broderi. Det banker for tredje Gang.

Kom ind!

DYRLÆGEN
ind.

Er det tilladt? Kigger rundt efter hende og kommer nærmere.

ANNA.

Kunde De nu ikke dy Dem længere?

DYRLÆGEN.

Nej, hæ, hæ, — lille Magnet! Vil op i Karnapen.

ANNA
afvisende.

Værsgod og bliv, hvor De er!

DYRLÆGEN
kælen.

Maa jeg sidde her paa Trinet?

ANNA.

Nej, De maa ikke! Ned.

DYRLÆGEN
imod hende med aabne Arme.

Hæ, hæ, hæ!

ANNA
dasker ham over Fingrene.

Rør mig ikke — — De — — De — — Stiller sig op foran ham og fikserer ham med Hænderne i Siden: Det er nette Historier, man maa høre om Herren!

DYRLÆGEN
beundrende.

De er fortryllende!

ANNA
som før.

Fy, De maa skamme Dem! Gaa Deres Vej! Gaa ind og klæd Dem i Sæk og Aske!

DYRLÆGEN
lidt betuttet.

Hvad er der? — — Hvilke Historier? — — Og af hvem har . . .? I Udbrud: Det er Stine, den Rakkermær!

ANNA
forternet.

Men Menneske dog!

DYRLÆGEN
ydmyg.

Om Forladelse, — — jeg beder meget Frøkenen om Undskyldning — — jeg — —

ANNA.

Men . . . der falder mig noget ind! . . . Baade Stine og De . . .! Imod ham: Det er Dem, der . . .? Det er *Dem*, der er Fa'eren!

DYRLÆGEN
ler tvungent.

Hæ, hæ, hæ! Stine og mig! Næ, ved De nu hvad! Ganske vist er jeg kun Dyrlæge, men saa slet en Smag . . . nej!

ANNA.

Mændene er ikke til at stole paa!

DYRLÆGEN
tager hendes Haand. Højtidelig.

Paa mig kan De stole som paa det røde Guld! Henrevet: Aa, denne lille Haand! Hele dette lille buttede — —! Hvor yndigt kunde vi ikke ha' det sam-

men! — En lille Lejlighed — — jeg har Penge, — vi behøver ikke akkurat at leve af min Praksis alene, — — køre i Skoven om Søndagen, — — Blomster i Vindueskarmene — — I Ekstase: Frøken, De har besat mit Hjerte!

LUDVIG
fra Recepturet. Han er lidt nervøs.

Hr. Hansen er ude og vilde gerne tale med . . . med *Dem*, Frøken.

ANNA
vredt.

Aa, den Plageaand! — Sig til Hr. Hansen, at jeg har virkelig ikke Tid til at tage imod ham!

LUDVIG
ser fra den ene til den anden.

Jo, men . . .

ANNA.

Hørte De ikke, Hr. Clausen, hvad jeg sa'e?

LUDVIG.

Jo, jo . . .

ANNA.

Naa! — — Og bed ham saa med det samme om at gøre mig den Fornøjelse at drikke en Kop Te hos mig i Aften Klokken syv!

LUDVIG
tøver.

ANNA.

Tak, ja saa er der ikke mere!

LUDVIG
ud.

DYRLÆGEN
ejeblikkelig hen til ANNA. Lægger en Arm om hendes Liv.

Frøken, tør jeg haabe, at . . .

ANNA
friger sig. Rolig.

Og hvis jeg nu tog Dem paa Ordet, Hr. Dilling, og gik ind paa at blive Deres Hustru?

DYRLÆGEN
et Skridt tilbage.

Min . . . min Hustru!?

ANNA.

Ja, for nu har De altsaa friet til mig. — Men hvad er det for et Ansigt, De sætter op? — Truende imod ham: De skulde da vel ikke . . .? De har da vel ikke været . . .? Uforskammede Menneske! Det var altsaa ikke Deres Mening at ville gifte Dem med mig? De vilde bare forsøge . . .! Gaa med Dem! Bort! Ud af min Stue!

DYRLÆGEN
sønderknust.

Frøken, jeg . . . jeg elsker Dem!

ANNA.

Er De ikke kommen af Sted endnu!

DYRLÆGEN.

Nej, for . . . for ved Gud i Himmelen jeg elsker Dem!

ANNA.

Tror Dem ikke! Tror Dem *aldrig!*

DYRLÆGEN
paa Knæ.

Jeg elsker, elsker, elsker Dem!

ANNA.

Ja, paa samme Maade som De i sin Tid elskede Stine!

DYRLÆGEN.

Meget, meget højere!

ANNA.

De tilstaar altsaa, at det er Dem, der er Fa'er til hendes Barn?

DYRLÆGEN.

Ja, ja! Arrigt: Naar hun selv har fortalt Dem det, den gamle Satan!

ANNA.

Rejs Dem dog Mand, der kan jo komme nogen!

DYRLÆGEN
rejser sig. Pause. Derefter hen til ANNA. Ydmyg.

Stine har jo ogsaa været ung engang — — og ganske net. — — Og jeg selv — — jeg var jo ogsaa — — noget yngre, — — og — — og vi boede i Hus sammen — — og — — og — —

ANNA
skjuler et Smil.

Og siden den Tid har De altsaa levet som et . . . som et ordentligt Menneske?

DYRLÆGEN
stammende.

Jo . . . ja . . . det vil sige nej, men . . . men jeg har bestræbt mig derfor, men . . .

ANNA
stamper i Gulvet.

Naa, ud med Sproget! Jeg maa vide alt!

DYRLÆGEN
forfærdet.

Alt!? — — Men det passer sig virkelig ikke at fortælle — — til en ung uskyldig Pige som Dem — — Vil snige en Arm om hende. Kælent: Men skal vi ikke glemme . . .?

ANNA
bort.

Rør mig ikke! De . . . Don Juan! Og nu skulde *jeg* ogsaa sættes paa Deres Liste? Og De ved maaske ikke engang, hvad Nummer jeg har?

DYRLÆGEN
med Vanskelighed.

Frøken, De — — De — — De misforstaar mig.

ANNA.

Misforstaar?

DYRLÆGEN.

Jeg . . . æ . . . jeg elsker Dem!

ANNA.

Tak, det ved jeg!

DYRLÆGEN.

Og jeg vil — — Tager en kraftig Beslutning og strækker Armene ud imod hende: og jeg vil gifte mig med Dem!

ANNA
ryster tvivlende paa Hovedet.

DYRLÆGEN
indtrængende.

Jeg ved det, — — jeg føler det, — — alt det andet har bare været — — været Forsøg, — — De er den eneste, — — De er den rigtige, — — og nu — —

ANNA.

Nu?

DYRLÆGEN.

Nu kan jeg ikke leve uden Dem.

ANNA.

Ja, det forandrer naturligvis Sagen — —

DYRLÆGEN
henrykt.

Frøken — — Frøken Hansen!

ANNA
skyder ham fra sig.

Næ, næ, næ! — — Det forandrer naturligvis Sagen *noget*. Men hvad Garanti har jeg for, at De ikke narrer mig, ligesom De har narret — —

DYRLÆGEN.

Jeg sværger!

ANNA.

Det har De vist ogsaa gjort før.

DYRLÆGEN
fortvivlet.

De kan jo — — De kan jo faa det skriftligt!

ANNA.

Skriftligt? Besluttet. Ja, lad mig faa det skriftligt. Men straks!

DYRLÆGEN
ivrig.

Ja, ja! Ser forelsket paa hende. Grumme Tvivlerske!

ANNA
utaalmodig.

Naa, skriv saa!

DYRLÆGEN.

Ja, men — — ja, men jeg har jo ikke — —

ANNA.

Saa hent det!

DYRLÆGEN.

Ja, jo! Hurtig ind i sit Værelse.

ANNA
brister i Latter.

Det er evig Sjov, dette her!

LUDVIG
ind.

Anna, nu *vil* jeg ikke mere — — —

ANNA
stadig leende.

Ud med dig! Ud med dig!

LUDVIG.

Jamen . . .

ANNA
puffer ham ud.

Det er lige paa det allermest spændende. Leende. Det er min Fremtidslykke, der skal afgøres!

LUDVIG
ud.

DYRLÆGEN
med Papir, Pen og Blæk.

Her er jeg, søde!

ANNA.

Sæt Dem der! — — Har De nu betænkt, hvad De gør?

DYRLÆGEN
forelsket.

Det var jo for Deres Skyld, at jeg lod være med at vadske Kreaturerne.

ANNA.

Godt! — Skriv saa!

DYRLÆGEN
sætter sig.

ANNA
dikterer.

„Jeg undertegnede Dyrlæge“ . . . Hvad hedder De til Fornavn?

DYRLÆGEN
kælent.

Peter Ferdinand!

ANNA.

Altsaa: „Jeg undertegnede Dyrlæge Peter Ferdinand Dilling forpligter mig herved til at ægte Ihændehaverinden af nærværende Dokument inden tre Maaneder fra Dato“ . . .

DYRLÆGEN
skriver, men ser pludselig op og siger ømt:

Hvorfor ikke tre *Uger?*

ANNA.

Som De vil: „tre Uger fra Dato“.

DYRLÆGEN
skriver.

ANNA.

Har De det?

DYRLÆGEN
med skinnende Øjne.

Tre Uger fra Dato! — ja!

ANNA.
dikterer:

„Skulde jeg, ligegyldigt af hvilken Grund, undlade

at opfylde denne min Forpligtelse, udbetaler jeg hende paa Anfordring kontant“ — — —

DYRLÆGEN.

Hvad behager?

ANNA

negligerende ham.

— — „kontant fem Tusinde Kroner“.

DYRLÆGEN

begejstret.

Hæ, hæ, De er storartet! Sgu ligefrem storartet! hæ! — — Men maa jeg ikke i al Beskedenhed tillade mig at foreslaa, at vi i Stedet for lumpne fem Tusind, sætter — med en flot Haandbevægelse — den mere runde Sum ti Tusind?

ANNA.

Ganske som De vil. Altsaa: „kontant ti Tusinde Kroner, skriver ti Tusinde Kroner“.

DYRLÆGEN

skriver og ser derefter op.

Dem ku' man godt gøre til Herredsfuldmægtig!

ANNA.

Deres Navn!

DYRLÆGEN

henrykt kælen.

Peter Ferdinand Dilling!

ANNA.

Ja, jeg mener, De skal sætte det under Dokumentet!

DYRLÆGEN

skriver, rejser sig, viser ANNA Papiret og vil derefter omfavne hende.

Et lille Kys?

ANNA
op i Karnapen.

Nej, saa vidt er vi endnu ikke.

DYRLÆGEN.

Jamen jeg . . .

ANNA.

Nej! Jeg maa først ha' Dokumentet udfærdiget paa Stempelpapir. Ellers gælder det vist ikke.

DYRLÆGEN.

Jamen bedste . . .

ANNA.

Først paa Stempelpapir!

DYRLÆGEN.

Jamen sødeste . . .

ANNA.

Og saa kan De bringe mig det i Aften!

DYRLÆGEN.

Jo, men, ja — — bare et ganske lille . . .?

ANNA
peger mod Døren.

Og saa kan De bringe mig det i Aften! Nikker. Farvel saa længe!

DYRLÆGEN
bliver staaende.

ANNA
nikker igen.

DYRLÆGEN
sjokker af, men vender sig i Døren og sender hende et Fingerkys.

ANNA
løber ned fra Karnapen, trækker Forhænget for Recepturet til Side og kalder.

Ludvig! Højere: Ludvig!

LUDVIG
frem, men uden at stige ned.

ANNA.

Nu er Dilling gaaet.

LUDVIG
tørt.

Ja, det ser jeg.

ANNA.

Det holdt haardt.

LUDVIG
som før.

Saa—aa?

ANNA
leende.

Og det varer vist ikke længe, inden vi har ham, den anden, — ham derinde ved Siden af. Peger paa ADJUNKTENS Dør: Kan du høre, hvor han knurrer paa sin Bratsch?

LUDVIG
svarer ikke.

ANNA
skælmsk.

Saa hvis du vil ha' et Kys, . . .

LUDVIG
svarer ikke.

ANNA.

. . . saa maa du skynde dig! Kigger om efter ADJUNKTENS Dør: Nu bliver han helt vild!

LUDVIG
svarer ikke.

ANNA
spidser Munden op mod ham.

Naa?

LUDVIG
rører sig ikke.

ANNA.

Vil du?

LUDVIG
skarpt.

Nej!

ANNA
farer tilbage med forstilt Angst.

Gudbevares! — — Naa saa *du* bider ogsaa, min Dreng! — — Ja, saa kan jeg jo lige saa godt gaa ind i Buret til den anden Buldog! Lader Forhænget falde: Farvel saa længe, din — Arrigbøsse! Gaar hen til ADJUNKTENS Dør, bliver staaende lidt og lytter til hans Musik, skærer Grimacer ved de mest sønderrivende Toner. Banker saa endelig paa, først forsigtig og uden at blive hørt, derpaa stærkere og stærkere.

ADJUNKTEN
stikker pludselig Hovedet frem. Arrig.

Hvem er *det?*

ANNA
farer forskrækket tilbage og holder Hænderne skærmende foran sig.

Næh, hvor jeg blev bange! Leende: Jeg troede ved Gud i Himlen, at De vilde myrde mig! Bedende, med Hovedet paa Skakke: Kæreste Hr. Møller, det er jo bare mig!

ADJUNKTEN
brummer formildet.

ANNA
vinker med en Finger.

Kom lidt . . .!

ADJUNKTEN
frem i Døren.

ANNA.

Jeg syntes, det var saadan noget underligt noget, De spillede? Det kender jeg slet ikke.

ADJUNKTEN
brummer.

ANNA
vinker igen.

Kom! De maa gerne!

ADJUNKTEN
ud paa Scenen.

ANNA
hen til ham.

Var det maaske noget af Dem selv? Det lød storartet, men sønderrevet og vildt. Det maa De lære mig, hva'?

ADJUNKTEN
opteende.

Det er ikke noget, der kan læres.

ANNA
klapper i Hænderne.

Altsaa en fri Fantasi! De er jo en hel Komponist! Bekymret: Men De ser saa nervøs og overanstrengt ud. De er da ikke syg?

ADJUNKTEN
undvigende.

Nej . . .

ANNA
lægger sin Haand paa hans Pande.

Og Hovedpinen? Tager hans Haand og fører ham hen til en Stol: Sæt Dem nu pænt der! Men De ser virkelig saa bleg ud?

ADJUNKTEN
bister.

Det er Deres Skyld! Pusler med sin Paaklædning.

ANNA.

Min? Men — — Var det, fordi jeg forstyrrede Dem? Jeg be'er saa mange Gange om — — —

ADJUNKTEN
som før.

Jeg gaar hele Tiden rundt og tænker paa Dem!

ANNA.

Jamen . . .

ADJUNKTEN.

Jeg kunde ikke holde ud at være paa Skolen! Hvad skal vi med Fruentimmer her i Huset! Nu har vi levet i Fred i saa mange Aar!

ANNA
tager sit Lommetørklæde frem og tørrer hans Pande.

Saa, saa! — — Vi er jo slet ikke saa slemme!

ADJUNKTEN
vrisser.

La' være!

ANNA.

Nej *nu* skal De bare se! Tager en Flacon med Eaude-cologne frem af sin Lomme og væder en Finger: Sid nu stille!

ADJUNKTEN
skæver.

Hvad er det for noget Tøjeri?

ANNA.

Ja, sid nu bare stille! Gnider ham bag Ørerne med Eaude-cologne: Og saa skal De snuse til den samtidig. Holder han Flasken for Næsen: Naa!

ADJUNKTEN
snuser.

ANNA.

Er *det* ikke dejligt?

ADJUNKTEN.

Jeg holder ikke af Parfume! — Hva' *er* det?

ANNA.

Violer.

ADJUNKTEN.

Stads! — — Lad mig prøve en Gang til!

ANNA
rækker ham Flåconen.

Der kan De bare se! — — Køler det ikke?

ADJUNKTEN.

Jo — — lidt.

ANNA
sætter sig til Rette ved Siden af ham.

Saa, nu skal De værsgod fortælle mig, hvorfor De hader os saa grusomt? — — Ja, for saa kan jeg jo lære, hvordan jeg skal opføre mig.

ADJUNKTEN
slaar afværgende ud med Haanden.

Aarr . . .

ANNA.

De har jo været gift, ikke?

ADJUNKTEN
opfarende.

Hvem har fortalt Dem *det?*

ANNA
rolig.

Aa, saadan noget hører man jo. Men det skal De saamænd ikke genere Dem over, — der er jo saa mange Ægteskaber nu om Stunder, hvor Mand og Kone lever hver for sig.

ADJUNKTEN.

De er klog!

ANNA.

Ja, man har jo Øjne — og Øren. —. — Hvorfor rejste Deres Kone bort?

ADJUNKTEN.

Fordi hun var et Fæ! Foragtelig: Hun kunde ikke taale al den — — „Klimpren“ — „i sit Ho'ede“! — Hun ha'de ingen!

ANNA.

„Klimpren“! — Sa'e hun „Klimpren“? Hør ved De hvad, De skulde bare haft en Kone som min Mo'er! Jeg har „klimpret“, lige siden jeg var seks Aar; og jeg har aldrig hørt hende skænde i den Anledning.

ADJUNKTEN.

Hun pinte Livet af mig! Det var den største Dumhed, jeg har begaaet!

ANNA.

Ja, det er jo slemt. — — Og nu maa De alligevel blive ved med at underholde hende og hendes lille Pige?

ADJUNKTEN.

Næ—æ!

ANNA.

Ikke?

ADJUNKTEN.

Nej! — — Jeg har Mas nok med at faa Pengene til at slaa til for mig selv.

ANNA.

Hm! — — Og De tænker aldrig paa Deres Barn? Længes aldrig efter at faa hende at se?

ADJUNKTEN
arrigt.

Det er jo en Pige!

ANNA
rejser sig.

Fy, saa haardhjertet havde jeg rigtignok ikke troet, at De var!

ADJUNKTEN
lidt forvirret.

Men Frøken . . .

ANNA.

Der var noget, jeg vilde ha' spurgt Dem til Raads om . . .

ADJUNKTEN.

Jo —

ANNA.

Jeg troede, De var saadan en alvorlig Mand, — en Mand, man netop kunde ha' Tillid til, syntes jeg, — en *rigtig* Mand!

ADJUNKTEN.

Ja, jo . . .

ANNA.

Og naar man som jeg ingen Fa'er har at henvende sig til . . .

ADJUNKTEN.

Kære Frøken, jeg . . . Aa, de Fandens Seler! — — De maa ha' misforstaaet mig. — — Kan jeg være Dem til nogen Tjeneste, saa . . .

ANNA.

Ja, en stor, stor Tjeneste kunde De bevise mig! Tøver lidt og siger saa hurtig, men genert: Det . . . det er noget om Dilling.

Adjunkten
farer op.

Dilling!

Anna.
nikker.

Ja! — Han har friet til mig!

Adjunkten.

Hva' har han?

Anna.

Ja!

Adjunkten
op og ned.

Friet! Dilling! Den . . . den Rolf Blaaskæg! Den . . den Weiberfresser! Den . . den Svinepels! — Aldrig i Evighed!

Anna.

Og jeg har lovet at tænke over hans Tilbud.

Adjunkten

Tænke? De kan vove paa det! — — Skulde De, der er saa sød og elskværdig, skulde De kaste Dem hen til saadan en . . . Malkepigedonjuan! Hva'?

Anna
stille.

Jeg troede, De var en god Ven af Hr. Dilling?

Adjunkten
standser.

Det er jeg sgu ogsaa! Han spiller en fortræffelig Violoncel, men . . . Nej, det er dog for galt! Og det, ligesom De er kommen ind af Døren. Han maa jo ikke ha' Spor af Rest af . . . af . . . af Ære i Livet! Hva'! . . . Og hvad siger *De?*

ANNA
som forlegen.

Ja, for en stakkels Pige som mig, der er stillet ene i Livet og ingen Udsigt har . . .

ADJUNKTEN
griber fat i hende.

De tænker da vel ikke paa . . .?

ANNA.

Jo, jeg synes, det er et meget hæderligt Tilbud.

ADJUNKTEN
op og ned.

Dilling! Dilling? — — Aldrig! Saa skulde han ha' *det* at blære sig af! — Ser I: *jeg* kunde faa en Kone, — en rigtig sød lille Kone, jeg, „Dyrekvæler" Dilling! — Aldrig! *Aldrig!* Hen foran ANNA: De faar ham ikke! Saa vilde jeg hellere selv!

ANNA
uskyldig.

Hvilket? Hvad vilde De?

ADJUNKTEN
hen foran hende. Barsk.

Gifte mig med Dem!

ANNA
leende.

De? Jamen De *er* jo gift!

ADJUNKTEN.

Har ikke noget at sige! — — Jeg skal dog vise den Ka'l . . .! Til ANNA: Vil De ha' mig?

ANNA.

Ja — Tak — men . . .

ADJUNKTEN.

Jeg søger Skilsmisse! — — Her er da Lov og Ret i Landet! — — Puh, de Seler! — — Vil De?

ANNA.

Jamen Deres Kone og Deres Datter?

ADJUNKTEN.

Kommer ikke de Mennesker ved!

ANNA.

Jo, ved De hvad, Hr. Møller, det kan vi dog ikke! I det mindste Deres Datter, hun maa dog ha' en ordentlig Medgift.

ADJUNKTEN.

Ikke en Øre! — — Vil De ha' mig?

ANNA
undvigende.

Jeg kan dog ikke være bekendt — — nej, først maa Deres Datters Fremtid sikres, før jeg kan tænke paa . . . paa at . . .

ADJUNKTEN.

Jeg har ingen Penge at undvære. Jeg lever kun af min sure Gage.

ANNA.

Og hvor stor er den da — med Forlov?

ADJUNKTEN.

Ikke værd at nævne!

ANNA.

Saa kan De jo heller ikke forsørge — mig.

ADJUNKTEN.

Aa, jo!

ANNA.

Hvor meget har De da? Jeg maa ha' alt paa det rene.

ADJUNKTEN
vrider sig.

Syv og tyve Hundrede.

ANNA.

Jamen, hvad bruger De dog alle de Penge til? — Her i Huset gi'er De vel næppe mere end halvtreds Kroner om Maaneden?

ADJUNKTEN.

Synes De maaske ikke, at det kunde være nok?

ANNA.

Naa, ja! Og Deres Garderobe . . . Ser op og ned ad ham — kan vel ikke være saa kostbar. De maa jo ha' lagt mange Penge op i alle de Aar?

ADJUNKTEN.

Nogle, nogle faa, — ikke værd at tale om!

ANNA.

Naa—aa, en tyve—tredive Tusinde, hva'?

ADJUNKTEN
forfærdet.

Er De gal, Menneske!

ANNA.

De er en Pengepuger, er De! En Gniepind! — — Nej, Dem kunde jeg ikke gifte mig med. Gaar op og sætter sig i Karnapen og tager fat paa sit Broderi. Hun nynner paa Melodien til: „En Krone jeg gav for en Lok af dit Haar“.

ADJUNKTEN
efter en lille Pause.

Frøken, jeg holder ikke af Fruentimmernykker.

ANNA.

Kære Hr. Møller, lad os ikke tale mere om den Sag! Nynner.

ADJUNKTEN
efter en ny Pause. Skutter sig.

Jeg *har* jo ingen Penge!

ANNA.

Nej, nej, jeg ved det. Nynner.

ADJUNKTEN
efter nok en Pause.

Hvor meget — — hvor mange — — hvad mener De, min Datter skal . . .?

ANNA.

Næ, nej, der er ikke *Tale* om det! Nynner.

ADJUNKTEN
besluttet.

Jeg gi'er hende den Medgift!

ANNA.

Hm!

ADJUNKTEN.

Hvis De *saa* vil . . .

ANNA.

Ja, det taler vi om bagefter. Vender sig imod ham. Vil De saa være saa venlig straks at gaa ind paa Deres Værelse og opsætte et Dokument!

ADJUNKTEN.

Et Dokument?

ANNA.

Ja, lydende paa, at De, naar Deres Datter engang gifter sig, er villig til at udbetale hende en

Medgift paa ti Tusinde Kroner. Og saa kommer De herind og viser mig Papiret!

ADJUNKTEN
i højeste Forskrækkelse.

Ti . . . *ti* Tusinde . . .!

ANNA
nikker.

Farvel!

ADJUNKTEN
vrider sig.

Jamen Frøken, ti . . . ti Tusinde . . . jeg *har* ikke . . .

ANNA.

Farvel! Nynner.

ADJUNKTEN
efter en Pause, prøvende.

Fem . . .?

ANNA
nynner.

ADJUNKTEN
efter en ny Pause.

Syv . . .?

ANNA
nynner.

ADJUNKTEN
fortvivlet.

Ni . . .? — Det er jo ogsaa *Dem,* Pengene gaar fra!

ANNA
nynnende.

Ti Tusinde eller . . . nix!

ADJUNKTEN.

Uf, de Satans Seler! — — — Ni Tusind fem Hundrede?

ANNA
leende.

De er forfærdelig vittig, Hr. Møller! Det er Skam morsomt gjort! Jeg tror, De skulde ha' været Skuespiller.

ADJUNKTEN
grundig flov.

Hi, hi . . . ja . . . jeg læser ogsaa op i Dansktimerne . . .

ANNA
alvorlig.

Men gaa nu ind og skriv det Papir. Og naar det er færdig, kommer De og viser mig det!

ADJUNKTEN
myg.

Jo . . . Gaar. Men truer først med knyttet Haand mod Dillings Dør og siger arrigt: Alt det, har *du* rodet mig ind i!

ANNA
ler højt, da han er borte. Vedbliver at nynne over sit Arbejde. Brister derpaa paa ny i Latter og synger helt ud:

„En Krone jeg gav for en Lok af dit Haar“ osv.

APOTEKEREN
aabner sin Dør og kigger ind. Kommer nærmere og nærmere.

ANNA
bryder pludselig af med et forskrækket:

Uh, hvem er *det?*

APOTEKEREN
smilende.

Det er mig, mit Barn.

ANNA
med forstilt Forbavselse.

Er det Dem? Hvor kommer *De* fra?

APOTEKEREN
peger.

Derinde . . . jeg kunde høre Dem synge.

ANNA
strengt.

De glemte vist at banke, Hr. Clausen?

APOTEKEREN.

Banke?

ANNA.

Ja, blev det ikke en Aftale?

APOTEKEREN.

Jo, men . . .

ANNA.

Værsgod, ud igen! Og er der noget, De vil mig, saa banker De først pænt paa og venter, til jeg siger: Kom ind!

APOTEKEREN.

Kære Frøken, det er ikke rigtigt af Dem at drive Gæk med en gam . . . med en allerede noget ældre Mand.

ANNA.

Jeg driver aldeles ikke „Gæk“!

APOTEKEREN.

Men De maa dog kunne indse, bedste lille Frøken . . .

ANNA
rejser sig og begynder at pakke sit Arbejde sammen.

Ja, Gudbevares, naar De allerede fortryder Deres Ord, saa kan jeg meget godt rejse. Surmulende: Men jeg troede rigtignok, at De var en Mand af Ære, og . . .

APOTEKEREN
smilende.

Nej, nej, vist ikke, vist ikke! Nu gaar jeg, nu gaar jeg! — — Lille Stivnakke, som De er! Ud. Et Øjeblik efter banker det.

ANNA
yderst venlig.

Værsgod!

APOTEKEREN
ind. Med et lidt genert Smil.

Naa, er Barnet saa tilfreds!

ANNA.
løber ned fra Karnapen og hen og slaar begge Armene om Halsen paa ham.

Kære, lille, søde, rare Apoteker Clausen, De er da ikke vred paa mig, vel?

APOTEKEREN
klapper hende.

Nej, nej, paa ingen Maade, paa ingen Maade!

ANNA
putter sig ind til ham og siger hurtigt:

Og De synes heller ikke, at jeg er en vild og uartig Tøs, vel? Men det er jo heller slet ikke andet end, fordi jeg er saa glad, saa glad over at være her og over at ha' fundet et Hjem.

APOTEKEREN
rørt.

De kære, lille Barn!

ANNA
titter op til ham.

Og saa er De ikke vred?

APOTEKEREN
klapper hendes Kind.

Nej det ved Gud, jeg ikke er!

ANNA
spidser Munden til Kys.

Tak!

APOTEKEREN
kysser hendes Haand.

De er en højst indtagende lille Skabning! Spøgende: Men skal De ikke bede „den fremmede Herre“ tage Plads?

ANNA
forskrækket.

Jo, det er Skam sandt! Nejer: Vil Hr. Clausen ikke behage at sidde ned?

APOTEKEREN
bukker ceremonielt.

Mange Tak! Sætter sig.

ANNA
sætter sig paa en Stol ligeoverfor og betragter ham smilende.

Se saa! Springer pludselig op igen: Næmen . . . jeg kommer pludselig i Tanker om, at det har vi jo slet ikke Tid til.

APOTEKEREN.

Har vi ikke Tid?

ANNA
hen til ham.

Nej, for ved De, hvad jeg har lagt Mærke til? — At De helt har glemt at vande Deres Blomster i Dag. Peger mod Karnapen: Og det er Skam Synd!

APOTEKEREN
rejser sig.

Har jeg virkelig glemt . . .? Det var dog højst forunderligt!

ANNA
med et lille Smil i Øjnene.

Ja, ikke sandt? — Jeg syntes heller slet ikke, at jeg kunde tænke mig *det* om *Dem.*

APOTEKEREN
paa Vejen hen til Blomsterne.

Det er noget, der aldrig er hændet mig før.

ANNA
efter ham.

Ja, og jeg saa jo nok, at der stod en Kande med Vand, men jeg turde alligevel ikke paa egen Haand.

APOTEKEREN
helt oppe, begynder at vande.

Nej, det er ogsaa rigtigst, at jeg selv . . .

ANNA.

Ja, det var jo nok det, jeg tænkte.

APOTEKEREN
vandende.

Denne her, ser De, maa kun faa ganske lidt i Underkoppen.

ANNA.

Ja, saadan noget maa man jo først lære. Men hvordan bærer vi os ad med dem øverst oppe?

APOTEKEREN.

Nu skal De se! Stiger op paa Bænken og fortsætter med Vandingen.

ANNA
vil holde paa ham.

Jamen for Guds Skyld, vær dog endelig forsigtig!

APOTEKEREN.

Det har ingen Fare, det er jeg saa vant til. Jeg er da heller ikke nogen hel Olding!

ANNA.

Nej *De!* — — Nej, De er nok snarere lidt alt

for rask paa det. — — Men vil De nu ikke alligevel lægge Deres Haand her paa min Skulder, medens De hopper ned? — Ja saadan! — For saa er jeg alligevel noget mere rolig.

APOTEKEREN
smilende med Haanden paa hendes Skulder.

Ja, den Fornøjelse kan jeg jo gerne gøre Dem! Springer ned. Kan De se, jeg kunde?

ANNA.

Jamen De holdt jo slet ikke rigtig ved! — De var vel bange for, at De skulde vælte mig?

APOTEKEREN
ler smigret.

Ja, nu er altsaa det besørget.

ANNA
hurtig ned.

Ja, saa kan vi vel nok faa Tid til at sidde lidt ned.

APOTEKEREN
mærkbar oplivet.

Ja, for der er vel ikke flere Ting, jeg har glemt? Følger hurtigst muligt efter.

ANNA
peger paa en Stol.

Sæt Dem her!

APOTEKEREN
sætter sig.

ANNA
tager Plads ved Siden af ham.

Og ved De, hvad jeg ogsaa har tænkt paa? Koket. At det er rigtig rart med de Blomster der, for saa har De dog et Ærinde herind engang imellem.

APOTEKEREN
ved ikke rigtig, hvad han skal svare.

ANNA
opdager det, tager pludselig hans Haand. Alvorlig.
Jeg holder allerede saa forfærdelig meget af Dem!

APOTEKEREN
smilende.
Skal det være en Kærlighedserklæring?

ANNA
ser ham op i Ansigtet.
Ja!

APOTEKEREN
lader sin Haand glide over hendes Haar og ler. Pause.

ANNA
ser igen op paa ham.
Sig mig, har De aldrig tænkt paa at gifte Dem igen?

APOTEKEREN
ryster alvorlig paa Hovedet.
Nej!

ANNA.
Jeg synes netop, at der maatte kunne blive saadan en udmærket Ægtemand ud af Dem. De er saa god og saa elskværdig og . . . og man har saadan en Lyst til at betro sig til Dem.

APOTEKEREN
stadig alvorlig.
Efter mit første ulykkelige Forsøg . . . Men lad os ikke komme ind paa disse triste Sager!

ANNA
ivrig.
Jo—o, netop! For der var noget, jeg vilde spørge Dem om. Slaar Øjnene ned. Det er om Kærlighed . . .

APOTEKEREN.

Kærlighed? Saa, saa! Ser man *det!*

ANNA

kigger op paa ham.

Har De aldrig været forelsket? Aa jeg synes, det maa være saa dejligt!

APOTEKEREN

alvorlig.

Kærlighed er en Sygdom, mit Barn . . .

ANNA

smilende, drømmende.

Jeg vilde gerne være syg . . .

APOTEKEREN.

. . . Man er lykkeligst, naar den er overstaaet!

ANNA.

Jamen, De har jo selv engang . . .

APOTEKEREN.

Ja, jeg har selv været angrebet af denne Sygdom . . . Han taler langsomt og docerende og lader af og til i Distraktion sin Haand glide ned over ANNAS Haar. . . . og var nær bleven et Offer for den — som saa utallige andre er blevet det. Og havde jeg ikke haft min Musik, saa . . . Jeg er kommet til den Overbevisning, at Musikken er den eneste sande — den eneste paalidelige Glæde, vi har her paa Jorden, — at det kun er i Musikken, at der findes Trøst og Husvalelse, — — og i den Overbevisning har jeg ogsaa søgt at opdrage min Søn . . .

ANNA

haanligt.

Ja, han er jo ogsaa et rent Barn endnu!

APOTEKEREN
overhører hende.

Og hvis De, kære Frøken Hansen, vilde være Medlem af vor lille Menighed, hvor Musikken sidder til Højbords, og hvor det er den, hvorom vi har koncentreret al vor Kærlighed, medens det, man kalder Elskov, og al Verdens andre smaa Latterligheder . . . . Men jeg synes, De ler?

ANNA
søger at beherske Latteren.

Ja, De maa virkelig undskylde, men . . .

APOTEKEREN.

Hvad er det, der morer Dem?

ANNA
med smaa Latteranfald.

Er . . . er det Dilling og . . . Møller, der udgør de . . . andre . . . andre Menighedsmedlemmer?

APOTEKEREN
alvorlig.

Ja, netop! Dilling og Møller er i Hovedsagen enige med mig. Ogsaa de betragter Musikken som . . .

ANNA
som før.

Er Dilling og Møller . . . enige om, at Musikken er alt, og at Ægteskabet . . . og . . . og det, man kalder for Elskov . . . Brister paa ny i Latter.

APOTEKEREN
lidt stødt.

Som jeg siger — i Hovedsagen er vi . . .

ANNA
vedbliver at le.

APOTEKEREN
perpleks.

Men Frøken, jeg forstaar ikke . . .

ANNA
ganske udmattet af Latter.

Aa Gud, aa Gud, aa Gud! — — Ja, De maa ikke være vred, kære Hr. Apoteker Clausen! — Men . . . men begge Deherrer har jo . . . begge Deherrer har jo friet til mig!

APOTEKEREN
som himmelfalden.

Friet!?

ANNA.

Ja, og tilbudt mig Ægteskab!

APOTEKEREN.

Dilling! — Ægteskab? — Umuligt!

ANNA
nikker ivrigt.

APOTEKEREN.

Og Møller?

ANNA
nikker.

APOTEKEREN.

Møller!!!

ANNA.

Tja, tous les deux — saints ermites, en vérité!

APOTEKEREN
rejser sig og gaar op og ned.

Jamen det er dog . . .

ANNA.

Og nu er det jo bare, at jeg ikke ved, hvem af dem jeg skal ta'? — — Sæt Dem ned igen!

APOTEKEREN.

Kan ikke! — Dette kom mig dog *for* overraskende!

ANNA.

Det var det, jeg vilde raadføre mig med Dem om, kære Hr. Clausen. Det, jeg trænger til, er jo en faderlig Ven at støtte mig til. Jeg har aldrig haft nogen rigtig Fa'er, — — De kan ikke tro, hvor jeg vilde føle mig glad og tryg, om jeg fik en Mand, jeg kunde ha' Tillid til, og som kunde raade og hjælpe mig, hva'? Og jeg skulde gøre alt for at forskønne Livet for ham og gøre det lyst og lykkeligt . . .

APOTEKEREN

gaar forbi hende og stryger hende over Haaret.

Ja, ja, det tror jeg om Dem.

ANNA.

Men jeg ved ikke, — — Dilling er der ikke noget rigtig tillidvækkende ved, vel?

APOTEKEREN

distrait.

Nej!

ANNA.

Og Møller — uh, han er da saadan en ren Brumbasse! Jeg er virkelig somme Tider ganske bange for, at han skal slagte og spise mig — — Hører De, hvad jeg siger?

APOTEKEREN

som før.

Ja, ja! — Hen og klapper hendes Kind. De har aldrig haft nogen Fa'er, siger De? — Stakkels lille De!

ANNA

trykker sig ind til ham.

Og hjemme i Pensionatet har jeg gaaet sammen

med alle de Mandfolk og været Dus med dem og gjort Halløj med dem. Derfor er jeg bleven saadan en vild Tøs, som jeg er. Ser op paa ham. Men nu skal jeg nok forbedre mig, naar der først er nogen, der holder rigtig af mig, og jeg bliver gift . . .

APOTEKEREN.

Jamen med hvem?

ANNA.

Ja, det er jo det, jeg ikke ved. Og De vil jo ikke hjælpe mig. Pludselig. Jeg vil tælle paa Knapperne! Tæller. Fru Dilling — Fru Møller — Fru Dilling — Fru Møller — Fru Dilling — Ved den sidste Knap siger hun: Fru Claus . . . Genert. Nej, der kom jeg nok til at forsnakke mig.

APOTEKEREN
drager hende ind til sig, halvt i Distraktion.

De er kær, er De . . .

ANNA.

Mener De saa, at jeg skal sige Ja til Dilling?

APOTEKEREN
forskrækket.

Dilling? — — Nej, nej, paa ingen Maade!

ANNA.

Møller da?

APOTEKEREN.

Møller? — — Nej, nej! Møller forstaar Dem ikke! Møller er et bravt og udmærket Menneske — og en dygtig Lærer; men . . . men De vil ikke faa det godt hos Møller, — der er noget tyrannisk, noget herskesygt ved ham som ved alle — — alle ældre Pædagoger . . .

ANNA
grædefærdig.

Jamen hvad skal jeg da saa gøre?

APOTEKEREN
klapper hende.

Kunde De tænke Dem at . . . at blive her i Huset . . . blive her for bestandig?

ANNA
smilende gennem Taarer.

Ja, det kunde jeg rigtignok! For jeg holder jo allermest af *Dem*.

APOTEKEREN.

De er elskelig . . . og saa naturlig! Men . . .
River sig pludselig løs og gaar op og ned i heftigt indre Oprør.

ANNA
kigger hen til ham.

Ja — hvad raader De mig saa til?

APOTEKEREN
med en kraftig Beslutning.

Lille . . .

ANNA
supplerende.

Anna!

APOTEKEREN.

Lille Anna, kunde De virkelig tænke Dem Muligheden af for . . . for Fremtiden at hedde . . . at hedde Fru Clausen?

ANNA.

Ja, det ved Gud jeg kunde!

APOTEKEREN
igen frem og tilbage, endnu stadig ophidset.

ANNA
skæver hen til ham, men med halvt nedslagne Øjne.

Men hvorfor spørger De mig om *det?*

APOTEKEREN
forsøger at være rolig.

De tror altsaa virkelig at kunne finde Dem i at leve Livet sammen med en Mand i min Alder?

ANNA
lader forbavset glad.

Er det Dem selv, De mener? — — Jamen De sagde jo før, at Ægteskabet . . .

APOTEKEREN.

Ja, ganske vist! Men naar Møller og Dilling mener . . ., og naar De selv siger, at det er mig, De holder mest af . . .

ANNA.

De frier altsaa til mig?

APOTEKEREN
fast.

Ja!

ANNA
undvigende.

Ja . . . ja, jeg holder jo ogsaa umaadelig meget af Dem, — men . . . men jeg maa dog først tænke over Sagen. Jeg er jo lige kommen ind ad Døren, og . . .

APOTEKEREN
smerteligt.

De synes altsaa alligevel, at jeg er for gammel?

ANNA.

Nej . . . næ, det har jeg jo ikke sagt! Men . . . De, har jo en voksen . . . *næsten* voksen Søn, og ham . . . saadan en lang Dreng kan jeg jo da ikke

godt gaa her og være Mo'er til! — — De maatte da saa først skifte med ham.

APOTEKEREN.

Skifte?

ANNA.

Ja, han er jo gammel nok til at overtage Apoteket. Og saa kunde De udelukkende leve for Deres Musik.

APOTEKEREN.

Jovel, men . . .

ANNA.

Ja, den Sag maa da i hvert Fald være i Orden. Før kan jeg slet ikke tænke mig at kunne gi' noget Svar.

APOTEKEREN.

De mener altsaa . . .

ANNA

læner Hovedet ind til ham.

Jeg holder saa frygtelig meget af Dem! Kælent docerende. Jeg mener, at De nu med det samme bør gaa ind og finde et stort Ark Papir, og derpaa skriver De, at De har besluttet Dem til at trække Dem tilbage til Privatlivet, og at De derfor straks vil udbetale Deres Søn — — er det ikke Ludvig, han hedder? — — Deres Søn Ludvig- hans Mødrenearv og overdrage ham Apoteket til evig Arv og Eje —

APOTEKEREN.

Jamen . . .

ANNA.

Nej, lad nu mig! — — Og saa gaar De hen til en Prokurator og lader ham sætte det ordentlig i Stil, saaat jeg allerede i Aften kan faa Dokumentet i

Hænde og se, at De er en Mand, hvis Ord jeg kan stole paa.

APOTEKEREN

med et Smil, midt imellem Beundring og Forskrækkelse.

Denne Forretningsdygtighed!

ANNA

ind til ham.

Det er jo for Deres egen Skyld — — og en lille bitte Smule ogsaa for min. — De gaar altsaa ind paa det?

APOTEKEREN.

Jamen . . .

ANNA.

Nej, nu ikke flere Indvendinger! Ja eller Nej!

APOTEKEREN.

Ganske vist, Frøken, men . . .

ANNA

op i Karnapen, surmulende.

De holder alligevel ikke af mig! Det tænkte jeg nok!

APOTEKEREN.

Frøken . . .

ANNA

tager fat paa sit Arbejde.

Nej, nu taler vi ikke mere om *det!* Det er nok Mandfolkene, man ikke kan stole paa!

APOTEKEREN.

Kæreste . . . sødeste lille . . . De maa ikke se saa bedrøvet ud, jeg kan ikke . . . De misforstaar mig ganske . . .

ANNA.

De vil altsaa udfærdige dette Pa . . .

Det banker.

APOTEKEREN
forskrækket.

Det banker!

ANNA.

Ja, jeg hører det. Det er Hr. Møller . . .

APOTEKEREN.

Hum!

ANNA.

Ja! — Og nu spørger jeg Dem altsaa for allersidste Gang: Ja eller Nej?

APOTEKEREN
ser til ADJUNKTENS Dør og siger med fast Stemme:

Ja!

Det banker igen.

ANNA.

Kom ind! Til APOTEKEREN. Og paa Stempelpapir!

APOTEKEREN.

Ja!

ADJUNKTEN
ind.

ANNA
sender, uden at ADJUNKTEN ser det, APOTEKEREN et Fingerkys.

Au revoir!

APOTEKEREN OG ADJUNKTEN
sender hinanden et mønstrende Blik.

APOTEKEREN
ud.

ADJUNKTEN
ser efter ham.

Jeg synes, han saa saa lumsk ud, hva'?

ANNA
i Karnapen, leende.

Lumsk? — — Næ, hvor vil De hen, Hr. Møller!

Han kom bare herind for at spørge, om han maatte være mig i en Fa'ers Sted.

ADJUNKTEN

truer ad Døren.

Den gamle Rævepels! Gaar han her og lusker om, uden at vi andre ved a' 'et!

ANNA.

Men De kom jo først, saa Dem holder jeg mig til.

ADJUNKTEN.

Ja, det skulde jeg ogsaa meget bede om! — — Hæ, og Dilling! Begge to!

ANNA.

Hvadbehager?

ADJUNKTEN

lidt arrig.

Hum! — Her er Papiret!

ANNA.

Naa, maa jeg se! Læser det hurtig igennem. Ja, det er jo meget godt. Men nu maa det altsaa stemples!

ADJUNKTEN.

Stemples? Hvad skal de Narrestreger til? Det koster straks.

ANNA.

Jo, — — ja, nu maa De ikke blive vred, — men jeg er ellers en ganske lille Smule bange for, at De alligevel skal gaa hen og narre Deres Datter.

ADJUNKTEN

vredt.

Narre?

ANNA.

Ja, for jeg *kan* jo ikke glemme, at De saadan

har ladet hende og hendes Mo'er sidde hen uden at gi' dem en Øre! Sæt, de stakkels Mennesker har trængt til Penge!

ADJUNKTEN
vrider sig.

ANNA.

Og selv har De puget saadan en Masse sammen i de Aar!

ADJUNKTEN
som før.

Kære Frøken, — — hvorfor skal vi . . . jeg kan ikke lide, at . . .

ANNA.

Naa, ja, saa taler vi ikke mere om *det!* — De bringer mig altsaa Dokumentet i Aften, renskrevet og med behørigt Stempel, — saa skal jeg nok sørge for, at det kommer i de rigtige Hænder. Værsgod! Rækker ham Papiret.

ADJUNKTEN
nærmer sig.

ANNA
pludselig.

Kan De gribe mig!

ADJUNKTEN.

Gribe? Hva' . . .?

ANNA
laver sig til at springe.

Ja, kan De gribe mig, maa De ha' mig! Men De maa holde godt fast! Saa: een, to, tre! Springer ned om Halsen paa ADJUNKTEN, der griber hende, saa hun faar Plads paa hans Arm. Nej, hvor det er dejligt at sidde saadan engang igen! Ja, for nu er det mange, mange Aar siden!

Stryger ham gennem Haaret. Og De lover mig altsaa, at De vil være rigtig god imod mig?

ADJUNKTEN.

Kære, ja — — ja, kære Lille . . .

ANNA

kysser ham paa Panden.

Og at De aldrig vil slippe mig igen?

ADJUNKTEN.

Aldrig! — — Puh — men De er saa tung!

ANNA

kysser ham paa Munden.

At De aldrig, aldrig mere vil slaa Haanden af Deres lille Pige?

ADJUNKTEN

anstrengt.

Aldrig, aldrig!

ANNA

kysser ham igen.

LUDVIG

er kommen ind fra Baggrunden og har — uset af ADJUNKTEN — overværet dette Optrin. Han staar som forstenet af Overraskelse og Vrede. Saa rømmer han sig kort og harmfuldt.

Hm!

ADJUNKTEN

slipper hurtigt ANNA.

ANNA

til LUDVIG.

Aa, er det ikke andre end Dem, unge Hr. Clausen! Jeg blev helt bange!

ADJUNKTEN

yderst befippet.

Ja . . . hun . . . jo, ser du, kære Ludvig . . .

ANNA
til ADJUNKTEN.

Ja, gaa De nu bare . . . Skælmsk: gaa *du* nu bare ind til dig selv! Jeg skal nok forklare Hr. Clausen det hele!

ADJUNKTEN
rømmer sig forlegent og gaar.

LUDVIG
staar endnu som før, uden at mæle et Ord.

ANNA
nejer.

Hvormed kan jeg være Herren til Tjeneste?

LUDVIG
tier.

ANNA.

Hvorfor siger du ikke noget? Med mørk Stemme: Du ligner en Othello!

LUDVIG
spydsk.

Jeg venter!

ANNA.

Paa hvad, min Dreng?

LUDVIG,
der næppe kan styre sin Vrede længer.

Paa den Forklaring, du talte om!

ANNA
leende.

Jamen, du gode Gud, — Manden er jo min Fa'er!

LUDVIG
frem, bryder løs.

Og om han saa *ti* Gange var din Fa'er, — og om de saa *alle sammen* var Fa'er til dig, saa er

dette her en Komedie, som jeg ikke længer vil finde mig i, — som jeg ikke længer vil taale!

ANNA
overrasket, men mere glad end forskrækket.

Men . . .!

LUDVIG
som før.

Dem holder du for Nar, og mig holder du for Nar. Og det er baade de og jeg for gode til!

ANNA
som før.

Jamen . . .!

LUDVIG.

Er det dig, der har friet til *mig*, eller er det mig, der har friet til *dig?*

ANNA.

Jeg troer næsten, det var mig . . .

LUDVIG.

Saa er det altsaa ogsaa mig, der har Lov til at tage mit Ja tilbage?

ANNA
slaar Hænderne sammen i yderste Forbavselse, men hendes Øjne tindrer af Glæde.

„*Nu* be'er jeg om mine himmelblaa Bukser!"

LUDVIG.

Og denne Opførsel *vil* jeg ikke finde mig i! Jeg vil . . . jeg vil . . . Med et drøjt Slag i Bordet: jeg vil . . . Kraft stejle mig ikke finde mig i det! Holder pludselig forvirret inde ved Synet af ANNAS glade Øjne.

ANNA
i stigende Henrykkelse.

Ja, men Ludvig! — Ludvig! — Du er jo blevet helt voksen! — En hel Mand!

LUDVIG
uforstaaende.

ANNA.

Og det var maaske det eneste, som jeg ikke var sikker paa!

LUDVIG
mere og mere uforstaaende.

ANNA.

Aner du da ikke . . .? Begriber du da slet ikke, — hvor forfærdelig meget, jeg holder af dig? Slaar pludselig Armene om hans Hals og lægger Hovedet ind til ham. Og at jeg slet ikke kan leve uden dig?

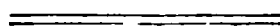
Lille Pause.

LUDVIG
staar overvældet og besejret. Løfter derpaa hendes Hovede op og ser hende spørgende ind i Ansigtet.

ANNA
halvt hviskende og med et lykkeligt Smil.

Ja, for jeg elsker dig, — jeg elsker dig jo . . . Kraft stejle mig!

Tæppe.

FJERDE AKT

Samme Stue nogle Timer senere. Lampelys.

ANNA

sidder i Forgrunden til venstre og har NIELS staaende foran sig. Hun er i Færd med at sy Guldtresser paa hans Frakke.

LUDVIG

staar paa en Stol i Døren til Recepturet og har travlt med at lave Forhænget for Indgangen til, saa at det ved Hjælp af en Snor kan trækkes frem og tilbage.

ANNA

bider Traaden over og mønstrer NIELS.

Ja saa er det bare Kraven, vi mangler. Men saa maa Niels noget længere ned.

NIELS.

Hva' faller?

ANNA.

Jo, for ellers kan jeg jo ikke naa. Tager fat i ham og faar ham til at knæle. Saadan! Ja saadan! — Det er noget, Mandfolkene burde lære allerede i Skolen!

NIELS.

Hva' faller?

ANNA.

At falde paa Knæ!

NIELS.

Hæ, hæ!

ANNA
til LUDVIG.

Du bli'er da ikke jaloux, hva'?

LUDVIG
leende.

Næi, nu troer jeg nok, jeg er kureret. Det var kun saa længe, jeg ikke fik Lov til selv at spille med.

NIELS
skæver ned til ANNAS Hænder.

Sikket naa'et fiint hvidt Kjy!

ANNA
holder op at sy.

Hvad? Hvor?

NIELS
peger.

De', som Frøkeni huj haar dær po hijr Fingr'.

ANNA
ler.

Hører du, Ludvig, hvad han fortæller mig?

LUDVIG
smilende.

Ja, hvorfor skulde *han* gaa Ram forbi?

ANNA
til NIELS.

Si'er Niels ogsaa saadan til Stine?

NIELS.

Næ, for hijer di æ røh.

ANNA.

Nej, hold nu det Hovede stille, ellers stikker jeg Dem jo!

NIELS
stiv som en Pind.

Jow!

ANNA
syende.

Holder Niels meget af Stine?

NIELS
som før.

Jo-wall! Efter en lille Pause. Men huj haar jo da osse aat Hujr Kroner, som æ hijr ejen.

ANNA
leende.

Ja, det er saamænd mer, end *jeg* har! Lidt efter. Ja, Niels ved vel nok, at Ludvig og jeg, vi er ogsaa Kærester?

NIELS.

A haar li'som ku' fornem 'et, ja.

ANNA.

Saa—aa?

NIELS.

Jow, for A haar høtt uh fra Apoteke, te Proviser'n aa Frøkni har skjældtes.

ANNA
ler.

LUDVIG.

Jamen nu skændes vi ikke mer, Niels.

NIELS.

Næi, to alting ska' jo ha' si Tij.

LUDVIG
ned af Stolen og prøver Forhænget.

Saa, nu er jeg færdig. Det gaar brillant.

ANNA.

Lig stille Niels!

NIELS
forskrækket.

Jow, jow!

LUDVIG
hen til dem. Smilende.

Det ser jo nydeligt ud. Gud ved, hvad de gamle vil sige!

ANNA
gottende sig.

Ja—ha! Til NIELS. Saa, nu kan Niels staa op igen!

NIELS
op.

Jow!

ANNA
hen at prøve Forhænget.

Har Niels nu ogsaa forstaaet alt, hvad jeg har sagt!

NIELS.

Ja, A sku' hotte wæ telbøjeli te aa . . .

ANNA
illustrerer.

Naar Tæppet skal fra, trækkes der altsaa i denne Snor, og naar det skal for, i denne!

NIELS
stirrer paa ANNA som en Rekrut paa en Officer.

Jo-wall!

LUDVIG.

Og de kulørte Blus?

NIELS
stirrer stadig paa ANNA.

Di stoer i Recepturen.

ANNA
smaaleende til NIELS.

Hvad er det nu, den Slags Blus hedder?

NIELS.

Benumgalske Blus, hedder di.

ANNA
leende.

Det er rigtigt! — Og hvis Niels nu passer godt paa, og det alt sammen gaar som det skal, saa tænker jeg nok, at vi kan lave det saadan, at Niels kan holde Bryllup med Stine, inden Aaret er omme.

NIELS
retter sig.

Jo-wall!

LUDVIG
til ANNA.

Mon det ikke alligevel er bedst, at vi holder en lille Generalprøve?

ANNA
ivrig.

Jo, jo! — Gaa nu op i Recepturet, Niels! Og naar jeg har talt til tre, saa tænder De Blusset an og trækker Tæppet fra med det samme.

NIELS
op.

De' ska' skji!

Gardinet for.

ANNA
klapper i Hænderne.

Altsaa! — En, to, *tre!*

Gardinet gaar til Side, og man ser Recepturet oplyst af en rød Flamme.

ANNA.

Det er udmærket! — — Og saa en blaa! Gardinet for igen. ANNA tæller. En, to, *tre!*

Gardinet fra. Blaa Flamme.

HANSEN

kommer i samme Øjeblik ind fra Apoteket. Standser, blændet af Flammen.

ANNA.

Men Gudbevares, Hansen, hvad vil *De?*

HANSEN

bukker.

Beder mangfoldigst undskylde! Men man har gjort mig den Ære at invitere mig. Frem paa Scenen.

ANNA.

De kommer alt for tidlig! Jeg er ikke engang klædt om endnu!

HANSEN.

Jamen, kære Anna, — — med din Tilladelse . . .

ANNA.

De maa gaa og komme igen om en Time!

HANSEN.

Gaa? Bukker for LUDVIG. Godaften, Hr. Clausen!

ANNA.

Ja! — Og De maa ogsaa ha' Deres Violin med. Her skal spilles.

HANSEN.

Min Violin? — — Men jeg fatter aldeles ikke . . . Og dette mærkelige Lys . . .?

ANNA.

Det er bare nogle levende Billeder, jeg vil underholde mine Gæster med.

HANSEN
tager sig til Panden.

Gæster? Bukker for LUDVIG. Med Deres Tilladelse . . . Til ANNA: Er det da *dig*, der gør Selskab?

ANNA.

Ja, det er! — — Gaa saa!

HANSEN.

Jeg . . . jeg . . . jeg fatter det ikke!

ANNA
utaalmodig. Gaar hen og lægger sin Haand paa hans Arm.

Kære Hansen, De skulde hellere sige det paa een Gang: „Tre Ting er mig uforstaaelige, og fire Ting fatter jeg ikke," — Med Efterabning af STINE: som skreven staar!

HANSEN
uforstaaende.

ANNA
indsmigrende.

Sig mig, — tror De ikke, at jeg altid vil Deres Bedste?

HANSEN
bukker.

Tvivlede jeg om *det*, var jeg ikke levende!

ANNA
klapper ham paa Kinden.

Naa, ja, gaa saa med Dem! Skubber ham ud. Og om en Time har jeg altsaa den Fornøjelse at se Dem igen!

HANSEN
baglæns ud af Døren.

Ja, . . . jo . . . jo, . . . og jeg beder meget om Undskyldning . . . Ud gennem Apoteket.

LUDVIG.

Du er næsten for haard imod ham, Anna!

ANNA.

Han kan jo lystre! Til NIELS, der er kommen frem i Døren til Recepturet: Kan Niels kende den Herre, naar han kommer igen?

NIELS.

Jow da — jow, — de' ka' aaller fejlh', — — om haj saa klædh sæ splitternagen!

ANNA.

Og kan Niels huske, —

NIELS
ned.

Jow!

ANNA.

— — at han ikke maa faa Lov til at slippe herind i Stuen?

NIELS
grinende.

Næi da!

ANNA.

Niels maa sige, at han skal vente, til han er bleven meldt.

NIELS.

Jow.

ANNA.

Og saa kommer Niels ind til mig og hvisker, . . .
Nærmer Munden til hans Øre og holder Haanden for.

NIELS
overgiven.

Aal ret! — som Engelskmanden sejer.

ANNA.

. . . at nu er Hr. Hansen derude.

NIELS.

Jo-wall!

ANNA
tager sit Ur frem.

Bevares vel, Klokken mangler kun to Minutter i syv! Saa maa jeg Skam op og ta' en anden Kjole paa, Gæsterne kan jo komme hvert Øjeblik. Til LUDVIG: Du skal da ogsaa pynte dig lidt? — Jo—o! Du ser saa storartet ud i Kjole!

LUDVIG.

Skal jeg i Kjole?

ANNA.

Ja, og hvidt Slips! — Kom saa! Til NIELS. Ja, Niels bliver staaende her ved Døren. Stiller ham op ved Indgangen til Recepturet. Og naar de fremmede begynder at komme, skal De bare bede dem tage Plads og vente et lille Øjeblik, jeg skal straks være her.

NIELS
stiv.

Jow!

ANNA
oppe i Døren. Til LUDVIG.

Naa?

LUDVIG
efter. Gardinet for.

NIELS
et Øjeblik alene, stram som en Skildvagt. Saa banker det paa Døren til venstre. Han ser ganske raadvild og forfjamsket ud. Det banker igen og højere; og han siger hurtigt:

Ja, wassguh, wassguh!

APOTEKEREN
ind i sin daglige Dragt, men med Kalvekrøs. Forbavset ved Synet af NIELS:

Staar *du* der!

NIELS
slaar Hælene sammen.

Jow A jørr!

APOTEKEREN.

Og hvad er *det* for en Frakke, du har paa?

NIELS
ser ned ad sig.

De' æ ... de' æ ... „Galonger“ kaaller huj' 'e'.

APOTEKEREN.

Hm!

NIELS
hurtigt.

A sku' bij Herren sætt' sæ po ij Stuhl, saa kommer huj siel — om „et lille Øjeblik“, saah huj.

APOTEKEREN.

Hvor er Frøkenen da henne?

NIELS.

Huj æ goen op aa ta' ij rien Tjowl po, — saah huj.

APOTEKEREN
har taget Plads paa en Stol i Forgrunden. Efter en lille Pause spørger han:

Hvor er Lud ... hvor er Provisoren?

NIELS
vrider sig.

Ja, haj æ ... haj æ ...

APOTEKEREN.

Hvad er han?

NIELS
som før.

A æ int soh møj faa aa sej 'et.

APOTEKEREN
smilende, distrait.

Ikke det?

NIELS.

Elsen æ haj da goen . . . mæ hijer, Frøkni fra Tjøwenhavn.

APOTEKEREN
vaagner.

Saa . . . aa?

NIELS.

A tøtt, huj saah, te haj sku' osse ha' ij Tjowl po.

APOTEKEREN.

Nej, *det* troer jeg dog ikke!

NIELS.

Ja, rejti sløw ku' A int blyw po 'et; men de' we jo bydh sæ! **Det banker paa ADJUNKTENS Dør. NIELS farer sammen.** Saa, dær æ jenn te! — Ja wassguh, wassguh!

ADJUNKTEN
ind. Pyntet. Ser APOTEKEREN. Arrigt.

Naa, der er *du* osse!

APOTEKEREN
høfligt.

God Aften, Møller!

NIELS
hurtigt.

A sku' bij Hr. Møller om aa sætt' sæ po ij Stuhl, saa kommer . . .

ADJUNKTEN
mod ham.

Hold Mund!

NIELS.

Jow! — (hurtigt) — huj siel om „et lille Øjeblik", saah huj.

APOTEKEREN.

Det er svært, saa du er pyntet, Møller.

ADJUNKTEN.

Generer det dig?

APOTEKEREN
sagtmodig.

Nej paa ingen Maade. Men jeg burde vist ogsaa have klædt mig om. Smilende. Vi er jo i Dameselskab — — til en Afveksling.

ADJUNKTEN.

Tossestreger! Tager Plads paa en Stol i Forgrunden ligesom APOTEKEREN. De sidder begge med Ansigtet mod Publikum.
Det banker.

NIELS.

Wassguh, wassguh!

DYRLÆGEN
ind. I Flejls-Jakke og stort Kunstnerslips.

ADJUNKTEN
ser op og ned ad ham. Foragteligt.

Hum! Hva'!

NIELS
vinker DYRLÆGEN hen til sig og repeterer halvsagte, medens han skæver angst til ADJUNKTEN.

A sku' bij Hr. Dilling om aa sætt' sæ po ij Stuhl, saa kommer huj siel om „et lille Øjeblik", saah huj.

DYRLÆGEN
klapper NIELS paa Skulderen.

Hæ, hæ, — i Liberi! Storartet! Akkurat som i den fornemme Verden i de store Hovedstæder!

ADJUNKTEN.

Den Verden kender *du* vist kun fra Paul de Kocks Romaner, hva'!

DYRLÆGEN.

Naa, naa, gamle Ven!

ADJUNKTEN.

Det er vel ogsaa der, at de fine Herrer optræder i Fløjlstrøje og med en Rulle Silketøj om Halsen?

DYRLÆGEN
slaar Knips med Fingrene.

Dinnerjakke, gamle! Men du kommer jo ikke rundt paa Herregaardene.

ADJUNKTEN.

Og vadsker Faar!

Pause.

DYRLÆGEN
tager Plads som APOTEKEREN og ADJUNKTEN. Man sidder temmelig langt fra hinanden.

APOTEKEREN
synes, at han skal sige noget.

Det er begyndt at blæse lidt.

DYRLÆGEN.

Saa—aa? Piller ved sit Slips. Men vi har det jo godt inden Døre.

ADJUNKTEN.

Det blæser jo *altid!*

Pause.

DYRLÆGEN,
da Pausen bliver alt for trykkende.

Slagter Henriksen har faaet sin ny Vogn.

ADJUNKTEN.

Ja—a, man skulde aldrig spise Kød!

APOTEKEREN.

Ja, Henriksen tjener jo gode Penge.

DYRLÆGEN.

Ja—a . . .

APOTEKEREN.

Ja—a, det har Henriksen altid gjort.

ADJUNKTEN
arrig.

Han fik jo ogsaa Penge med Konen!

APOTEKEREN.

Ja.

DYRLÆGEN.

Tja—a.

Pause. De tre gamle Herrer sidder nervøse og forlegne paa deres Stole, brummer og rømmer sig af og til og undgaar at se paa hinanden. Engang imellem kigger de om mod Opgangen til Recepturet.

ANNA
stikker Hovedet frem bag Tæppet.

God Aften, kære Venner!

HERRERNE rejser sig med et iøjnefaldende Udtryk af Lettelse.

ANNA
helt frem. Hun er klædt i en Kjole af et middelalderligt Snit, nærmest en Gretchenkjole, og hun har en Gretchentaske hængende ved Siden, men en Gretchentaske med Laas for.

Undskyld, at jeg har ladet Dem vente! Giver en efter en Haanden. God Aften, Hr. Clausen! — God Aften, Hr. Møller! — God Aften, Hr. Dilling! — Det var rigtig nydeligt, at de Herrer vilde komme og besøge mig!

APOTEKEREN
bukker.

ADJUNKTEN
brummer.

DYRLÆGEN
hen til ANNA. Gør Haneben.

Hæ, hæ, hæ! Sikken Kjole! Det kan nok være! Fortryllende!

ANNA.

Ja, ikke? Og den har jeg endda selv givet Tegningen til.

DYRLÆGEN
henrykt.

Aa—aa!

ANNA
afsides til DYRLÆGEN.

Hvor det Slips dog klæder Dem! De har nok stort Udvalg?

DYRLÆGEN
henrykt og smigret.

Ja, man *maa* jo! Hæ, hæ, hæ! . . . Lille . . . lille, Tornerose! — — Det er sandt, imedens jeg husker det, — Overrækker hende en stor lukket Konvolut. Værsaa-artig! Nu er jeg Deres med Hud og . . . og Slips og . . . og det hele, hæ, hæ!

ANNA
tager Konvoluten. Fingeret ligegyldig.

Naa ja, det er sandt, — det havde jeg nær glemt! — — Det *er* vel stemplet?

DYRLÆGEN
med et Skrabud.

Stempel! Vitterlighedsvidner! Alt! Med halvt udbredte Arme. Og nu . . .

ANNA
putter Konvoluten i Tasken og lukker af for den. Rolig.

Tak! Vender sig til de andre. Men nu maa vi virkelig ha' den Te, hva'? Aabner Døren t. v. og kalder. Stine! — Jeg maa tale med Dem!

STINE
frem i Døren. Ogsaa hun er i Pudsen.

ANNA.

Hør Stine . . . Hvisker.

STINE.

Jow!

ANNA.

Og saa . . . Hvisker.

STINE.

Jow, jow! Ud.

ANNA

frem. Vinker ad APOTEKEREN.

Hr. Clausen, kom lidt!

APOTEKEREN

hen til hende.

ANNA.

De har da vel ikke glemt . . .?

APOTEKEREN

trækker en Konvolut frem.

Nej, nej, hvor kan De tro! Smilende. Og det er, som det *skal* være, — jeg kommer lige fra Prokuratoren.

ANNA

med varme Øjne.

Tak! Putter Dokumentet i Tasken og lukker af for den. — Skælmsk: Nu skulde De egentlig ha' et Kys, men jeg er bange for, at de andre . . .

APOTEKEREN

genert.

Ja, ja . . . nej . . . nej! — — Og har De lagt Mærke til, hvor de er pyntede?

ANNA

leende.

Ja—ha! Indsmigrende. Men *De* er dog alligevel den mest stilfulde! Piller ved hans Skjortebryst. Jeg holder saa meget af disse gammeldags Kalvekrøs.

STINE

ind med et stort, hvidt Smækkeforklæde i Haanden.

Her er det fineste, A har, Frøken! Peger. Med

Brodderier! — A har saamænd faatt det te Geborsdagspræsang . . . Hviskende. . . . a' Niels!

ANNA.

Det er jo ogsaa storartet! lad os saa faa Temaskinen ind!

STINE.

Jow! Ud.

ANNA

begynder at tage Forklædet paa. Til ADJUNKTEN.

Ja, De kommer vist til at hjælpe mig, Hr. Møller, med at faa det knappet.

ADJUNKTEN

modvillig.

Jeg?

ANNA

stamper med Foden i Gulvet.

Ja, ja! Skynd Dem nu lidt!

ADJUNKTEN

trevent hen til hende.

Hum!

ANNA.

smilende.

I Aften ser De da ud som et Menneske!

ADJUNKTEN

knapper.

Menneske? Hva' vil *det* sige!

ANNA.

De er bleven saa fint klædt paa.

ADJUNKTEN.

Hum!

ANNA

skælmsk.

Men hvor bliver Dokumentet af, lille Fa'er! Har vi maaske allerede fortrudt det?

ADJUNKTEN.

Næi . . . Haler langsomt en Konvolut op af Lommen og rækker hende.

ANNA.

Det *er* da vel stemplet? — — Og De har da ikke pruttet af paa Summen?

ADJUNKTEN
vrider sig.

Uf!

ANNA
klapper ham leende.

Saa, saa! Putter Dokumentet i Tasken og laaser.

STINE
ind med Temaskinen, der bliver stillet paa et Bord i Forgrunden til venstre.

ANNA
hjælper hende.

ADJUNKTEN
gnaven.

Skal De nu hen til de andre igen?

ANNA
smilende.

Nej, jeg skal bare lave Te, — jeg er jo Værtinde! Hen til Bordet og sysler med Tetøjet.

DYRLÆGEN
gnider sig i Hænderne.

De ser sgu storartet ud bag en Maskine!

ANNA
nikker.

Ja, ikke sandt? Der kan nok blive en fornuftig Husmoder af mig?

APOTEKEREN.

En fortryllende lille Husmoder, ja!

DYRLÆGEN
hen til ANNA.

Hæ, hæ, hæ, er der ikke noget, jeg kan hjælpe med? Brænder man ikke de smaa Rosenfingre?

ANNA.

Tak, jeg kan godt selv!

ADJUNKTEN
trækker i DYRLÆGEN.

Lad være med at staa der og skab dig! Jeg faar Kvalme af at se paa det!

DYRLÆGEN
tager et Stykke Sukker af Sukkerskaalen.

Her er et Stykke Sukker, gamle!

ADJUNKTEN
arrig bort.

DYRLÆGEN
spiser Sukkeret selv.

APOTEKEREN
hen til ANNA.

De maa lave Te *hver* Aften!

ANNA
ser op paa ham.

De ved, at jeg intet hellere vil.

DYRLÆGEN.

Men der skulde gerne lidt . . . hæ, hæ! . . . lidt Mening i!

ANNA.

„Mening“?

ADJUNKTEN
arrig.

Han mener Rom!

ANNA
til DYRLÆGEN.

Ja, det kan De godt faa — — senere, — — naar vi skal til at spille.

DYRLÆGEN
henrykt.

Sikken et Pigebarn! *Sikken et Pigebarn!*

ANNA.

Maa jeg bede de Herrer tage Plads, — nu er Teen færdig!

HERRERNE
sætter sig.

ANNA
med en Kop til APOTEKEREN.

Værsgod, Hr. Clausen! Jeg haaber, den er tilpas! — — Aa, Niels, byd Sukker og Fløde!

NIELS,
der stadig har staaet stiv ved Recepturet.

Jow! Tager Bakken og byder.

ANNA
med en Kop Te til ADJUNKTEN.

Værsgod, Hr. Møller! — Om Aftenen holder De vel nok af Te?

ADJUNKTEN.

Næi!

ANNA
skælmsk.

Aa jo, naar *jeg* har lavet den?

ADJUNKTEN
arrig til NIELS, der byder Sukker og Fløde.

Skal ikke ha'!

NIELS
bort, besippet.

Aal ret!

ANNA
med Te til DYRLÆGEN.

Værsgod, Hr Dilling! — Holder *De* heller ikke af Te?

DYRLÆGEN.

Jo—o, hæ, hæ, — — med Musik til!

STINE.

Er der ikke mere, Frøkenen ønsker? — For A sku' jo ud i Kjøkkenet . . .?

ANNA.

Nej Tak, Stine, ikke foreløbig.

STINE.

Naa! Peger paa DYRLÆGEN og ADJUNKTEN og hvisker beundrende til ANNA. A ha'd' sgu aldrig ku' faatt tyllet det Slapperas i dem! Ud.

ANNA.

Niels kan ogsaa gerne gaa.

NIELS.

Jo-wall!

ANNA.

Men De husker nok . . .?

NIELS.

Jow, jow! Ud gennem Recepturet.

ANNA.

En lille Kop til, Hr. Clausen?

APOTEKEREN.

Megen Tak, Frøken, — en lille halv!

ANNA
ved Temaskinen.

Og Hr. Møller?

ADJUNKTEN
kort.

Nej!

ANNA.

„Nej Tak“! hedder det. — Og Hr. Dilling?

DYRLÆGEN.

Ih Gud fri mig! — — Om Forladelse, jeg mener, hæ, hæ, . . .

ANNA
hen med APOTEKERENS Te.

Værsaagod! — Jeg *har* kommet Sukker og Fløde i.

APOTEKEREN.

Tak mit Barn! — — Men skal De ikke selv ha' noget?

ANNA.

Jo, Tak. Men nu vil jeg først ud med en Kop til Deres Hr. Søn.

ADJUNKTEN.

Fa'en — lad ham vente!

ANNA.

Næi, han skal dog ikke helt være Stedbarn.

APOTEKEREN.

Det er rigtig, lille Frøken! De er lutter Godhed og Omtanke.

ADJUNKTEN.

Ja, du tænker bare paa at fylde din egen Familie?

ANNA
bag Maskinen.

Og saa har jeg bagefter en Overraskelse til de Herrer . . .

HERRERNE
flytter sig nervøse paa Stolene.

ANNA.

Ja det er ikke noget slemt. Det er bare en lille Hemmelighed, som jeg gerne vilde lette mit Hjerte for . . .

HERRERNE
rømmer sig nervøst.

ANNA
frem paa Gulvet med Tebakken.

. . . og som jeg ganske vist ikke er ene om, . . . men jeg tror, at vedkommende og jeg . . . at vi begge staar os bedst ved straks at gaa til Bekendelse. Lader spørgende sine Øjne vandre fra den ene til den anden.

DYRLÆGEN
sky.

Ja, forstaar sig . . .

ADJUNKTEN
sky.

Ja . . . jo . . .

APOTEKEREN
sky.

Ganske vist jo . . . ja—a . . .

ANNA.

Altsaa om et Øjeblik! Op mod Recepturet. Vender sig og siger smilende: Jeg har blot villet forberede Dem en Smule, mine Herrer, for at ingen af Dem skulde faa et Slagtilfælde. Ud.

HERRERNE
ler nervøst. Derpaa Tavshed, Skulen og stigende Nervøsitet.

DYRLÆGEN
rejser sig pludselig med et flot Sving og siger:

Ja, Ihr Herren . . .

ADJUNKTEN
farer sammen.

Hvad er det med dig! Kan du ikke sidde rolig!

DYRLÆGEN
stammende.

Nej for . . . for jeg tror alligevel, at jeg hellere selv vil sige det . . .

APOTEKEREN.

Du?

ADJUNKTEN.

Hva' for noget?

DYRLÆGEN
piller ved sit Slips.

Jo for . . . ja, det er sgu ikke saadan at komme fra, . . . jeg er jo gaaet hen og har skiftet Anskuelser om . . . Ægteskabet og de Dele, — — og I er jo dog mine trofaste gamle Venner . . .

ADJUNKTEN
stamper utaalmodig i Gulvet.

Naa! Naa!

APOTEKEREN.

Ud med Sproget!

DYRLÆGEN
slaar dramatisk ud med en Arm.

Det er *mig*, der er bemeldte vedkommende! — Nu ved I det!

ADJUNKTEN
ler hæst og haanligt.

DYRLÆGEN.

Hva' griner du af?

ADJUNKTEN.

Hø, hø! Jeg ved jo nok, at du har listet rundt om hende paa din sædvanlige sjofle Maade . . .

DYRLÆGEN.

Møller!

ADJUNKTEN.

Men du kan bide dig i Næsen, ka' du!

DYRLÆGEN.

Hva' ka' jeg?

ADJUNKTEN.

For hun har jo da Gudskelov en bedre Smag end som saa!

APOTEKEREN
mæglende.

Kære Venner, kære Venner!

ADJUNKTEN.

Og jeg kan betro dig, at det er *mig,* der er bemeldte vedkommende! —. Kan du bide Spids paa den?

DYRLÆGEN.

Dig? *dig?* — Jeg tror Gu'hjælpeme, du har Hundesyge!

APOTEKEREN
rolig.

Kære Venner, I forivrer Jer til ingen Nytte . . .

ADJUNKTEN.

Saa—aa?

DYRLÆGEN
samtidig.

Hvad ved du om *det?*

APOTEKEREN
med fast Stemme.

Det er nemlig *mig,* Pigebarnet vil ha'!

ADJUNKTEN
haanlig.

Haa! Haa!

DYRLÆGEN
ude af sig selv.

Han er lækker! Han er lækker!

ANNA
stikker i samme Øjeblik Hovedet frem fra Recepturet.

Attention, Messieurs! Nu kommer det!

HERRERNE
vender sig om.

ANNA
trækker Hovedet til sig, og man hører hende tælle bag Tæppet.

Een, to, *tre!*

Tæppet gaar til Side, og man ser Recepturet oplyst af en blaa Flamme. LUDVIG ligger paa Knæ foran ANNA med hendes Haand trykket mod sine Læber. Han er i Kjole og hvidt. Det hele varer kun et Øjeblik, saa bliver Tæppet atter trukket for.

ADJUNKTEN.

Hva'!

DYRLÆGEN
samtidig.

Hva' er *det?*

APOTEKEREN
samtidig.

Hvad skal *det* betyde!

Inden de endnu har faaet Tid til at samle sig, hører man ANNA paany tælle: Een, to, tre! — Tæppet gaar atter fra, og man ser Recepturet oplyst af en rød Flamme. LUDVIG har rejst sig, har slaaet Armen om ANNA, og hun rækker ham Munden til Kys.

HERRERNE
protesterende frem mod Baggrunden. Men Tæppet bliver trukket til for Næsen af dem, og man hører for tredje Gang ANNA tælle. Naar Tæppet gaar fra, staar hun og LUDVIG med hinanden under Armen i grønt, bengalsk Lys, glade og smilende som et Par nyforlovede, der skal fotograferes.

ADJUNKTEN
griber fat i Tæppet.

Hvad i Fandens Navn skal de Narrestreger betyde?

ANNA
stadig smilende.

Ja, var *det* ikke en Overraskelse?

DYRLÆGEN.

Den Dreng!

LUDVIG
fører ANNA ned paa Scenen.

Ja, det er altsaa den unge Dame, jeg agter at gifte mig med.

ADJUNKTEN.

Du!

DYRLÆGEN.

Du! Ha!

APOTEKEREN.

Som *du* . . . agter at gifte dig med?

ANNA
leende.

Ja, han turde bare ikke sige det, før han var ganske vis paa, at det Valg, han havde truffet, . . . Læner sig indsmigrende op til APOTEKEREN . . . havde vundet Deres Bifald, kære Svigerfader!

APOTEKEREN
fortørnet.

Nej undskyld, min gode Frøken Hansen, — nu kan det i Sandhed være nok!

ADJUNKTEN OG DYRLÆGEN.

Ja!

ANNA
uden at lade sig forknytte.

Men jeg hedder jo slet ikke Frøken Hansen! Jeg ›r Møller! Til ADJUNKTEN. Se rigtig paa mig, kære Kan du slet ikke kende din lille Pige igen? ›n og kysser ham.

ADJUNKTEN,
Idiot af Overraskelse.

Du . . . du . . . Anna . . . min . . . min . . .

ANNA.

Ja! . . . Og jeg skal hilse dig fra Mo'er.

DYRLÆGEN.

Nu be'er jeg om mine himmelblaa Bukser!

APOTEKEREN
bedrøvet til LUDVIG.

Og du har kunnet være med til at holde din gamle Fader saaledes for Nar!

ADJUNKTEN OG DYRLÆGEN.

Og mig! — Og mig!

ANNA
frem.

Nej, nej, nej, nej! Det har *jeg* været ene om! Fingeret genert. Og jeg har kun een Undskyldning, — at vi holder saa umaadelig meget af hinanden, — Pludselig energisk: at vi *maa* giftes med hinanden. Og vi *vil* giftes med hinanden, om saa Kejseren af Kina satte sig derimod!

APOTEKEREN.

Men dette Ægteskab giver jeg aldrig mit Samtykke til.

ADJUNKTEN.

Og jeg heller ikke! Jeg skal dog vise, at hendes Fa'er!

DYRLÆGEN.

Jeg heller ikke! Den Æventyrerske! (
ikke der og roser mine Slips, bare for at .

LUDVIG
nærmer sig APOTEKEREN.

Kære Fa'er . . .!

APOTEKEREN.

Og jeg gad nok vidst, hvad I vil gifte Jer paa?

LUDVIG.

Jeg har da min Eksamen.

APOTEKEREN.

Eksamen? Ja, det skal fedt hjælpe!

ANNA.

Jamen, kære Svigerfa'er, De glemmer jo helt . . .

APOTEKEREN.

Hvad glemmer jeg?

ANNA.

At De har forpligtet Dem til at skifte med Ludvig og overlade ham Apoteket! Slaar paa Tasken.

APOTEKEREN
staar maalløs.

ANNA.

Og desuden har vi da ogsaa de ti Tusinde, som Fa'er har lovet mig i Medgift.

ADJUNKTEN
griber for sig.

Hva' . . . hva' er det, du siger?

ANNA.

Ja! Slaar paa Tasken. Her!

ADJUNKTEN.

Ja, det var . . . det var, dersom . . .

ANNA
smilende.

Dersom hvad?

ADJUNKTEN
staar forfærdet, ude af Stand til at svare.

APOTEKEREN.

De glemmer, Frøken , at det var under den Forudsætning, at jeg . . . at De . . . Standser pludselig op.

ANNA
ser spørgende paa ham.

APOTEKEREN
forlegen.

Hm, hm, ja . . . ja . . .

ANNA
frimodigt.

Men Gudbevares! Hvis de Herrer fortryder . . , saa skal jeg saamænd ikke hindre Dem i at bryde Deres Ord! Aabner hurtig Tasken og tager to Konvoluter frem. Hun har APOTEKEREN til højre og ADJUNKTEN til venstre. Rækker samtidig en Konvolut ud i hver Haand. Værsgod!

APOTEKEREN OG ADJUNKTEN
griber begge til.

ANNA
uden at slippe.

Men det vil jeg saa sige Dem, Apoteker Clausen, at De i Dag har set Ludvig og mig for sidste Gang!

APOTEKEREN
slipper sit Tag og sender LUDVIG et ængsteligt Blik.

LUDVIG
imod ham. Bedende.

Fa'er . . .!

ANNA.

For saa agter jeg at overtage Mo'ers Pensionat.

Vender sig pludselig til ADJUNKTEN, der endnu holder fast paa Konvoluten.
Og saa vil *De, Hr.* Møller, en af de første Dage ha' den Fornøjelse at se Deres Kone igen!

ADJUNKTEN
tumler tilbage og slipper Konvoluten.

Hva' . . .? Er du gal!

ANNA
uforstyrrelig.

Jeg har nemlig en speciel Hilsen fra Mo'er, at hun agter at flytte sammen med sin Mand igen, . . .

ADJUNKTEN.

Er hun forrykt!

ANNA
som før.

. . . saafremt han i denne Sag skulde lade sine noksom bekendte faderlige Følelser løbe *alt for* meget af med sig.

ADJUNKTEN.

Flytte sammen — — Aldrig i Evighed!

ANNA
staar med Konvoluterne i de fremstrakte Hænder.

Værsgod, de Herrer!

Pause.

APOTEKEREN
forknyt til ADJUNKTEN.

Ja, jeg ved ikke, Møller, hvad *du* mener?

ADJUNKTEN
eksploderer.

Gid Fanden havde Alverdens skinbarlige Fruentimmer!

DYRLÆGEN.

Folk vil grine sig fordærvet, hvis Historien kommer ud.

Pause.

ANNA
kigger smilende fra den ene til den anden. Derpaa siger hun fornøjet som om Sagen var afgjort.

Naa, ja, det vidste jeg jo nok! Putter hurtigt Konvoluterne i Tasken igen og laaser af. Og det lover jeg, . . . Hastigt hen og slaar Armene om Halsen paa APOTEKEREN . . . at jeg skal blive en rigtig god og kærlig Svigerdatter! Kysser ham. Og en . . . Nærmer sig ADJUNKTEN . . . rigtig god og kærlig . . .

ADJUNKTEN
brøler.

Rør mig ikke!

ANNA
klapper ham smilende paa Kinden.

Gamle Brumbasse!

DYRLÆGEN
uvilkaarlig begejstret.

Satan til Pigebarn, hæ, hæ!

ANNA
vender sig mod ham.

Hvadbehager?

APOTEKEREN OG ADJUNKTEN
trækker sig lidt tilbage i livlig Diskussion. Faar senere fat i LUDVIG, hvem de søger at bearbejde, men forgæves.

DYRLÆGEN.

Ja, undskyld . . . Om Forladelse! — — Flot: Men vi to har nok ogsaa et lille Mellemværende?

ANNA.

Saa—aa?

DYRLÆGEN
som før.

Naa, Frøkenen har maaske allerede glemt det? — Det ligger vist der! Peger paa Tasken.

ANNA.

Aa, De mener Dokumentet? Forbavset. Er det Deres Mening, at De vil ha' *det* igen.

DYRLÆGEN
med en Reverens.

Ja, Tusind Tak, — Tusind Tak! — — Da jeg hverken har den Ære at være den naadige Frøkens Fa'er eller Svigerfa'er eller . . .

ANNA.

Ja, det ved jeg virkelig ikke, hvad jeg skal sige til, min gode Hr. Dilling . . .

DYRLÆGEN
med et nyt Buk:

Er det maaske Frøkenens Mening . . . hæ, hæ —

ANNA
leende.

At gifte mig med Dem? — Nej! — — Men det er jo muligt, at Stine . . .

DYRLÆGEN
retter sig.

Sti . . . Stine?

ANNA
stadig smilende.

Ja, vi kan jo da spørge hende ad. Vil gaa mod Døren til venstre.

DYRLÆGEN
griber hastig fat i hende.

Prru! . . . Jamen kæreste, bedste . . . vent, vent!

ANNA.

Ja, for De husker jo nok, at Dokumentet lyder paa Ihændehaverinden, hva'?

DYRLÆGEN.

Jamen, det er jo ikke mig, der — — det er jo Dem, der ikke vil!

ANNA
smilende.

Meget rigtigt! Men hvis jeg nu overgiver Dokumentet til Stine, saa er det altsaa hende, der er „Ihændehaverinden".

DYRLÆGEN
tørrer sin Pande.

Puh! — Hun er værre end den lange! Ser sig raadvild om. Hun er en Djævel!

APOTEKEREN
til DYRLÆGEN.

Hvad er der i Vejen, kære Dilling?

ANNA
hurtigt.

Ikke noget, Svigerfa'er! Det er en Sag, som Hr. Dilling og jeg helst vil afgøre paa egen Haand! Til DYRLÆGEN: De *vil* altsaa ikke?

DYRLÆGEN
hændervridende.

Jeg *kan* da ved Gud i Himlen ikke gifte mig med Stine!

ANNA.

Godt! Men saa maa De altsaa udbetale hende . . .

DYRLÆGEN
grædefærdig.

Ti Tusinde Kroner?

ANNA.

Ja, det var jo Dem selv, der fik Summen forhøjet fra fem til ti.

DYRLÆGEN.

De er intet *Menneske!*

ANNA.

Og det er slet ikke mere end rimeligt. Det er jo Dem, der er Skyld i, at hun har maattet gaa her og slide i alle de Aar uden at kunne lægge mere end otte Hundrede Kroner op. — — Men skal vi ikke heller kalde paa hende selv?

DYRLÆGEN
holder paa hende.

De er jo en ren ... De er jo en ren ... Molok!

APOTEKEREN
nærmer sig.

Men kære Ven, hvad er ...

ANNA.

Ja, vi kan jo ogsaa høre, hvad de andre Herrer mener ...

DYRLÆGEN
rædselslagen.

De andre? Nej, nej! — — Jeg gaar ind paa alt, alt, alt!

ANNA
smilende.

Tak, Tusind ... *ti* Tusind Tak! — — Men hvorfor skal I saa altid gøre saadant et Vrøvl først? Det ender jo dog med, at I kommer, naar man ... Knipser med Fingrene, som naar man lokker for en Hund. Rækker derpaa DYRLÆGEN Haanden: Tak!

DYRLÆGEN
tager hendes Haand.

Aa jeg ... aa jeg be'er! — — Puh!

APOTEKEREN
deltagende.

Jamen, kære, gamle Ven, hvad ...?

ADJUNKTEN.

Har du brændt dig?

DYRLÆGEN
med et Suk.

Det har vi nok alle sammen! — — Og jeg, som troede saa fast paa de smaa buttede!

ANNA
hen til LUDVIG.

LUDVIG
kysser hendes Hænder.

STINE
i Døren til venstre.

A sku' gjerne vide, hvodden det sku' være med Aftensmaden?

ANNA.

Det haster endnu ikke, Stine! Ellers Tak! — — Aah men vent lidt! Tager STINE under den ene Arm og LUDVIG under den anden. Halvhøjt til STINE: Nu har Ludvig og jeg da faaet hinanden.

STINE
slaar Hænderne sammen.

Herre Jessus!

ANNA
nikker smilende.

STINE
bekymret.

Bare nu bette Lodhvi ikke kommer te aa angr' paa den Galas!

LUDVIG
forhaabningsfuld.

Aa nej!

ANNA
slipper LUDVIGS Arm.

Og kom, skal jeg fortælle Stine noget! Trækker hende lidt til Side og hvisker til hende.

STINE
vil ikke tro sine egne Øren.

Har Dilling?!

ANNA
nikker smilende.

STINE.

Saa er der ingen a' vos, der har langt igen da! Gaar pludselig over mod DYRLÆGEN, som er optaget af et Mundhuggeri med ADJUNKTEN. Rækker Haanden ud imod ham. Men A si'er li'godt saa manne Tak!

DYRLÆGEN
arrigt og uden at tage Haanden.

Hva er 'et?

STINE.

Det er Frøkenen, der si'er . . .

DYRLÆGEN
med en flot Haandbevægelse.

Naa ja . . . Bagatel! — Det er jo ikke noget at snakke om! Fjerner sig. Æv!

ANNA.

Og saa Nodepultene, Stine! — Vi skulde gerne ha' lidt Musik før Bordet.

STINE.

Jow, jow! Ud. Straks efter ind igen med Nodepultene. Stiller dem og Stolene paa Plads.

NIELS
er kommen ind fra Recepturet og nærmer sig forsigtig.

ANNA.

Naa?

NIELS
nærmer sin Mund til hendes Øre og holder Haanden for.

A sku' hvisk' te Frøkni, a no haar wi ham, Skabilkene', ijenn.

ANNA.

Det er godt! — — De Herrer undskylder mig nok et Øjeblik! Ud med NIELS.

DYRLÆGEN
peger.

Nu skal du se Ludvig, nu kysser hun sgu nok Niels osse, hæ, hæ!

ADJUNKTEN
til LUDVIG.

Hun er Mo'eren op ad Dage! — Bare ti Gange værre!

APOTEKEREN.

Lad nu Ludvig være i Fred, kære Venner. — Ganske vist . . . Med et ængsteligt Sideblik til LUDVIG . . . endnu er det jo ikke for sent, . . . endnu er der jo *ingen* Ulykke sket . . .

LUDVIG
varmt.

Kære Fa'er, for mig er der ingen anden Lykke til i Verden!

APOTEKEREN.

Ja . . . naa . . . ja . . .

ADJUNKTEN
indædt.

Og jeg, der har været hans Lærer!

DYRLÆGEN
dybsindig.

Nytter ikke, Møller! Naar det kommer, saa kommer det!

ANNA
ind fra Recepturet.

Hva', er vi ikke kommen videre endnu! Jeg troede, der skulde spilles?

ADJUNKTEN.

Jeg er *ikke* oplagt til at spille!

APOTEKEREN
klapper ham paa Skulderen.

Jo, vist saa, Møller! — Det bliver dog Musikken, vi maa holde os til, vi gamle, — — nu som før.

DYRLÆGEN.

Stine! Maa jeg faa min Toddy!

ANNA.

Naa, naa, naa, Hr. Dilling, De glemmer nok, hvor De er!

DYRLÆGEN
forfjamsket.

Undskyld . . .! Om Forladelse, kære Frøken, . . . men De sa'e jo selv før . . .

ANNA
værdigt.

Stine vil De bringe en Toddy til Hr. Dilling! . . . Og en Kop Kaffe til Adjunkten!

STINE.

Jow! **Ud.**

ANNA.

Ikke sandt, lille Fa'er?

ADJUNKTEN
svarer hende ikke. Til APOTEKEREN.

Med hende til første Violin spiller jeg . . . *ikke!*

APOTEKEREN.

Ja . . . naa . . . ja . . . **Lidt usikker:** Men saa har vi jo da Ludvig . . . **Sender et ængsteligt spørgende Blik imod ham.**

ANNA
smilende.

Nej, lille Svigerfa'er, ham beholder jeg for min egen Mund!

APOTEKEREN.

Jamen saa . . . hvem da? . . . Saa forstaar . . .

ANNA
stadig smilende.

Naturligvis den nye Mand, De har averteret efter. — Kan De høre?

Der lyder Violinspil fra Recepturet, den samme Musik som i 2den Akt.

DE GAMLE HERRER
lytter forbavset.

DYRLÆGEN.

Jeg tror Gud hjælpe mig, hun kan hekse osse!

Tæppet for Recepturet gaar til Side, og man ser HANSEN staa og spille i bengalsk Belysning.

APOTEKEREN.

Men det er jo Manden fra i Aftes!

ANNA.

Ja! Den rigtige Hr. Hansen! Min gamle Lærer fra København. Ham tror jeg nok, De kan være tjent med.

DYRLÆGEN.

Ja, han *spiller* sgu godt!

APOTEKEREN.

Fortræffeligt!

ADJUNKTEN.

Meget pænt!

ANNA
til HANSEN, der vedbliver at spille.

Ja, Tak, kære Hansen, nu kan det vist være nok, — De er allerede antaget. Ser sig om. Ikke sandt?

APOTEKEREN.

Selvfølgelig! Hvis Hr. Hansen kan glemme den Medfart . . .

HANSEN
ned, griber ANNAS Haand.

Endelig! — Du fatter ikke! — Men hvilken af de meget ærede Herrer er din . . . er din Papa?

ANNA
mod ADJUNKTEN.

Det er ham der!

HANSEN
hen til ADJUNKTEN. De hilser forbindtligst paa hinanden.

APOTEKEREN
begynder atter at blive livlig. Til DYRLÆGEN.

Lad os saa bare se at faa fat i vore Instrumenter!

DYRLÆGEN.

Ja, og lad os ta' et ekstra Glas paa, at vi slap, som vi gjorde, hæ, hæ!

APOTEKEREN
alvorlig.

Ja, i vor Alder skal man ikke lege med Ilden!

DYRLÆGEN
kniber det ene Øje til.

Den varmer dog rart, hæ, hæ! Ud til højre.

APOTEKEREN
ud til venstre.

HANSEN
i Samtale med ADJUNKTEN. Bukker.

Ja, jo, ganske af Deres ærede Mening!

ADJUNKTEN.

De er en dannet Mand! — Men nu vil jeg hente mit Instrument. Ud til højre.

DYRLÆGEN
ind med sin Violoncel.

ANNA
præsenterende.

Og det er Hr. Dyrlæge Dilling . . .

HANSEN
rækker Haand og bukker.

Mig en Ære!

ANNA.

Peter Ferdinand Dilling.

DYRLÆGEN.

Hva' be . . .? Griber sig i det, ryster HANSENS Haand: Æren er ganske paa *min* Side.

HANSEN
bukkende.

Nej, jeg be'er tusinde Gange . . .

ANNA.

Ti Tusinde!

DYRLÆGEN
slaar efter hende.

Æv! . . . Ser op og ned ad HANSEN: Bare vi nu kan være sikre paa, at De er et rigtigt Mandfolk!

HANSEN
genert.

Hvad . . . jeg . . . De spøger, Hr. . . .

DYRLÆGEN.

Ja, jeg mener, at De ikke er et forklædt Fruen . . . Til ANNA: . . . om Forladelse: *Dame!*

HANSEN
ler forceret.

Ha, ha, . . . ha! naa saadan! Klapper ANNA paa Kinden: Ja hun er jo . . . med Deres Tilladelse . . . en lille Spillopmagerske! Det har hun altid været.

APOTEKEREN
ind med sin Violin.

ANNA
til HANSEN, præsenterende.

Ja, min Svigerfa'er kender De jo allerede . . .

HANSEN
bukker.

Ja, jo . . . Pludselig uforstaaende til ANNA: Sviger . . . Svigerfa'er?

ANNA.

Ja, Ludvigs Fa'er, De ved. Nu har vi da endelig faaet hans Samtykke. — De kan ikke tro, hvor vi er glade.

HANSEN
griber fat i en Stol.

Undskyld . . . med Deres Tilladelse . . . Jeg . . .

ANNA
smilende.

Siger De nu „De"?

HANSEN
forfjamsket.

Ja . . . nej . . . næh . . . næ jeg gør ikke, men hvis De vil tillade mig at sidde et Øjeblik . . . Falder ned paa Stolen. Jeg fatter aldeles ikke . . .

ANNA

bøjer sig ned, stryger ham over Haaret og siger venligt, halvt trøstende.

Hvad er det, De ikke fatter? Jeg synes netop, det maa være saa rart for Dem, at De nu har faaet noget fast — paa Deres ældre Dage . . .

HANSEN

med vilde Øjne

Fast? — — Ja, jo . . . men det var altsaa *ham!*

ANNA

muntert.

Ja, har De slet ikke kunnet mærke det? — Og De skal se, vi skal nok faa det rigtig rart sammen.
Klapper ham igen.

HANSEN

ser taknemmelig, men ulykkelig op paa hende.

LUDVIG

har haft travlt med at lægge Noderne til Rette, tænde Lysene o. s. v., men har samtidig hyppig vekslet glade Smil og Nik med ANNA.

Saa, nu er her i Stand!

DYRLÆGEN OG APOTEKEREN

har staaet i Samtale.

ADJUNKTEN

ind med sin Violin.

DYRLÆGEN

glad.

Naa, der har vi Møller! — Jeg glæder mig sgu til, at det skal komme i den gamle Gænge igen!

APOTEKEREN.

Ja, det har du Ret i, kære Ven! Musikken er dog det eneste! — Lad os saa ta' fat! — — Hr. Hansen, vil De være saa god at tage Plads her!

HANSEN
rejser sig og bukker forvirret.

ADJUNKTEN.

Ja, for nu hører De os til, hva'!

APOTEKEREN
venligt.

De skal se, vi bliver nok gode Venner!

DYRLÆGEN
sætter sig og tager en Pris.

Ja, for jeg haaber da, at De mener ligesom vi andre, at Fruentimmerne er noget Skidt! — Baade de lange og de korte!

ANNA.

Hr. Dilling!

DYRLÆGEN
retter sig.

Ja, det siger jeg sgu, Frøken! — For nu sidder jeg paa min Trone, hæ, hæ!

ADJUNKTEN
sætter sig og tager en Pris.

Her lader vi os ikke kommandere!

APOTEKEREN
sætter sig, tager en Pris og byder HANSEN en med.

HANSEN
ser hen til ANNA.

Jeg ved ikke . . .?

APOTEKEREN
smilende.

Tag kun! — Her gør vi, hvad vi vil!

HANSEN
kommer paa Plads, forlegen i alle Maader.

DYRLÆGEN
ungdommelig. Blader i Noderne.

Naa Gutter! Skal vi begynde helt forfra?

APOTEKEREN.

Nej, lad os spille Temaet igennem engang! — Vi begynder altsaa med Adagioen, Hr. Hansen.

HANSEN
med et Knæk.

Som Hr. Clausen behager!

Instrumenterne stemmes.

ANNA
smiler til LUDVIG.

Kom, lad os to gaa op i Karnapen! Rækker Haanden ud mod ham og begynder at stige op.

LUDVIG
følger efter, han ser lykkelig-fjollet ud.

ANNA

Ja for nu er vi da rigtig forlovede!

DYRLÆGEN.

Hys! Ingen Snak!

ADJUNKTEN.

Hold Mund deroppe!

APOTEKEREN
banker med Buen i Pulten. Musikken begynder.

ANNA
staar øverst oppe.

LUDVIG
et Par Trin længere nede.

ANNA
griber LUDVIGS Haand. Peger med sin venstre Haand ned mod de spillende og siger med et halvt overlegent, halvt medlidende Smil:
De kære gamle!

STINE
ind med Toddy og Kaffe.

Tæppe.

ATALANTA

ATALANTA

ELLER

NAAR PIGER HAR PENGE

KOMEDIE I TRE AKTER

AF

JENS PETERSEN OG **GUSTAV WIED**

KØBENHAVN

GYLDENDALSKE BOGHANDELS FORLAG

FR. BAGGES BOGTRYKKERI

1901

PERSONERNE

Baronessen.
Baronen, hendes Mand.
Frk. Williams, hendes Søsterdatter.
Student Nielsen, i Familie med Baronessen.
Doktor Neupert.
Marius Bang, Højskoleforstander.
Jutta Bloch } Tvillinger.
Ella Bloch }
Frk. Wilcke, Institutbestyrerinde.
Konsulinde Lund.
Dagmar, Konsulindens umyndige Datter.
Enkefru Thomsen.
Francke, Kammertjener.
Jørgensen, Kammerjomfru.
En Flok unge Damer.
Højskolepiger.

Handlingen foregaar paa Baronessens Landsted, tæt uden for en fynsk Provinsby, fra Morgen til Aften samme Dag.

FØRSTE AKT

Scenen: Dagligstue i Baronessens Villa, meget højloftet og paafaldende tom: I Forgrunden til højre et stort, rundt Bord med tilhørende Stole, — omtrent midt paa Gulvet et lille, firkantet Bord paa Ruller og i Nærheden deraf et stort Svingspejl (Skrædderspejl), ligeledes paa Ruller, — langs Væggene nogle Lænestole, — ellers ingen Møbler. — Tæppe over hele Gulvet. — Lysekrone.

I Baggrunden tre meget brede Døraabninger i Rundbuestil, ved hvilke Dagligstuen er sat i Forbindelse med en senere tilbygget Forsamlingssal. Naar de Tæppeforhæng, hvormed disse Døraabninger er forsynede, trækkes til Side, ser man i Forsamlingssalen to Bænkerader paa hver Side af en lang Midtergang og for Enden af denne en Foredragspult. — Øverst oppe, hvor Baggrundsvæggen er brudt igennem i hele sin Brede, er der et Galleri med Søjlerækværk, hvorfra man altsaa kan overskue baade Forsamlingssalen og Dagligstuen, og paa dette Galleri er der anbragt et lille Orgel med Bagsiden mod Tilskuerpladsen.

I Sidevæggen til venstre to brede Fløjdøre, hvoraf den bageste er Gangdør, medens den forreste fører ind til Baronessens Værelser.

I Sidevæggen til højre to tilsvarende Døre, af hvilke den forreste fører ind til Baronens Værelser og den anden til den øvrige Del af Lejligheden.

Rundtløbende Panel, halvanden Alen højt, og oven over dette, mellem samtlige Døre, lange Pillespejle.

Paa det runde Bord en Bakke med Vandkaraffel og Glas. — Paa det mindre Bord et stort, lukket Skrin og en Bordklokke.

Ved Tæppets Opgang er der ingen paa Scenen. — Gangdøren bliver slaaet op paa vid Gab, og

JØRGENSEN

kommer ind med en stor Hankebakke, som hun holder foran sig i begge Hænder. — Hun er en tyveaarig Bondepige med nogen Højskoledannelse, ganske køn, kun lidt for struttende af Sundhed, med tykke røde Arme og Kinder. Paaklædning: lys, meget kortærmet Morgenkjole, stivede, hvide Skørter, højhælede Sko, ganske lille, sort Silkeforklæde og en koket lille, hvid Antydning af en Morgenkappe. — Hun taler med udpræget jydsk, stærkt drævende Tonefald. — I samme Øjeblik hun træder ind ad Døren, vender hun langsomt Hovedet om og siger:

La' væ-ære, Francke! — Jeg si'er det til Baronessen. (Hen til det runde Bord.)

FRANCKE

stikker leende Hovedet ind ad Døren.

Je vous demande mille pardons, ma petite! (Kysser paa Fingeren.)

JØRGENSEN

har sat Bakken fra sig og vender sig. Fed-polisk:

Jeg ved godt, hva' det var, Di sa'e, Francke . . .

FRANCKE

i den aabne Dør.

Saa—aa?

JØRGENSEN

stadig drævende.

Ja—a, jeg gør, Francke — Di sa'e, at hun derinde (peger mod BARONESSENS Dør) ha'de Appetite!

FRANCKE

ler støjende.

De er lynemej et Sproggeni, lille Jørgensen! (Frem.

— Han er en Mand i Trediverne, med Ansats til Mave. Hvide, soignerede Hænder; stor Signetring. Han er omhyggelig friseret og har Overskæg opsat à la Kejser Wilhelm. — Kjoleklædt.) De er et Sproggeni, lille Rullepølse!

JØRGENSEN
ser beundrende paa ham.

Ja—a . . . Men Di sku' li'godt heller tale Dansk, Di . . . Vejrmølle! (Vender sig paa ny om mod Bordet og tager et Overblik over Anretningen: der er foruden Selvkogeapparat nogle mindre Bakker med Smaakager og Brød; desuden Asjetter med Smør, Æg, Skinke, Ost osv. — Hun tænder Ilden under Kogeapparatet.) Ja, er det nu dow ikke mærkværdig at tænke sig, Francke, at en Kone, der har lagt syg i saa mange Aar, ka' sætte saameget i sig li'e paa fastende . . . hva'? . . . ikke?

FRANCKE
henne ved BARONESSENS Dør, hvor han staar og lytter med Øret mod Nøglehullet.

Oui, mon enfant! — Og sove kan hun sgu ogsaa! Det ligefrem *fløjter* i Nøglehullet!

JØRGENSEN

Ja—a, — men li'e mavver bli'er hun . . . (Henne ved det store Spejl, som hun har flyttet lidt ud paa Gulvet.) Og saa hvid hun dow er i Huden! — Hun har slet ingen Kolør paa Kinderne.

FRANCKE

Nej, — ikke før hun har faaet malet sig.

JØRGENSEN
foran Spejlet; retter paa Haaret.

Mens en anden En . . . (Vender sig. Indtrængende.) Synes Di ikke, Francke, osse, at jeg er altfor rød i Kinderne . . . hva'?

FRANCKE

tager hende med begge Hænder om Hovedet og drejer det om, saa at han kan se hende lige i Ansigtet. Han holder saa fast om hendes Kinder, at hun laver Trutmund. Betragter hende indtrængende.

Vist ikke-nikke-nej, lille Dame! Det er en ren Kamilla at se paa Dem! (Slipper.) Noget helt andet end den gamle Balhandske dèr inde!

JØRGENSEN

dasker efter ham. — Derpaa kælent.

Si'e mig saa, Francke, hvorfor Di altid si'er dette her med Kamilla . . . hva'!

FRANCKE

tjatter hende paa Kinden.

Hæ, hæ! Det kan Gaasen alligevel ikke forstaa.

JØRGENSEN

som før.

Jo, jeg ka'! . . . Si' det saa!

FRANCKE

vigtig, forklarende, med en Finger paa Næsen.

Ser De, jeg har nemlig to Søstre, hvoraf den ene hedder Lise og den anden Kamilla, — og saa blev jeg jo ked af stadig at gaa og tale om en ren *Lise* . . . hæ! hva'?

JØRGENSEN

ganske uforstaaende.

Var hun da beskidt?

FRANCKE

rundt paa Hælen og bort.

Idiot!

JØRGENSEN

ser langeligt efter ham. — Tager sig til Kinderne og kigger paa ny i Spejlet.

Uf, sikken De tog før, Francke! Og nu er jeg ble'en meget rødere endnu i Kinderne.

FRANCKE
om mod hende. Leende. God igen.

Saa kan *De* jo ogsaa male Dem lidt!

JØRGENSEN
slaar forfærdet Hænderne sammen.

A—ak . . .!

FRANCKE

Ja, nu skal De bare se! (Hen at aabne Skrinet paa det lille Bord.)

JØRGENSEN
forskrækket.

Næ, men Francke, da . . .!

(I Skrinet er der Kamme, Børster, Toiletspejl, Flaconer osv. Og i et særligt, skjult Rum findes Sminkekrukker, Pudderkvaster m. m.)

FRANCKE
har taget en Pudderkvast frem og dyppet den i Pudder.

JØRGENSEN
forfærdet.

A—ak . . .! (Løber om bag Bordet.)

FRANCKE
efter hende med Kvasten. Faar fat i hende og holder hende fast.

JØRGENSEN
skriger, dæmpet.

La' vær', Francke! La' vær', raader jeg Dem! Jeg si'er det til Baronessen!

FRANCKE
tager hendes Hovede ind under sin Arm og lader Pudderkvasten valse rundt i Ansigtet paa hende, saa at hun bliver ganske og aldeles hvidtet. — Slipper hende. Leende.

Det hjalp sgu'! (Vil gaa.)

JØRGENSEN
skriger.

Nej, vil Di værsgod tørre mig a' igen, Francke!

FRANCKE

i Døren. Slaar flot ud med Haanden.

Jeg har desværre ikke Tid lige i Momentet, Frøken! — Skal ud og hente Posten. (Slaar igen ud med Haanden og forsvinder.)

JØRGENSEN

hen at se sig i Spejlet.

A—ak . . .! (Tørrer Ansigtet af med Lommeklædet. — Ser sig igen i Spejlet og synes fornøjet med sit Udseende. — Faar pludselig en Idé: Hen til BARONESSENS Dør og lytter. Derpaa tilbage; leder i Skrinet; finder en Sortkridtstift og forsøger at understrege Øjenvipperne. — Hun er saa optaget af dette Arbejde, at hun ikke hører, at

FRANCKE

kommer tilbage. — Han har en Pakke Breve, Brevkort og Aviser i Haanden. — Stopper forbavset op.

Ho, ho, *ho!* Ser man *det!* Nu vil Gaasen min Salighed være Paafugl!

JØRGENSEN

lader forfærdet Armene synke.

A—ak . . .!

FRANCKE

med løftet Pegefinger.

Frøken, — nu er det nok *mig*, der „si'er det til Baronessen"!

JØRGENSEN

ulykkelig; men immer drævende.

Nej, det maa Di ikke, Francke! Det maa Di ikke, hører Di! Vil Di si'e ved Gu' paa det, Francke, at Di . . .

FRANCKE

Jeg sværger aldrig!

JØRGENSEN

indtrængende; piller ulykkelig med begge Hænder ved hans Kjoleopslag.

Jo, Di maa, hva'? Det maa Di, Francke; naar jeg nu be'er Dem saa mindelig om det . . .?

FRANCKE
ser overlegent ned paa hende.

Faar jeg saa det, De skylder mig fra før?

JØRGENSEN
genert, men forventningsfuld.

Gu', Francke, jeg skylder da rigtig ikke Dem no'et!

FRANCKE
brutalt.

Sludder, Gaas! — Et Kys!

JØRGENSEN
lader Hænderne synke.

A—ak . . . at Di kan være saa ækvivok, Francke!

FRANCKE
leende.

Equivoque! Haha! — Hvor Fanden lærer De saadan noget fra!

JØRGENSEN

Jeg har jo da været paa Højskolen, Francke . . . og der kommer jo osse *fine* Damer, ved Di nok.

FRANCKE

Ha, ha! ja *det* kan jeg sgu høre! — Men saa finder de „fine" Damer vel ogsaa, at Overhingsten Bang er „ækvivok"?

JØRGENSEN
forarget.

Di maa ikke si'e saadan no'et, Francke; for Bang er et dejligt Menneske!

FRANCKE

Gu' er han saa, ja! Det er vel ogsaa derfor, at han faar Lov til at gaa rundt og kysse alle sine Elever?

JØRGENSEN

Det er Bro'er- og Søsterkys, Francke; det forstaar Di Dem ikke paa.

FRANCKE

Næi! — Men nu skal jeg fortælle Dem noget, „bitte“ Jørgensen, — (Tager hende under Hagen) De er den yndigste lille Gänsebraten, jeg kender! (Kysser hende paa Munden. Hun gør ikke Spor af Modstand.) Lækker er De!

JØRGENSEN
bedrøvet-troskyldig.

Det er vist bare no'et, Di si'er for at smigre mig, Francke.

FRANCKE
holder hende stadig under Hagen.

Gu' gør jeg ikke-nikke-nej! (Kysser igen.)

JØRGENSEN
klagende.

Jamen Di vil jo da ikke gifte mig. (Holder stadig Munden frem til Kys.)

FRANCKE
slipper hende lidt forbavset.

„Gifte“ Dem . . .? (Smilende.) Nej! For De er ingen Gaas med *Trøfler*, Jørgensen!

JØRGENSEN

Med *hva'* . . . si'er Di, Francke?

FRANCKE
med Opvarter-Gestus.

De l'oie aux truffes, min Putte!

JØRGENSEN
misfornøjet fra ham.

Hvorfor ska' Di altid ævle Fransk, naar vi er li'e ve' 'et, Francke! (Pusler ved Toiletskrinet; laaser det af. — Opdager, at der er Pletter paa det store Spejl, og giver sig ivrig til at gnide det af.)

FRANCKE
rundt paa Gulvet; med store Armbevægelser.

Jørgensen . . .!

JØRGENSEN
uden at vende sig.

Hum! — — Hva' æ der?

FRANCKE

Nej, *sé* paa mig!

JØRGENSEN
muggen.

Jeg ka' jo se Dem i Spejlet.

FRANCKE
stiller sig, saa at han ogsaa selv kan se sig i Spejlet. — Armbevægelser.

De har aldrig været ude i den store Verden, lille Jørgensen, dèr hvor man kæmper for Livet, . . . the struggling for life! — Ellers vilde De forstaa, at naar *jeg* endelig skulde gaa hen og gifte mig, — — — jeg har nemlig været i de store Centrer, — i Paris, London, Berlin . . . og set Kampen paa nært Hold! — Og i Bruxelles var jeg Oberkellner, *Ober*, lille Jørgensen! *Ober*, det er *det*, det kommer an paa, ser De, — for *mig!* Og derfor . . .

JØRGENSEN
vender sig. — Roligt.

Di skulde heller komme her hen og hjælpe mig, Francke, end staa dèr og præke, synes jeg.

FRANCKE
løfter opgivende paa Skulderen.

Gänseklein! Nur Gänseklein! — (Peger sig paa Panden.) Kvindehjerne og Kraasesuppe — voilà tout!

JØRGENSEN

gnider løs paa Spejlet.

Di skulde ta' og hjælpe mig, sa'e jeg! — Her er saamænd nok og gøre med alle de Spejle, Huset flyder a', Francke, a' faa dem pudset.

FRANGKE

river sig ud af sin Tankegang.

Enfin, Frøken, saa taler vi ikke mere om dybere Materier! (Nærmere.) Hvad var det, De tillod Dem at sige?

JØRGENSEN

Jeg sa'e, a' vi svømmer i Spejle her i Huset, sa'e jeg.

FRANCKE

ser rundt.

Ja, det har De ved Gud Ret i! — Det er underligt, at der ikke ogsaa er Spejle i Loftet, saa at hun kunde ligge og se sig selv i Fugleperspektiv, ha, ha! (Han stiller sig op bag JØRGENSEN, foran det store Spejl. Mønstrer sig selv. Glatter Frisuren og retter paa Skægget. — Synes overordentlig tilfreds med Resultatet.) Nej, hvad jeg vilde sige, for at komme tilbage: Tror De maaske, lille Jørgensen, at Jacob dèr (nikker mod BARONENS Dør) havde giftet sig med „Spejlægget", hæ, hæ, dèr (nikker mod BARONESSENS Dør), hvis hun ikke havde været ordentlig trufferet — med Penge?

JØRGENSEN

pludselig ivrig.

Jamen ved Di nu hva', Francke, det er der da ve' Gu' ikke kommet andet end som det bare Skidt ud a'!

FRANCKE

Nej, naturlig! Han har jo ogsaa baaret sig ad som et rent Fæ! — Ved De, hvad en Ægtepagt er, Jørgensen?

JØRGENSEN

Næi . . .?

FRANCKE

Det er saadan et Stykke Papir, hvorpaa man forskriver sig til Satan!

JØRGENSEN
forfærdet.

A—ak . . .!

FRANCKE

Jo! — Og saadan et Stykke Papir skrev han under paa, da han giftede sig med Naaden derinde. Ikke en Øre af hendes Penge fik han Raadighed over, . . . ikke en Sou! Han maa tigge hende om Syle til Frimærker! — (Hidsig og fuld af Foragt.) Er *det* et *Mand*folk? Er *han* af *Han*køn? Han skulde Guhjælpemig gaa med Mammelukker og Knækparasol!

JØRGENSEN
forskrækket.

Jøsses, nu koger det over! (Hen til Bakken paa Bordet.)

FRANCKE

Ja, det er sgu da ogsaa til at blive . . . (Ser efter hende og stopper op.) Naa det er *Vandet*, De mener!

JØRGENSEN
sysler med Bakken. Tager Laaget af Kedlen og skruer Spritflammen ned.

Er der ingen Breve til Baronessen, Francke?

FRANCKE

Jo—o, — en hel Bunke! (Lader dem eet efter eet falde ned paa Bakken efter først at have læst Adressen.) — Og Brevkort . . . (Vender det og læser Indholdet. – Fløjter) Fiolit! Naa saadan, det er *der*for, der er saa mange!

JØRGENSEN

nysgerrig; dog stedse drævende.

Hva' er 'et?

FRANCKE

Det er Minsalighed Konens Fødselsdag!

JØRGENSEN

Baronessens?

FRANCKE

Mais oui, ja!

JØRGENSEN

A—ak . . .!

FRANCKE

har taget fat paa Læsningen af et nyt Brevkort.

JØRGENSEN

efter en lille Pause.

Synes Di, jeg skulde gratulere hende, Francke?

FRANCKE

Naturligvis! — Saa bli'er hun da øjeblikkelig edderspændt!

JØRGENSEN

forundret.

Bli'er hun edderspændt, si'er Di?

FRANCKE

Ja, for naar et Fruentimmer først er over atten Aar, saa er Geburtsdage noget, Fanden har skabt. Og hun maa vel nok være over atten, — troer De ikke?

JØRGENSEN

Sikke' no'et Slu'er, Francke, — hun ku' jo da være Mo'er baade til mig og til Dem, havde jeg nær sagt.

FRANCKE

Ja, bare det var saa vel! — Og hvis De vil ha'

hende rigtig sprut, lynende arrig lige fra Morgenstunden af, saa tag bare og læg det Brev her øverst i Bunken. Det vil virke ligesom et Lavement! Det er nemlig fra en Dame, der er saa elskværdig at notere uden paa Konvolutten, at Baronessen er født Nielsen. *Den* fejler sgu ikke!

JØRGENSEN

Jamen, det er hun jo da osse, Francke?

FRANCKE

Gu' er hun saa, ja! Men Brevet var jo nok kommet hertil alligevel! — En anden Sag ha'de det været, om hun var gift Nielsen og født adelig. — (Lægger det omtalte Brev øverst i Bunken.) Til Jacob er der ikke andet end Aviser. (Smider Berlingske Tidende og et Par andre Korsbaandsforsendelser paa Bordet. — Beholder dog et Blad tilbage, som han tager ud af Korsbaandet.)

JØRGENSEN
godter sig.

Aa, la' *mig* osse sé, Francke!

FRANCKE

De!?

JØRGENSEN
som før.

Ja, for jeg ved godt, hva' det er! Det er La vi-e pa-ri-si-en-ne, hi!

FRANCKE

Nej, det er *ikke* „La vi-e pa-ri-si-en-ne"! Det er (med Nasallyd) La vie parisienne! (Holder Bladet opslaaet hen foran hende.) Værsaaartig!

JØRGENSEN
ser.

A—ak . . .!

FRANCKE
leende.

Ja, *det* maa De sgu nok sige!

JØRGENSEN
indigneret.

At Baronen vil være bekendt at holde saadan en Avis! (Staar paa Tæerne for at kigge mere. — Det ringer inde fra BARONESSENS Soveværelse.) Saa, nu ringer hun! (Løber over til venstre til BARONESSENS Dør, aabner og raaber højt ind.) Ja, nu kommer jeg, Deres Naade! (Over efter Bakken.) Di kunde gerne lukke efter mig, Francke, hva'?

FRANCKE
galant.

Ja, med største Fornøjelse! (Springer i Forvejen, giver hende i Døren et let Dask bagpaa og lukker Døren efter hende. — Sætter sig dernæst magelig til Rette henne ved Bordet og studerer „La vie".)

BARONEN
hurtig ud fra sit Værelse.

Han er 56 Aar, lille, spinkel, elegant, skægløs, tyndhaaret og med Nakkeskilning. — Hans Ben er noget stive, hvad han søger at skjule. — Han er paaklædt efter næstsidste franske Modejournal: meget kort Formiddagsjakke, hvid Vest, lyse Benklæder og højhælede Sko. — Dertil hvide Gamacher og Guldarmbaand.

FRANCKE
rejser sig skyndsomst. — Forstilt ulykkelig.

Undskyld . . .

BARONEN
spydig.

Bevares, kære . . . lad Dem blot ikke genere!

FRANCKE

Jeg troede ikke, at Hr. Baronen var staaet op endnu. (Vil anbringe „La vie" i dets Korsbaand.)

BARONEN

Nej, nej, læs bare videre! — Jeg kan kigge i en af de andre Aviser saa længe! (Aabner „Berlingske“.)

FRANCKE

vil trække sig tilbage. — Lidt flov.

Er der ikke noget, Hr. Baronen ønsker?

BARONEN

ser op fra Avisen.

Jo, Tusind Tak! — Hvis De er færdig med at bruge min Barberkniv, vilde jeg gerne laane den lidt.

FRANCKE

stammende.

Hr. Baronen maa undskylde, men . . . men den trængte til at trækkes af . . .

BARONEN

gaar hen og kigger ham op i Ansigtet.

Men nu bider den godt igen, ser jeg! (Stryger ham med Haanden under Hagen.) Det har vist været Dem „en ren Kamilla“ at bruge den . . . hva'?

FRANCKE

fatter Mod.

Hr. Baronen spøger . . .

BARONEN

skarpt.

Nej, jeg gør ikke, min gode Francke! (Slaar med Hovedet hen mod Døren.) Allez!

FRANCKE

myrder et Smil, rømmer sig og forsvinder.

BARONEN

ene.

Han er bleven staaende med Berlingske i Haanden. Lader fløjtende Øjnene løbe op og ned ad Spalterne; det tager ham kun

et Par Sekunder at ekspedere Bladet. — Saa lægger han det fra sig og griber begærligt „La vie“. Sætter sig velbehageligt til Rette i Lænestolen og læser. — Man kan se paa hans Ben, at dette Studium interesserer ham: han slaar først det højre Ben over det venstre, saa det venstre over det højre og strækker endelig højt leende begge Ben vidt ud fra hinanden.

Det banker.

FRANCKE

ind med en stor Buket.

BARONEN

drejer ærgerlig Hovedet.

Hvad er der *nu?*

FRANCKE

Her er et Bud med en Buket fra Gartner Jensen. Han siger, at den er bestilt af Hr. Ba . . .

BARONEN

Ja, det er godt. Læg den her!

FRANCKE

lægger Buketten paa Bordet.

Der er Regning med . . .

BARONEN

griber til Bukselommen. — Vrisser.

Asch! Pengene skal blive sendt! Jeg har ikke Tid nu!

FRANCKE

Ved Døren.

Maa jeg spørge . . .

BARONEN

vredt.

Er De ikke gaaet endnu!

FRANCKE

Jeg vilde blot tillade mig at spørge, om Budet ikke skal ha' Drikkepenge?

BARONEN

Naturligvis, for Fanden! — Men den Slags Smaabeløb plejer De jo altid selv at lægge ud!

FRANCKE
hoven.

Ja, naar bare jeg ved det. (Bort.)

BARONEN
(vil atter tage fat paa Bladet. Men faar nu et lille Anfald af sin Gigt. Den sidder i højre Skulderblad. Han vil massere den væk, først med venstre Haand, men kan ikke naa) Sa-tan! (Derpaa tager han et Par af Korsbaandsforsendelserne, men det batter ikke) Diable! (Kigger rundt efter et brugeligt Redskab, tager den lille Bakke bort under Vandkaraffelen og begynder at bearbejde sig med den.)

JØRGENSEN
ind fra BARONESSENS Værelse uden at banke paa. Hun har et Spritapparat til Krøllejærn i Haanden. — Opdager BARONEN og bliver staaende stiv:

A—ak . . .!

BARONEN
vender sig.

Naa, er det Dem! (Nikker yderst venligt.) Godmorgen, lille Jørgensen!

JØRGENSEN
forlegen; drævende.

Hr. Baronen maa rigtig undskylde, . . . men jeg vidste ikke, at Hr. Baronen . . .

BARONEN
stadig venlig.

Ingen Forseelse, Jørgensen! De kommer lige til Pas! — Kom lidt her hen! — Har De noget for?

JØRGENSEN
nærmer sig tøvende.

Jøsses ja, Hr. Baron, jeg har helt forglemt og komme Sprit paa den her Krøllemaskine. — Jeg skal ud i Køkkenet, . . . Hendes Naade venter, Hr. Baron.

BARONEN,
der altid er stor paa det, naar hans Kone ikke er til Stede.

Skidt, Jørgensen, vi la'er hende vente! — (Peger paa den syge Skulder.) Kan De ikke gi' mig lidt Massage her?

JØRGENSEN

Massage . . .?

BARONEN

Ja! — (Da hun stadig ikke forstaar ham.) Prygl, Klø, Høvl, Menneske! (Skudrer sig.) Den forbandede Gigt!

JØRGENSEN
med aaben Mund.

Skal jeg høvle Baronen . . .?

BARONEN

Ja, ja! Det er sgu ligegyldigt, *hvad* De kalder det! (Slaar med knyttet Haand op efter Skulderen.) Saadan, her!

JØRGENSEN

A—ak . . .!

BARONEN

Sæt Krøllehistorien fra Dem! — Kom saa!

JØRGENSEN
hen til ham.

Jamen . . .

BARONEN
vender Skulderen til.

Her!

JØRGENSEN
„høvler".

BARONEN

Nej, nej! Længere nede! — Haardere! Haardere!

JØRGENSEN
„lægger i".

Jamen . . .

BARONEN
vrider sig.

Av, av! Det er godt! Det er brillant! Mere! Mere!

JØRGENSEN
lægger voldsomt i.

BARONEN
vaander sig.

Oho, ho—o! — Av, av, av! — Tak, tak, nu troer jeg, det er nok!

JØRGENSEN

Jamen Hr. Baronen sa'e jo sæl, at jeg skulde lægge i.

BARONEN
ømmer sig.

Det gjorde De sgu ogsaa! — Men det hjalp storartet! (Tager fat om hendes ene Arm.) Sikken ogsaa et Par Skafter! (Stryger hende kærtegnende ned over Armen.) Cela éveille l'appetit.

JØRGENSEN

Hva' . . .?

BARONEN

De er dejlig fast i Kødet, lille Jørgensen! — Men hvad er dette her?

JØRGENSEN
uden Skaberi.

Det er Hendes Naade, der har nevet mig.

BARONEN
ivrig.

Er hun i daarligt Humør?

JØRGENSEN

Ja—a, rent skidt.

BARONEN

Jeg tænkte det sgu nok! (Løfter langsomt Armen op.) Stakkels lille De! (Vil kysse hende paa det saarede Sted.)

JØRGENSEN

lader, som hun ikke ser det.

Nej, sikke dow no'en dejlige Blomster, Hr. Baron! (Synes ikke at bemærke BARONENS Kys. — Dristig.) Maa jeg lugte til dem, Hr. Baron, hva' . . .?

BARONEN

Ja, det ved Gud De maa, lille! (Sætter sig i Lænestolen med Buketten.) Kom saa!

JØRGENSEN

vil bøje sig over Blomsterne. Men

BARONEN

tvinger hende uden synderligt Besvær ned paa sit Skød og holder Blomsterne op under Næsen paa hende.

Naa, kan den lille saa nyse!

JØRGENSEN

A—ak, Hr. Baron . . .!

BARONEN

Ja, det ved vi nok, hun kan sige! Men kan hun nyse?

JØRGENSEN

Næi . . . (Pludselig forskrækket.) Men Krøllemaskinen, Hr. Baron!

BARONEN

gemytlig; han morer sig.

Det var Fandens, kan *den* nyse?

FRANCKE

slaar Gangdøren op paa vid Gab. — Ser JØRGENSEN paa Skødet af BARONEN — Banker med Knoen haardt paa den opslaaede Dør og melder:

Den nye Doktor!

BARONEN og JØRGENSEN
farer vanvittig hurtigt fra hinanden.

DOKTOREN
ganske ung, skægløs. — Sirligt, men ikke lapset klædt. — Bærer Guldbriller, som han ofte retter paa, naar han føler Trang til at stive sig af. — Han er Alvorsmand til Fingerspidserne. Gaar aabenbart med en Professor i Maven.

Mit Navn er Neupert, — praktiserende Læge. — Er det maaske Baronen, med hvem jeg har den Ære . . .?

BARONEN
lidt forpustet.

Jo — jo — til Tjeneste!

DOKTOREN

De har sendt Bud efter mig . . .?

BARONEN

Jeg . . . æ . . .? (Sender forvirret-spørgende Øjekast mod JØRGENSEN ved Bordet og FRANCKE, som staar i Døren.

FRANCKE

Det var Baronessen, der i Gaar . . .

BARONEN
hurtigt.

Ja . . . jo . . . ja, nu husker jeg det! (Rækker DOKTOREN Haanden.) Glæder mig meget! Værsgod at ta' Plads! (Vinker af til FRANCKE.) Ja, det er godt!

FRANCKE
ud.

BARONEN
til JØRGENSEN

Vil De sige til Baronessen, at Doktoren er her!

JØRGENSEN

Ja, nu ska' jeg, Hr. Baron . . . (I det samme ringes der fra BARONESSENS Værelse. — Standser pludselig.) A—ak, det har jeg jo rent glemt! (Napper Krølleapparatet og løber hurtig ud gennem Gangdøren.)

BARONEN

Tag Plads, tag Plads, Hr. Doktor!

DOKTOREN,
bukker stift og sætter sig.

BARONEN,
som ligeledes har sat sig.

De er ny her paa Egnen, kan jeg tænke?

DOKTOREN
rolig og afmaalt, i komisk Modsætning til hans Ungdom.

Ja, ganske vist, jeg . . . (Ser pludselig stift paa BARONEN.) Deres Hustru plejer maaske kun at sende Bud efter de *nye* Læger?

BARONEN
ler himmelhøjt.

Haa, haa, haa! — Naa—aa, nej, det vil jeg dog ikke sige.

DOKTOREN

Ja, for det Tilfælde er jo ret almindeligt.

BARONEN
ler igen.

Meget godt, *meget* godt, Doktor! (Standser pludselig op i Latteren, da DOKTOREN sidder gravalvorlig.) — Men ønsker De ikke noget? — Et lille Glas Portvin maaske?

DOKTOREN
med en afværgende, alvorlig Haandbevægelse.

Tak! Nej Tak! Jeg nyder aldrig Spiritus *før* Middag. Kun af og til om Aftenen — en Timestid

efter det sidste Maaltid — et lille Glas Portvin, men *ren* Portvin, . . . der findes saameget Gift!

BARONEN
bragt ud af Fatning ved DOKTORENS Alvor.

Ja—ja, jo——jo—o, det gør der!
Forlegen Pause.

BARONEN
paa'en igen.

Jeg sidder netop her og studerer . . . haa, haa! Jeg ved ikke, om De har set . . . (rækker „La vie" hen mod ham.) Det er den nyeste; og den er sgu ganske . . .

DOKTOREN
uden at røre ved Bladet.

Tak! — Jeg har gjort mig til Princip aldrig at læse Aviser, undtagen naar jeg kører med Toget. Det er jo dog kun Tidsspilde med denne Avislæsning; men som sagt, naar jeg kører, forsømmer jeg jo alligevel ikke noget med det.

BARONEN
mere og mere forvirret.

Nej . . . næ, vel saa nej . . . næ—æ . . .
Ny Pause.

BARONEN

Ja, Tobak kan jeg ikke byde Dem, for min Kone . . .

DOKTOREN

Tak, jeg ryger kun . . .

BARONEN
med et sidste fortvivlet Forsøg.

Naar De er paa „Dass", haa, haa!

DOKTOREN
lige alvorlig.

Nej, naar jeg er i fri Luft.

BARONEN

Naa, saadan! — Haa, haa, haa! Jeg kommer netop til at tænke paa en lille Anekdote, som De vist ikke kender . . .

DOKTOREN

Jo, den kender jeg!

BARONEN
i højeste Grad forbløffet.

Saa—aa? Det var som Pokker! — Om den svenske Konge og . . .

DOKTOREN

Ja!

Pause.

BARONEN
opgiver alt.

Ja . . . tja—e . . .! Vejret interesserer Dem vel heller ikke? — Men jeg haaber ikke, at det vil vare ret længe, inden min . . .

DOKTOREN
bryder kort af.

For ikke at spilde Tiden, turde jeg maaske udbede mig nogle Oplysninger angaaende Deres Hustrus Tilstand? — Man har fortalt mig, at hun har holdt Sengen i flere Aar?

BARONEN
glad over at faa et Emne.

Ja, i tyve snart. Fanden til Historie!

DOKTOREN

Tyve! Men hvor gammel er da . . .?

BARONEN
med Munden til hans Øre. Hvisker.

Fyrre . . . hyss!

DOKTOREN
højt.

Fyrretyve?

BARONEN
nikker.

Men det tales der ikke højt om, kære Doktor!

DOKTOREN

Deres Hustru er altsaa . . .?

BARONEN

Endnu ganske net, ja! Haa, haa!

Det ringer fra BARONESSENS Værelse.

BARONEN
farer let sammen.

DOKTOREN
drejer Ansigtet om mod BARONESSENS Dør.

Det ringede vist . . .?

BARONEN
flot.

Har ikke noget at betyde! — (Skæmtefuld-fortrolig.) Nej, men, kære Doktor, hvis De ikke vil risikere at blive kasseret straks . . .

DOKTOREN
rynker Bryn bag Brillerne.

Kasseret . . .!? Tør jeg spørge, hvem har tidligere behandlet Deres Hustru?

BARONEN
komisk indtrængende.

Hvem? De spørger: *hvem?*

DOKTOREN

Ja! — Jeg maa jo dog vide — —

BARONEN

Kæreste, bedste Ven, her har allermindst været hundrede, før Turen kom til *Dem.*

DOKTOREN

Naa saadan!

BARONEN

Og det skulde virkelig glæde mig, om *De* kunde faa hende paa Benene. Men jeg nægter ikke . . . Ja, for ellers fejler hun jo ikke noget.

DOKTOREN

Ingen Smerter?

BARONEN

Ikke Spor!

DOKTOEEN

Og Appetiten?

BARONEN

Første Klasse! Absolut første Klasse!

DOKTOREN

Og . . .

BARONEN

opramsende, lidt utaalmodig:

Og første Klasses Afføring, første Klasses Søvn, første Klasses Lunge og første Klasses . . .

Det ringer atter inde fra BARONHSSEN. Denne Gang meget heftigt.

DOKTOREN

Og Humøret?

Det vedbliver at ringe, rasende.

BARONEN
med en Duvning mod BARONESSENS Dør.

I Regelen saaledes, som De hører! (Gaar til Hoveddøren og raaber ud.) Jørgensen! — Jomfru Jørgensen!

JØRGENSEN
fra Køkkenet.

Ja, nu kommer jeg! — Vi ku' ikke finde Flasken! (Kommer hurtig gennem Værelset med Krølleapparatet.) Jøsses! — Jøsses! (Ind til BARONESSEN. — Ringningen ophører.)

BARONEN
lader sig dumpe ned i Stolen.

Puhh! — Ja, det eneste, Konen fejler, Doktor, er altsaa det, at hun stadig bliver liggende i Sengen.

DOKTOREN

Hm! — Ja, undskyld mig, Hr. Baron, men der er et Spørgsmaal, jeg i min Egenskab af Læge bliver nødt til at gøre: lever De og Baronessen sammen som Mand og Kone?

BARONEN

Nej, Gu' gør vi ikke-nikke-nej, som Francke siger! — Det er jo netop Ulykken!

DOKTOREN

Francke . . .?

BARONEN
smilende.

Det er min Kammertjener.

DOKTOREN
rynker Brynene.

Hm! — Og De har aldrig levet sammen? Det er Alvor, dette her!

BARONEN
flov ved Reprimanden.

Jo, i de første tre Maaneder, — før hun blev syg.

DOKTOREN
fikserer ham.

Og De kan ikke tænke Dem nogen særlig ydre Anledning?

BARONEN
en ganske lille Smule famlende.

Ja—a, jo—o . . . jo, jeg har jo en lille Mistanke . . . (Slaar over i Frejdighed.) Jeg begynder virkelig at faa Respekt for Dem, Doktor, for det er *De* sgu den første af de „tilkaldte“, der spørger mig om!

DOKTOREN
upaavirket.

Hm! — Og denne Mistanke . . .?

BARONEN
lidt tvivlraadig.

Ja—a . . . ja jeg skal saamænd gerne fortælle Dem det, — for De synes jo at være en Mand, man kan betro sig til . . .

DOKTOREN
bukker tavst.

BARONEN

Altsaa . . . for at begynde med Begyndelsen, — — men dette er ganske entre nous, forstaar De? — —

DOKTOREN
bukker atter.

BARONEN

Altsaa: Dengang jeg lærte min Kone at kende . . .

DOKTOREN

Undskyld! hvor længe er det siden?

BARONEN

En Snes Aar godt og vel; og den Gang var hun jo et fuldstændigt *Barn* . . .

DOKTOREN

Paa *tyve* Aar, ja!

BARONEN

forvirret over hans inkvisitoriske Ro.

Ja—a, paa tyve Aar, ja! . . . Men ganske uden Erfaringer. Medens *jeg* selvfølgelig . . . naturligvis . . . De forstaaar . . . he?

DOKTOREN

Ja, De var jo en femten—seksten Aar ældre end Deres Frue?

BARONEN

stødt.

Femten—seksten . . .? Hvem har sagt Dem *det?*

DOKTOREN

Ingen. — Jeg trækker blot tyve Aar fra den Alder, De nu ser ud til at være i.

BARONEN

mønstrer sig lidt fortrydeligt i det nærmeste Spejl. — Løfter efter Undersøgelsen paa Skuldrene.

Tjae, man har jo levet lidt for stærkt i sine yngre Dage; jeg havde jo arvet nogle Penge, ikke saa faa Penge, — men jeg troede dog ikke . . . (Slaar det hen.) Naa, enfin! — — Men saa træffer jeg altsaa Frøken Nielsen . . !

DOKTOREN

Frøken Nielsen?

BARONEN
irriteret.

Ja! Frøken Sophie Nielsen! En Datter af den rige Søren Nielsen, Hørkræmmeren, De ved! — Og vi bliver altsaa forlovede, og . . .

DOKTOREN

Undskyld, at jeg afbryder, . . . men det var altsaa et Inklinationsparti?

BARONEN

Inklinationsparti? — Ja, Gud Fader bevares! — Det var jo en af Københavns rigeste Piger!

DOKTOREN

Jeg forstaar!

BARONEN
arrig.

Hum! — Tror De maaske, at det var for Pengenes Skyld, at jeg tog hende? Saa tror De fejl, min Fa'r! Der er Ægtepagt; og det er hende, der har Raadighed over hele . . . Bunken!

DOKTOREN
stadig rolig.

Jeg tror desuden, at Hr. Baronen før bemærkede, at De selv havde Formue, . . . at De havde arvet?

BARONEN
slaar ud med Haanden.

Ak Gud ja, men det var sgu fløjten dengang, min bedste! — At leve i Paris i ti Aar, det koster, skal jeg sige Dem! Gud Fader, hvor det koster! — Naar man da ikke vil nøjes med at gaa rundt og *lugte* til de fine Restauranter og de fine . . . hva'-beha'r! — Nej, men jeg var jo ganske præsentabel.

Og *Baron!* — Og naar man nu er saa uheldig at hedde Nielsen! — Næh, jeg forsikrer Dem, at det var den bare himmelblaa Forelskelse fra begge Sider! — Det var ikke som med Søsteren, — en ældre Søster, — ellers var der ingen Børn, — — hun blev giftet bort til Amerika, til en Forretningsforbindelse — umaadelig rig, — men de havde aldrig saa meget som *set* hinanden; altsammen pr. Brev og Telegram! — Nej, — og det var *det*, jeg vilde sige Dem, — i Begyndelsen gik det saagu ogsaa helt brillant! Vi havde en ganske dejlig Bryllupsrejse . . .

DOKTOREN

Over hvor langt et Tidsrum strakte den sig, om jeg maa være saa fri?

BARONEN

Aa, en to—tre Maaneder, — — en ganske storartet dejlig Rejse! Berlin, Wien, Paris, — alle de gamle Slagmarker, navnlig Paris! — Og den Ros skal hun sgu ha', at hun var særdeles let at komme ud af det med. Meget lettere, end jeg havde troet! — Hæ! Hun vilde sgu se alting, baade det ene og det andet! Og jeg maatte fortælle hende Historier fra min Ungkarletid, De forstaar, — og vise hende, hvor de boede osv. — Kort sagt, hun var sgu rigtig fornuftig, *rigtig* fornuftig!

DOKTOREN

Men saa vidste hun vel ogsaa, at hun kunde stole paa Dem?

BARONEN

Selvfølgelig! — Men saa var det jo, da vi kom tilbage til København, at jeg ha'de det forbandede

Uheld, at der en Dag kommer et Brev til mig fra en lille Circusdame, som jeg tidligere havde haft noget Pilleri med, — — Fanden, herhjemme maa man jo ta' til Takke med, hvad man kan faa! — Meget sød for Resten, rigtig sød! — Hun skriver altsaa, at hun har hørt, at jeg er bleven gift, men haaber ikke, at jeg derfor vil slaa Haanden af hende, og om jeg ikke havde Lyst til at drikke en Kop Kaffe hos hende den og den Dag, — hun boede endnu paa det gamle Sted ude i Petersens Passage, — virkelig et overmaade nydeligt Brev, — og jeg ved ikke, . . . men jeg *nænnede* sgu ligefrem ikke, at hun skulde sidde dèr med sin Kaffe — —

DOKTOREN

Kortsagt: De gik!

BARONEN

Jeg gik, ja! — (Er kommen lidt i Oprør og gaar hurtig nogle Skridt frem og tilbage.)

DOKTOREN

Naa — og saa?

BARONEN
med en fortvivlet Gestus.

Ja, da jeg saa kommer tilbage . . .

DOKTOREN
tørt, med en Gnist af Lune.

Fra Petersens Passage?

BARONEN
uden at mærke noget.

Fra Petersens Passage, ja! . . . Ja, saa er min Kone bleven syg og ligger til Sengs, — — og *dèr*

ligger hun sgu endnu den Dag i Dag! — Og den eneste Forklaring, jeg kan tænke mig, er altsaa, at hun paa en eller anden Maade har faaet Færten af denne lille Débauche, og at det er *det*, der . . . min Gud: en Kop Kaffe! . . . Og jeg forsikrer Dem, Doktor: uden avec, *uden* avec, hæ, hæ! —

DOKTOREN

Men den Gang boede De altsaa i København?

BARONEN
ivrig.

Ja, for det er jo bare for at drille mig, at vi er flyttet her over paa Fyen!

DOKTOREN

Drille Dem . . .?

BARONEN
taler sig varm.

Ja! Hun har ikke bestilt andet siden denne ulykkelige Historie. Tænk Dem, Menneske, hvad det vil sige for en Mand med min Dannelse og mine . . . Vaner at skulle sidde indespærret her i dette (vrængende:) „yndige lille Landsted“, som hun har ladet opføre efter sit eget Behov, men sgu Fanden skal ta' mig ikke efter mit! (Arrigt.) Har De lagt Mærke til Dørene? Kan De se, hvor brede de er? Det er bare, for at hun kan rulle rundt i sin Seng fra Værelse til Værelse, — en ren Ringbane forsikrer jeg Dem! Og se Væggene! Spejle og Spejle fra Gulv til Loft! Hvorfor? For at hun kan ligge i sin . . . Vagon og holde Øje med alt, hvad her foregaar! (Han staar midt paa Gulvet og pudser arrigt sin Næse i et Silke-Lommetørklæde.)

DOKTOREN

Naa, ja, Herregud . . .

BARONEN

Ja, det kan De sgu sagtens sige! — Men troer De, at det er morsomt for mig, naar jeg f. Eks. staar her og snyder min Næse, at se henved syvoghalvfjerdsindstyve Baroner staa rundt omkring og snyde deres Næse samtidig.

DOKTOREN

rejser sig.

Ja, det var jo egentlig ikke det, vi . . .

BARONEN

kører paa.

Og saa skulde det naturligvis oven i Købet træffe sig saa henrivende, at vi kom til at bo i Nærheden af Hr. Marius Bang-Jensen, — — ja, ham har De vel nok hørt Tale om? Og om hans Idiot-Anstalt, som han kalder for en Højskole?

DOKTOREN

nikker.

Jo, jeg . . .

BARONEN

videre.

. . . Denne forrykte Don Quixote (Han udtaler det paa Fransk: Dongkischott), der gaar rundt og bilder sig selv og andre ind, at han har faaet det „Kald“ at vejlede Fruentimmerne . . . nej, om Forladelse jeg mener: den danske „Qvinde“ med Q! . . . og oplyse hende om, (vrænger) „at hun i alle Maader bør være ligestillet med Manden“! — (Slaar Hænderne sammen.) Du almægtige Vorherre, som om *„hun“* ikke havde tyve Gange saa mange Rettigheder, som vi! Det vilde jo

være en Guds Lykke for os stakkels Mandfolk, om vi nogen Sinde . . .

DOKTOREN

Ja, undskyld, Hr. Baron . . .

BARONEN
med en afværgende Haandbevægelse.

Nej, vent nu bare lidt! Jeg *maa* sgu ha' Luft! Det er mig en ren Kamilla at ha' et fornuftigt Menneske til at høre paa mig! For jeg siger Dem, at hvis *De* kendte Baronessen lige saa godt som *jeg*, saa vilde De øjeblikkelig indrømme, at hun bryder sig Fanden om Hr. Marius og al hans sentimentale Bænkevælling! Men hun ved, at jeg ikke kan fordrage den Slags Bløddyr! Hun ved, at det driller mig; og derfor lader hun ham slime rundt her Dag ud og Dag ind, den — Søpølse! — Det er Marius, jeg mener!

DOKTOREN
skeler utaalmodigt til BARONESSENS Dør.

Hm . . ."

BARONEN
paa'en igen.

Og saa er det ikke *ham* alene! Det er ikke *ham* alene, forsikrer jeg Dem! — Men her er et Rykind af hele hans Slæng af halvgale Fruentimmer, som De ikke gør Dem noget Begreb om! (Ivrigere og ivrigere:) Ja, De kan tænke Dem, at hun, Konen, min Baronesse Nielsen, er gaaet saa vidt, at hun har ladet en hel Fløj bygge til Huset her. (Trækker Tæppet til Side for den midterste af Baggrundsdørene.) Her skal De se! En fuldstændig Forsamlingssal! For at hun engang imellem kan overvære de Jensen-Bangske „Vennemøder"! Og saa alle

disse Højskolepiger! Gudbevares, de kan være meget gode hver for sig! Men i Klump! Og naar de har siddet her en Timestid! Her er en Stank af grøn Sæbe, Haarolie og stegt Flæsk og . . . ogsaavidere! Puhh -- ha! — — Hvadbehager?

DOKTOREN
urokkelig.

Hm! . . . Men nu vilde jeg altsaa gerne . . . (Gaar hen til BARONESSENS Dør og banker paa.)

BARONEN
forfærdet.

Men — bedste Hr. . . .!

JØRGENSEN
ind fra BARONESSEN.

Hendes Naade er ikke færdig endnu.

DOKTOREN

Jamen nu kan jeg ikke vente længere! (Skyder hende til Side, gaar ind og lukker Døren efter sig.)

JØRGENSEN
med foldede Hænder.

A—ak . . .!

BARONEN

Ja! Det maa De sgu nok sige!

Der ringes kraftig fra Værelset.

JØRGENSEN
hurtig ind.

BARONEN
paa Tæerne hen mod Døren og lytter.

Der bankes paa Gangdøren.

FRANCKE
ind.

BARONEN
bort. Ærgerlig.

Hvad nu?

FRANCKE

Det er et Telegram. (Rækker en lille Sølvbakke frem.)

BARONEN
aabner Telegrammet. — Meget overrasket.

Atalanta!

FRANCKE

Forhaabentlig ikke noget ubehageligt?

BARONEN

Nææ — nej — tvertimod! (Griber sig i det.) Hvad Fanden kommer det for Resten Dem ved!

FRANCKE

Pardon!

BARONEN

Der skal være Vogn paa Stationen tre Kvarter paa Tolv! (FRANCKE bliver staaende.) Har De forstaaet mig?

FRANCKE

Tør jeg spørge, — er der ingen anden Besked? — Hvem skal Kusken . . .?

BARONEN

Frøken Williams! . . . Miss Atalanta Williams fra New York!

FRANCKE

Ah . . .!

BARONEN

Hvad Fanden siger De „Ah“ til?

FRANCKE

Jeg har hørt tale om . . .

BARONEN

Hvad en Kammertjener „hører tale om", *hører* en Kammertjener ikke! — Det troede jeg ikke, at jeg behøvede at fortælle en Kammertjener med Deres bon sens!

FRANCKE
uforstyrrelig.

Hr. Baronen har fuldstændig Ret! (Nærmer sig Udgangen; men bliver atter staaende.) Undskyld . . .

BARONEN

Allez!

FRANCKE

Jeg beder meget undskylde, men . . .

BARONEN

Allez vite, siger jeg!

FRANCKE
som før.

Der staar en Mand ude og venter, — han skal have 67 Øre i Budpenge.

BARONEN
irriteret.

Maa jeg være fri!

FRANCKE

Som Hr. Baronen befaler! (Vender sig i Døren.) Der skal vel gives Ordre til, at Gæsteværelserne . . .?

BARONEN
imod ham. Rasende.

Det *ved* jeg ikke! — Men nu vil jeg *Pinedød* . . . (Slaar Døren haardt i efter ham. — Gaar derefter nogle Skridt frem; men atter hurtig tilbage. Aabner Døren og kalder.) Francke! — Francke!

FRARCKE
ind.

Hr. Baron . . .!

BARONEN
i en ganske anden Tone.

Ja, kæreste Francke, jeg kommer pludselig i Tanker om . . . (Fortrolig.) De gør mig nok den Tjeneste at sørge for, at ingen faar noget at vide om, at der er sendt Bud til Stationen — og navnlig ikke Baronessen, kære Francke, — det skal være en Overraskelse, ser De.

FRANCKE
bukker.

BARONEN
godmodig; klapper hans Arm.

De skal ikke tage Dem nær, at jeg var lidt hidsig før, bedste Ven.

FRANCKE
bukker.

BARONEN
leende.

Hæ, hæ! Ved De, hvad De kan gøre, Francke! De kan sgu sætte to Kroner extra paa Regningen — for udvist Diskretion, hæ, hæ!

FRANCKE
bukker stift.

Som Hr. Baronen befaler! (Ud.)

BARONEN
frem. — Læser Telegrammet igen. — Klør sig fornøjet bag Øret.

Satan til Pigebarn! (Atter hen til BARONESSENS Dør og lytter. — Døren gaar pludselig op, og han farer tilbage.)

DOKTOREN
ind.

Om Forladelse!

BARONEN
lidt forlegen.

Aa, jeg be'er, jeg be'er! — Det var bare dette Telegram, som . . . (Slaar om.) Naa, hvad mener saa *De*, kære Doktor? (Byder ham en Stol.)

DOKTOREN
sætter sig.

Ja, efter alt, hvad Baronen har sagt mig, og efter, hvad jeg nu selv har set, er der jo ingen Tvivl om, at det er et meget kraftigt Tilfælde af Hysteri; men . . .

BARONEN
forskrækket.

Det har De da vel ikke sagt til hende selv?

DOKTOREN

Jo. — Men jeg ved ikke, om Baronessen hørte det; hun synes . . .

BARONEN

Ja, min Hustru hører ikke altid lige godt. Det glemte jeg vist at sige Dem.

DOKTOREN

Hm . . .!

BARONEN

Hun mener, det retter sig efter Vejret, — naar det blæser fra Fjorden . . .

DOKTOREN

Hm . . .! Naa . . .!

BARONEN
smilende.

Ja—a, noget ganske paalideligt Barometer er det jo ikke, hæ, hæ! — (Alvorlig.) Men De tror altsaa ikke, at der er noget at . . . Nej, det tænkte jeg sgu nok!

DOKTOREN
videnskabelig.

Ja, jeg har jo ganske vist tidligere haft et lignende Tilfælde, som vi var saa heldige at faa Bugt med . . .

BARONEN
interesseret.

Nej virkelig!

DOKTOREN

En ung Pige paa femten—seksten Aar . . .

BARONEN
som før.

Og tør jeg spørge . . . hvorledes . . .?

DOKTOREN
retter paa Brillerne. Barsk.

Hun fik Ris i sin bare Ende!

BARONEN
et Skridt tilbage. -- Pikeret.

Hr. Doktor . . .!

DOKTOREN
uforstyrrelig.

Ja, jeg mener naturligvis ikke, at . . .

BARONEN

Nej; den Spøg skulde jeg ogsaa meget frabede mig!

DOKTOREN
som før.

Men Spørgsmaalet er, om man ikke ud fra denne Erfaring skulde kunne finde et noget andet, men i sin Virkning ligesaa probat Middel . . .

BARONEN

De mener . . .?

DOKTOREN

Jeg skulde f. Eks. være tilbøjelig til at tro, at hvis der pludselig gik Ild i Huset her, saa at Baronessen stod Fare for at brænde inde . . .

BARONEN

Bedste Mand, forlanger De, at jeg skal svide Hytten af over Hovedet paa min Kone — hæ?

DOKTOREN
utaalmodig.

Jeg *forlanger* hverken det ene eller det andet, Hr. Baron! Jeg meddelte Dem kun Resultatet af min Undersøgelse. Og jeg mener altsaa, at der er en Mulighed for, at en stor og pludselig Overraskelse...

BARONEN
springer op.

Jeg faar en Idé! — Læs dette her Telegram!

DOKTOREN
taget Telegrammet og læser.

„Kommer med Middagstoget. Alt vel. Atalanta." — Hvem er Atalanta?

BARONEN
ivrig.

Ja, nu skal De høre: Jeg fortalte Dem jo før, at min Kone havde en Søster, der var gift i Amerika

— eller rettere: *har* haft, for hun døde for en syv-otte Aar siden . . .

DOKTOREN
fikserer ham spørgende.

Ja, vel . . .?

BARONEN

Og denne Søster — min Svigerinde altsaa — efterlod sig en Datter, hendes eneste Barn, . . . er De med?

DOKTOREN
nikker.

BARONEN

Og det er hende, ser De, som hedder Atalanta!

DOKTOREN
lidt utaalmodig.

Ja — ja — men . . .

BARONEN

Fanden til Navn for Resten! — Synes De ikke ogsaa?

DOKTOREN

Jo, ganske vist, men . . .?

BARONEN

Jo, for hun er nemlig kommen til Verden i en af de store Amerikadampere, — — da hendes Forældre var paa Vejen hjem fra en ni Maaneders Bryllupsrejse i Evropa — hæ, hæ! — Og saa er hun bleven opkaldt efter Fødestedet: Atlanterhavet — Atalanta! — — Hvadbehager! — Saadan noget Nonsens kunde jo kun en Amerikaner hitte paa!

DOKTOREN
ser paa sit Ur.

Undskyld, Hr. Baron, men . . .

BARONEN

Nej, vent nu lidt, nu kommer det straks! — — Ja, hvor var det nu, jeg slap . . .? — Jo, ser De, Atalantas Moder havde altsaa paa sit Dødsleje taget det Løfte af Manden, at han skulde sende Datteren et Par Aar til Danmark og lade hende konfirmere her. Hun havde aldrig rigtig kunnet forsone sig med de amerikanske Forhold, stakkels Kone. — Amerika er sgu vist ogsaa et forbandet Land? (Ser spørgende paa DOKTOREN.)

DOKTOREN
studs.

Jeg har aldrig været der!

BARONEN

Naa ikke det! — Ja, men nu kommer Humlen! — For paa den Maade kom Miss — her kalder vi hende altid for „Miss“, det søde Barn! — paa den Maade kom hun jo altsaa i Huset her hos os. Og hun er rimeligvis det eneste Menneske, som min Kone *virkelig* bryder sig om . . .

DOKTOREN

Naa! Naa! Naa!

BARONEN,
der gasser sig ved at irritere ham. — Rolig.

Men det takker Fanden hende for; for jeg vil sige Dem, Doktor, at Mage til Pigebarn . . . (Skælmsk.) Tag Dem i Agt! Jeg siger, tag Dem i Agt, at De ikke gaar hen og brænder Dem! — Men De er maaske allerede gift?

DOKTOREN
kort.

Nej!

BARONEN

Forlovet?

DOKTOREN

Nej! — Jeg har det Princip, at man hverken skal gifte eller forlove sig, førend man har Udsigt til at kunne ernære en Familie!

BARONEN

Uhyre prisværdigt! — Men Miss Williams er dundrende rig!

DOKTOREN

Hm . . .! — Ja, jeg har nu det Princip, at man aldrig skal gifte sig med en Pige, der er rigere end En selv!

BARONEN
bukker ironisk.

Mange Tak — hæ, hæ!

DOKTOREN
tørt.

Aa, jeg be'er! — Men hvad er Hr. Baronens Mening med hele denne — Odyssee!

BARONEN
griber fat i DOKTORENS Frakkeopslag og hager sig fast. Ivrig.

Det skal jeg sgu sige Dem! — Det er nu snart fire Aar siden, at Atalanta rejste tilbage til Amerika; og nu kommer altsaa pludselig dette her Telegram og melder, at hun møder op her i Formiddag. Vi har ikke haft Anelse om, at hun var rejst hjemmefra! **(Dybsindig.)** Og saa faldt det mig ind, om vi ikke kunde arrangere Mødet mellem hende og min Kone en lille Smule dramatisk, saa at denne Overraskelse . . .

DOKTOREN
rYster BARONEN af sig.

. . . skulde ha' samme Virkning som en Portion Ris! — Nej, det tror jeg aldeles ikke paa!

BARONEN
fornem-arrig.

De maa undskylde, Hr. Doktor, men jeg finder den Maade, hvorpaa De tillader Dem at omtale min Hustru . . .

DOKTOREN
ligesaa fornem.

De maa undskylde, Hr. Baron, men jeg taler aldeles ikke om Deres Hustru, men om hendes saakaldte „Sygdom“!

BARONEN
behersket.

Naa! — Men jeg tror under alle Omstændigheder ikke, at det kan nytte, at De ulejliger Dem herud oftere!

DOKTOREN
paa Vej mod Døren.

Ogsaa jeg mener, at jeg vil kunne anvende min Tid bedre!

BARONEN
dirrende.

Tør jeg saa maaske bede Dem om at sende mig Deres Regning!

DOKTOREN
i Døren.

Jeg skal tage mig den Frihed at sende den — til *Baronessen!* (Ud.)

BARONEN
eksploderer.

Bondestudent! . . . Lavementsætter! . . . Iglesluger!

JØRGENSEN
hurtig ind fra BARONESSENS Værelse. — Vil løbe over mod Hoveddøren.

BARONEN
med et Nik mod sin Kones Dør.

Naa, hvordan gaar det?

JØRGENSEN
ivrig. — Hviskende.

Hun er lynende trekvart . . .! (Tager sig i det.) A—ak . . . om Forladelse, Hr. Baron . . .

BARONEN

Jeg be'er! De behøver ikke at oversætte det paa Fransk!

JØRGENSEN

Og nu vil hun uvilkaarlig her ind i Salonen! (Aabner Døren til Gangen og raaber.) Francke!

BARONEN

Ja, Tak, saa tror jeg dog nok, at jeg vil hellere vente lidt endnu med at . . . at „lykønske“ os! (Tager Buketten og vil forsvinde ind til sig selv; men vender om og snapper Aviserne. — Ud.)

JØRGENSEN
raaber igen.

Francke! Baronessen ska' rulles, Francke!

Det ringer kraftigt fra BARONESSENS Appartement.

FRANCKE
kommer.

JØRGENSEN

Skynd Dem dog, Menneske! (Hurtig hen at slaa Fløjdørene op.)

BARONESSEN
indenfor. Arrig.

Hvor længe skal man ligge her og vente, I Sovemaskiner!

FRANCKE
langsomt over Gulvet.

Nu kommer jeg, Deres Naade! (Ind i Værelset.)

Lidt efter kommer han kørende ind med BARONESSEN, der ligger i en stor, transportabel Seng paa Ruller. — Hovedgærdet højt, Fodenden lav. — Sengen er arrangeret saaledes, at BARONESSEN ligger temmelig højt med Hovedet; dog ikke saa højt, at det kommer til at se ud, som om hun sad op. —

BARONESSEN er en Dame paa 40 Aar. Meget velkonserveret. Omhyggelig friseret og med en Del Koketteri i sin „Paaklædning": fine Kniplinger om Hals og Arme; kostbare Ringe paa de hvide, magre Fingre, og Diamanter i Ørene.

FRANCKE
ruller Sengen hen til Toiletbordet, saaledes at Forenden vender mod Tilskuerpladsen.

JØRGENSEN
vil hjælpe.

BARONESSEN
skarpt.

Francke kan godt selv, De! — Stil hun hellere Spejlet paa Plads, Mamsel!

JØRGENSEN
manøvrerer med det store Spejl.

BARONESSEN

Nej! — *Nej!* — Ikke saadan, Klods! — Længere frem! — Lidt endnu! — Godt! (Spejler sig.) Nu sidder den Kam igen forkert!

JØRGENSEN
vil hjælpe.

BARONESSEN
slaar efter hende.

Væk med sine Rødbedefingre! — Aa, Francke, vil *De!* — De har meget bedre Greb paa det!

FRANCKE
hjælper.

BARONESSEN
til JØRGENSEN.

Faar jeg det Haandspejl!

JØRGENSEN
tager Haandspejlet af Skrinet og rækker det frem.

BARONESSEN
river det fra hende. — Mønstrer sig under talrige Hovedbevægelser.

Tak, det er godt, Francke! — Synes De ikke, at jeg ser ualmindelig daarlig ud i Dag?

FRANCKE
skraber ud.

Jeg finder netop, at Deres Naade ser udmærket ud, — fortryllende!

BARONESSEN
med Haanden bag Øret.

Hvad siger De? Tal højere, Menneske! — De ved, at jeg ikke kan høre med den Vind fra Fjorden!

FRANCKE
højere.

Jeg finder, at Deres Naade er særlig smuk i Dag! Teint som paa en syttenaarig!

BARONESSEN
arrig.

Hvorfor skriger De, saa man kan høre Dem helt til Odense! — (Med et lille venligt Smil.) For Resten var det slet ikke det, jeg spurgte om, gode Francke! — Var det ikke Dem, Jørgensen, der sagde, at Baronen ventede?

JØRGENSEN

Jo—o —, før, Deres Naade; men Baronen sa'e bagefter, at han vilde heller . . . (Tier forfjamsket.)

BARONESSEN
skarpt.

Hvad vilde han hellere? — Naa!

JØRGENSEN
som før.

Jeg ved det ikke, Deres Naade . . .

FRANCKE
kommer hende til Hjælp.

Baronen havde Post, som nødvendigvis skulde besørges, Deres Naade!

BARONESSEN
blæser.

Baronen? Post? — Pyhh!

Det banker paa Gangdøren.

BARONESSEN
vredt.

Hvad er *det?* — Hvem er *det?*

BANG
stikker Hovedet ind og spørger mildt.

Er det tilladt . . .?

BARONESSEN
som før.

Hvad vil *De?*

BANG
med hjerteligt fremstrakte Hænder.

Dyrebareste Fru Baronesse, jeg vidste jo, at det i Dag var Deres Naades Fødselsdag . . .!

BANG er en høj, velskabt Mand, godt oppe i Trediverne. Stærkt og velplejet Fuldskæg; varme, „sjælfulde“ Øjne og et elskeligt Smil. Lidt tyndhaaret i Tindingerne. — Han er præstelig klædt, men med Tilløb til Elegance.

BARONESSEN
noget afvisende.

Hvem har fortalt Dem, at jeg allerede tog imod?

BANG
bukkende.

Nej, ganske vist, Deres Naade . . .! (Med Hovedet paa Skakke og svømmende Øjne.) Men jeg vilde jo saa gerne være den første . . .

BARONESSEN

Ja, det skulde jo vel egentlig min Hr. Mand være; men se, om han har gjort sig den Ulejlighed!

BANG
med et nyt Anfald af Hjertelighed. — Strækker igen begge Hænder frem og vil trykke hendes, hvad hun dog lempelig afværger.

Ak, Deres Naade, De har sandelig faaet et tungt Kors at bære, men den gode Gud, der har givet Dem en saa stærk Sjæl i saa skønt et Hylster . . .

BARONESSEN
med Haanden bag Øret.

Hvad siger De? — Det blæser fra Fjorden i Dag!

BANG
højere.

Jeg sagde: at Vorherre, der har givet Deres Naade en saa stærk Sjæl i saa skønt et Hylster, *han* vil ogsaa nok . . .

BARONESSEN
affærdigende.

Naa ikke andet! (Da BANG tier og ikke kan ævle videre, siger

hun lidt mere medgørlig:) Ja, bliv kun ved, min gode; De *skal* jo af med det!

BANG
fortsætter.

Ja, jeg mener, at en Kvinde, der har ofret saa meget for andre — og da ganske særlig for den Sag, som ogsaa *jeg* har viet mine stærkeste Kræfter, — at hun, Deres Naade, nok omsider vil have det Held, at finde den Urt . . .

BARONESSEN
tunghør.

Hvad si'er De?

BANG
højere.

. . . den lægende Urt, der endnu vil kunne vende alt til det bedste! (Faar endelig fat i hendes Hænder og trykker dem.) Hjertelig, hjertelig til Lykke, kære, dyrebare Veninde!

BARONESSEN
tørt.

Sæt Dem ned, Bang!

FRANCKE og JØRGENSEN
holder sig i Baggrunden.

BANG
flytter en Stol hen til Sengen og sætter sig.

Tak! — Tak! . . . Men desværre — ret længe kan jeg jo ikke dvæle. Det er jo i Skoletiden. — Men jeg har givet de unge Piger Lov at trække lidt frisk Luft. — Jeg *maatte* jo herover! — Og desuden, Deres Naade, de kære unge Kvinder har ingen rigtig Alvor til deres Gerning i Dag; de ved jo, at

de i Aften skal samles her hos deres velsignede Baronesse . . .

BARONESSEN

Højere, om jeg maa bede!

BANG

højere.

Det er mine unge Piger, der glæder sig saa meget til at komme her i Aften! De vilde ogsaa nu i Formiddag have afsunget en liden Sang her uden for Deres Naades Vinduer, men jeg var bange, at . . .

BARONESSEN

Ja, Vorherre bevares!

BANG

mildt.

Nej, jeg tænkte det jo nok . . . Og desuden venter Deres Naade naturligvis Besøg fra Byen? — Ogsaa dèr inde har jo den gode Sag, Gud være lovet, fæstnet Rod . . .

BARONESSEN

Ja, de har allesammen meldt sig — hele Samlingen — til Formiddagschokolade. — Og de bliver saamænd nok rugende her helt til Aften, kender *jeg* dem ret!

BANG

Ja, jeg kan tænke mig, at de gerne paa denne Højtidsdag . . .

BARONESSEN

vinker af.

Ja, det er godt! — Er der mere?

BANG

mildt smilende.

Det glæder mig særdeles at se, at Deres Naade

er ved saa godt et Lune! — (Begynder at hale noget op af Indrelommen i sin Frakke.) Men havde jeg ikke sandelig dèr næsten glemt det allervigtigste! (Tager en Konvolut frem.) Maatte det være mig tilladt i al Ærbødighed at overrække det kære Fødselsdagsbarn . . .

BARONESSEN
tager Konvolutten.

Hvad er *det?*

BANG

Et lidet Billede af mig selv, min salig Hustru og vore fire førstefødte. Det er taget for tre Maaneder siden, (med Sørgeflor om Stemmen) næppe fjorten Dage før den ulykkelige Barselseng . . .

BARONESSEN
betragter Billedet.

Ja, man kan min Sandten se, at hun er langt henne!

BANG

Ak ja, — men den kære afdøde *vilde* jo fotograferes; det var, ligesom hun havde en Forudfølelse . . . Ak, ogsaa *hun* glædede sig hvert Aar til denne Festdag! Hvem skulde have tænkt . . .

BARONESSEN

Naa ja, lad nu *det* være godt, min gode Bang! De finder nok En at trøste Dem med. Her er saagu' da nok at vælge imellem; de sværmer jo om Dem som Fluer om Tykmælk! (Lægger Fotografiet fra sig, og rækker BANG Haanden.) Ja, saa ses vi!

BANG
rejser sig; men nødig.

Ja, det var jo en Aftale, at jeg i Aften . . .

BARONESSEN

Jo; men kunde De ikke ogsaa komme i Eftermiddag og hjælpe mig med at underholde Menigheden? Ellers ved jeg minsæl ikke, hvad jeg skal stille op med den!

BANG

Gerne, gerne! Deres Naades Ønsker . . .

BARONESSEN
vinker af.

Naa, farvel saalænge da.

BANG
trækker sig bukkende tilbage, lidt flad og uden Ord.

FRANCKE
aabner hovent Døren for ham.

Man hører *et Par Damer* tale højrøstet ude paa Gangen. — Idet BANG vil gaa ud, kommer *de to Frøkener* BLOCH susende ind.

FRØKNERNE BLOCH
i Munden paa hinanden.

Nej, men der *er* jo den kære Bang! — Hvor det var yndigt at træffe Dem! — Goddag, Goddag! — Men Gud, *gaar* De?

BARONESSEN
løfter Hovedet fra Puden.

Hvad er *det* for en Skvadroneren dèr henne!
Stilhed.

BANG
lister ud.

FRØKNERNE BLOCH

helt ind. — De er Tvillinger; smaa, brede og i Cycledragt. Halvunge; meget livlige; snakker løs i Munden paa hinanden. — De har hver en stor Blomsterbuket i Haanden, ganske ens ligesom

Dragterne og Frisuren. — Styrter sig over BARONESSEN hver fra sin Side.

FØRSTE TVILLING

Gratulerer! Gratulerer!

ANDEN TVILLING

Gratulerer! Gratulerer! (Vil begge omfavne og kysse.)

BARONESSEN
holder dem fra sig.

Tak, ikke noget Slikkeri, om jeg maa bede!

FØRSTE TVILLING

Jamen, kæreste Fru Baronesse . . .!

ANDEN TVILLING

Vi plejer altid at kysse . . .

BARONESSEN

Ja, Tak! — (Mønstrer dem.) Og hvad er det for Indianerkostymer, om jeg maa spørge?

FØRSTE TVILLING
gør et lille Hop.

Cycledragt!

ANDEN TVILLING
ligeledes med et lille Hop.

Cycledragt! (Drejer sig rundt, for at BARONESSEN kan se Dragten.)

FØRSTE TVILLING

De maa endelig ikke være vred, men . . .

ANDEN TVILLING

De andre har jo lejet en stor Char-à-banc, men der var ikke Plads.

FØRSTE TVILLING

Og vi vilde jo saa gerne være de første!

ANDEN TVILLING
Saa vi er jaget herud paa Tandem!

BEGGE TVILLINGER
Ja, for vi har faaet en Tandem!

BARONESSEN
Hvorfor ikke hellere i Bukser?

FØRSTE TVILLING
Nej, det er tvedelt . . .!

ANDEN TVILLING
Tvedelt Skørt! (Begge viser frem.)

FØRSTE TVILLING
Det *er* jo saa sundt! (Hopper.)

ANDEN TVILLING
Vi har allerede mistet *ti* Pund! (Hopper.)

FØRSTE TVILLING
Det er den nye Doktor, som . . .

ANDEN TVILLING
Kender Baronessen *ham?*

FØRSTE TVILLING
Doktor Neupert . . .?

ANDEN TVILLING
Han *er* ved Gud saa sød!

FØRSTE TVILLING
Og tænk, han er ikke gift!

ANDEN TVILLING
Og heller ikke forlovet!

BARONESSEN
skærer af.

Doktor Neupert er en Laban!

BEGGE TVILLINGER

Gud—d! — Gud—d, hvor *kan* De sige . . .?

BARONESSEN
tager Bordklokken og ringer.

JØRGENSEN,
der stadig har opholdt sig i Baggrunden og fiksfakset med FRANCKE, frem.

Ja, her er jeg, Deres Naade!

BARONESSEN

Hvad! Staar De dèr endnu! — Vil De sørge for, at der bliver lavet Chocolade!

JØRGENSEN

Til hvormange, Deres Naade?

BARONESSEN
arrig.

Til fem Hundrede! — Jomfru Rasmussen *ved* Besked. Hun har været med før! — Det skal være den største Gryde!

JØRGENSEN

Den største Gryde, Deres Naade . . .? (Viser Størrelsen med Armene.)

BARONESSEN

Ja, siger jeg! — Og er den ikke stor nok, kan hun ta' Vadskekedelen! — Allez!

JØRGENSEN
bort. Idet hun vil smutte ud af Døren, kniber FRANCKE hende i Øret, saa at hun skriger.

A—av!

BARONESSEN
vinker.

Aa, Jørgensen! — *Jørgensen!* Kom lidt her hen!

JØRGENSEN
lister tøvende over Gulvet.

BARONESSEN

Nej, nærmere, nærmere! — Hvor kan det falde Dem ind at holde Kommers med . . .

JØRGENSEN
forknyt.

Deres Naade . . . jeg . . .

BARONESSEN

Nærmere, siger jeg!

JØRGENSEN
vrider sig hen til Sengen.

BARONESSEN
tager hende fat om Armen. Kniber.

Tror De ikke, jeg saa' i Spejlet . . .? Og tror De ikke, jeg hørte, . . . (Kniber til.) at De sagde . . .

JØRGENSEN
bugter sig.

A—av . . .!

BARONESSEN

Ja, akkurat! Og det siger man ikke, uden at noget gør ondt! — Afsted!

JØRGENSEN
snøftende ud.

TVILLINGERNE
vil til at køre løs paa ny. — Men

BARONESSEN
ændser dem ikke og kalder:

Francke!

FRANCKE
frem.

Deres Naade . . .!

BARONESSEN

De ser saa uskyldig ud!

FRANCKE

Deres . . .

BARONESSEN
slaar ud med Haanden.

Vil De være saa god at stille Dem op *uden* for Døren og sørge for, at disse Damer ikke kommer væltende herind uden at være meldt!

FRANCKE

Skal ske, Deres Naade!

BARONESSEN
med et lille, men overmaade naadigt Smil.

De . . . Don Juan!

FRANCKE
bukker. Ud.

TVILLINGERNE
har fulgt ham med Øjnene.

FØRSTE TVILLING

Hvor han i Grunden er nydelig!

ANDEN TVILLING

Og saa soigneret!

FØRSTE TVILLING

Ja, saa Du hans Hænder!

ANDEN TVILLING

Og hans Linned!

BARONESSEN
tørt.

Ja, og saa er han hverken gift eller forlovet! — Maa jeg spørge, er de Blomster til *mig?*

TVILLINGERNE

Gud-d, ja, det har vi ved Gud rent glemt . . .! (Overrækker Blomsterne.)

BARONESSEN

Tak! — De er nydelige! Men jeg faar saa let Hovedpine! (Ringer.)

FRANCKE
ind.

BARONESSEN

Vil De bære de Blomster ud!

FRANCKE

Jovel, Deres Naade! (Ud med Blomsterne.)

BARONESSEN

Her skal Damerne se et Billede, jeg har faaet af Profeten Bang! (Tager Billedet fra Bordet.)

TVILLINGERNE
styrter sig over det og griber fat hver i sin Ende af det.

FØRSTE TVILLING
paa den ene Side af Sengen.

Maa *jeg* . . .?

ANDEN TVILLING
paa den anden Side af Sengen.

Nej, maa *jeg* . . .?

FØRSTE TVILLING

Du vil ogsaa altid . . .!

ANDEN TVILLING

Ja, hvorfor skal *Du* . . .!

BARONESSEN
slaar dem over Fingrene.

Maa jeg være fri, mine Damer! Vi skal dog ikke ha' Profeten flaaet! (Gemmer Billedet.)

FØRSTE TVILLING

Det var ogsaa *din* Skyld!

ANDEN TVILLING

Nej, *din*!

FØRSTE TVILLING

Nej, *din*!

ANDEN TVILLING

Nej, det *var* nu *din*! (De viser Kleer.)

FRANCKE
slaar Døren op og melder:

Frøken Institutbestyrerinde Wilcke!

Frk. WILCKE
ind. — Det er en ældre, lang og fladbrystet Dame i tyndslidt sort Silkekjole. — Hun bærer Briller; men naar hun vil se paa nogen, kigger hun over dem. — Hun er forsynet med en Blomsterkost.

TVILLINGERNE,
der har gaaet i Skole hos Frøkenen, gør uvilkaarlig et lille Kniks.

Frk. WILCKE
med værdige Skridt hen til Sengen. — Nejer.

Jeg har den Ære, Fru Baronesse, at ønske Dem til Lykke!

BARONESSEN
ualmindelig naadig.

Tak, kære Frøken Wilcke!

Frk. WILCKE
rækker Blomsterne.

Og jeg haaber ikke, at Deres Naade vil forsmaa nogle beskedne Blomster fra min egen lille Have . . .

BARONESSEN
som før.

Tak, det var rigtig kønt af Dem! — Og ved De hvad, kære Frøken, det var virkelig paa høje Tid, at De kom; for de smaa Frøkener Bloch her var lige ved at komme i Totterne paa hinanden.

Frk. WILCKE
med et strengt Blik over Brillerne.

Jutta! — Ella!

TVILLINGERNE
sænker Hovederne.

Frk. WILCKE

Hvor tidt har jeg ikke sagt Jer, da I var smaa, . . . og nu er I jo snart i den Alder, da I kan tænke paa at blive gift . . .

BARONESSEN

De har saamænd vist ikke tænkt paa andet i de sidste femten Aar!

Frk. WILCKE

Men naar I bliver ved paa *den* Maade . . .

FØRSTE TVILLING
næsvist.

Ja, hvorfor er De ikke selv blevet gift?

ANDEN TVILLING
ligeledes.

Nej, pyt! De er jo heller ikke selv bleven gift, Frøken Wilcke!

FRANCKE
melder.

Fru Konsulinde Lund med Frøken Datter!

KONSULINDEN
ind med Datteren. — FRUEN er en stor, fejende Dame omkring Fyrrerne. — Violet Fløjelskjole med Slæb. Pompon i Haaret, og rigt behængt med Guldsmykker. — DATTEREN er en lille Pige paa en 10—12 Aar; stærkt pyntet, ligner Moderen. — De har begge mægtige Blomsterkoste.

BARONESSEN
med et Blik paa Datteren.

Naa, skal her nu ogsaa være Børnebal!

KONSULINDEN
lidt forlegen.

Ja, jeg beder virkelig meget om Forladelse, Deres Naade; men jeg *kunde* ikke faa Fred derhjemme for . . .

DATTEREN
med et Kniks. Fripostig.

Jeg tager mig den ærbødige Frihed at ønske Deres Naade til Lykke! (Rækker Blomsterne.)

FØRSTE TVILLING

Gud-d, den Tøs!

ANDEN TVILLING

Ja, det vil jeg *nok* sige!

KONSULINDEN
med Blomsterne.

Og jeg i lige Maade, kære Fru Baronesse!

BARONESSEN

Tak! Tusind Tak! — Men jeg *kan* da ved Gud ikke . . . (Ringer.)

FRANCKE
ind.

BARONESSEN

Aa, tag og bær de Blomster ud!

FRANCKE

Jovel, Deres Naade! (Ud med alle Blomsterne.)

BARONESSEN

Vil Damerne ikke sætte sig ned!

DAMERNE
sætter sig paa Stolene langs Væggene.

BARONESSEN
venligt.

Nej, lidt nærmere, mine Damer!

DAMERNE
rykker Stolene nærmere.

Pavse. Stemningen noget trykket.

FRANCKE
melder.

Enkefru Thomsen!

Befrielse hos DAMERNE.

Enkefru THOMSEN

en lille, forknyt Dame paa nogle og fyrre, i sort ulden Kjole og med Sørgeflor. — Hun har et omhyggeligt sammenlagt Lommetørklæde i Haanden og tørrer skiftevis Øjne og Næse. Men hun *græder* ikke. — Ogsaa hun har en Buket med, men bliver staaende lige inden for Døren, tørrer Øjnene og snøfter.

BARONESSEN
vredt opfordrende.

Naa!

Fru THOMSEN
ynkelig.

Ja, nu kommer jeg, Fru Baronesse! (Lister hen til Sengen; rækker BARONESSEN Blomsterne.) Værsgod! -- Og til Lykke! (Snøfter paa det voldsomste.)

BARONESSEN

Herregud, lille Fru Thomsen, er det stadig den salig Mand?

Fru THOMSEN

Ja . . .

BARONESSEN

Og nu er det dog snart tre Aar siden, han gik til Vejrs.

Fru THOMSEN
tørrer Øjne.

Ak, ja, *De* har jo Deres elskede Ægtefælle endnu . . .

BARONESSEN
tørt.

Ja, *det* har jeg! — Men er De endelig saa forlegen, Fru Thomsen, saa er der saagu' da Mandfolk nok at faa!

Fru THOMSEN

Ak nej, lille Baronesse, for en stakkels Enke med syv Børn — er der skam ikke Mandfolk nok! (Pludselig livligere.) Ja, for det skulde jo da være En, der ha'de no'et, . . . (Snøfter.) Thorvald var jo ikke engang assureret!

BARONESSEN

Jamen, nu kan De jo faa Bang!

Fru THOMSEN
henrykt-himmelfalden.

Bang . . .!

TVILLINGERNE
springer op, i høj Grad altererede.

Bang . . .!

Frk. WILCKE
værdig indigneret.

Bang . . .!

KONSULINDEN
nysgerrig indigneret.

Bang . . .!

DATTEREN
forarget.

Nej, Bang gifter sig virkelig ikke saa hurtig efter sin Kones Død!

Døren til Gangen flyver op, og en *Flok unge Damer* i lyse Toiletter vælter ind i Stuen. — De er i livlig Nævekamp med FRANCKE.

DE UNGE DAMER,
leende og i Munden paa hverandre.

Ikke melde! — Nej ikke melde! — Det behøves ikke! — Nej, nej! — Ungdommen gaar frit ind! — Ud med Francke! — Ud med ham!

FRANCKE
ind mellem Damernes Udraab.

Mine Damer! — Jamen mine ærede Damer!
(Døren slaaes i for Næsen af ham.)

EN AF DE UNGE DAMER

Saadan skal de ha' det, de Smørtyve!

ALLE

Hurra—a!

EN ANDEN UNG DAME

Og længe leve Baronessen!

ALLE

tre korte Hurraer.

Hurra! Hurra! Hurra!

EN TREDIE UNG DAME

Og saa det lange!

ALLE

Hurra—a!

BARONESSEN

har forternet rejst Hovedet og kaster et gnistrende Blik til højre og venstre.

Er de fulde?

DE UNGE DAMER

i Munden paa hverandre.

Ja—a! — Vi har drukket en Flaske Kirsebærvin! — En *hél* Flaske! (Myldrer frem om Sengen.) Gratulerer! — Gratulerer! (Dænger Sengen til med Blomster.)

EN UNG DAME

synger for, og de andre stemmer i med.

Og dette skal være
Baronessen til Ære . . .

BARONESSEN

rasende.

Nej, nu kan det min Salighed være nok! (Ringer voldsomt.)

DE UNGE DAMER

tier pludselig stille, men formaar ikke ganske at lægge Baand paa deres Munterhed.

FRANCKE

ind.

Deres Naade?

BARONESSEN

Skil mig af med alle de Grøntsager!

FRANCKE

Jovel, Deres Naade! (Ud med Blomsterne.)

BARONESSEN

Og hvis De agter at blive her, mine Damer, maa jeg bede Dem sætte Dem ned og opføre Dem anstændigt!

DE UNGE DAMER
tager skamfuldt, men smaafnisende Plads.

FRANCKE
melder.

Hr. Student Nielsen!

MANGE DAMER

Aa—aah—h . . .! (Det lyder som et Aandepust.)

Student NIELSEN
ind. — Lille, lysblond, krøllet, barnlig-genert og dog samtidig højskole-frimodig. — Man ser, at han er iført BARONENS aflagte Klæder, og man hører paa hans stærkt syngende Maal, at han er fra Ærø. — Han har en Buket Blomster i Haanden. — Standser lige inden for Døren.

Næmen, Gu' dow, sikken en Mængde Damer! — Ja, jeg kender Dem jo for Resten da allesammen! — (Begynder at give Haanden til de nærmeste.) Godda', Fru Thomsen! — Godda', Frøken Bloch; naa De er i Cyclebukser! — Godda', Frøken Wilcke! . . . (DE UNGE DAMER stikker Hovederne sammen og fniser.)

BARONESSEN

Søren!

STUDENTEN
vender sig forskrækket.

BARONESSEN

Hvor tidt skal jeg sige Dig, at Du ikke, naar

Stuen er fuld af fremmede, skal rende rundt og stikke paa Næven!

STUDENTEN

Jamen Gu', Tante Sophie, det bru'er vi da alti' ovre paa Højskolen . . .

BARONESSEN

Men *her* bruger vi det ikke!

STUDENTEN

Næi, det gør I saa vel ikke . . . Men jeg ka' jo da osse godt nøjes med at nikke. (Begynder at nikke rundt:) Godda', Fru Konsulinde og lille Dagmar! — Godda', Frøken Rosenstand . . .

BARONESSEN

Søren dog!

STUDENTEN

Jamen, ma' maa da være høfli', Tante Sophie! (Besluttet, med et alle-omfattende Buk.) Godda' da allesammen! — (Hen til BARONESSEN.) Det er jo da osse Dig, Tante Sophie, som jeg mest kommer for. (Overrækker hende Buketten.) Godda', Føselsda'sbarn! Værsgo'! Og til Lykke og Velsi'nelse, lille Tante! (Ser fornøjet paa Blomsterne.) Dem har jeg saamænd sæl plukket u'e paa Marken; de er allesammen fra „Danmarks dejligst Vang og Vænge"!

BARONESSEN

Tak, min Dreng!

STUDENTEN

Og det er da no'et ganske andet end disse . . . (citerer med Vanskelighed:) . . . disse „Sy-dens Glimmer-blomster u'en Duft"!

BARONESSEN

Tak ja, det er godt, Søren!

STUDENTEN

Ve' Du, hva' jeg synes, Tante Sophie . . .?

BARONESSEN

Nej?

STUDENTEN
med et kluntet-galant Buk.

Jeg synes, Du sæl li'ner saadan en Blomst; for Du er saa fin og skær i Hu'en, li'som . . .

BARONESSEN
med Haanden bag Øret.

Hvad ligner jeg?

STUDENTEN
højere.

Du li'ner sæl saadan en fin Blomst li'e fra Danas Have, si'er jeg.

BARONESSEN
smigret.

Du er en Nar, lille Søren! — Men det klæder Dig ganske pænt!

BARONEN
ind fra højre med sin Buket.

BARONESSEN
fortsætter med et ondt Blik mod Gemalen.

Det er mere, end man kan sige om (peger paa BARONEN) . . . ham dèr for Eksempel!

BARONEN
bukker høfligt til højre og venstre.

Mine Damer! Mine Damer! — (Hen til BARONESSENS Seng.) Kæreste Sophie! (Tager hendes Haand og kysser den ær-

bødigt.) Min hjerteligste Lykønskning! (Rækker hende Blomsterne.)

BARONESSEN
arrigt.

Hvor har Du faaet *dem* fra, om jeg tør spørge?

BARONEN
befippet.

Hvor jeg har . . .? Jeg forstaar ikke . . .

BARONESSEN

Du har jo ikke Raad til at købe saadan noget!

BARONEN
ulykkelig.

Men, kæreste Sophie . . .! Husk dog paa . . .! Alle disse Menne . . .

BARONESSEN

Aa, de kender saamænd Dine Formuesforhold allesammen! (Arrigt.) Du kunde jo ha' plukket Markblomster ligesom Søren!

BARONEN
ler anstrengt.

Ha, ha, ha! Du kan undertiden være særdeles vittig! — Er det maaske den nye Læge, der har sat Dig i saa godt Humør?

BARONESSEN

Den nye Læge ønsker jeg ikke at se oftere!

BARONEN
med Fatning.

Det passer sig udmærket! Jeg har allerede givet ham Afsked paa graat Papir!

BARONESSEN
paa ny oprørt.

Du!? Hvor understaar Du Dig til at give *min* Læge Afsked!

BARONEN
med Højhed.

Fordi *Din* Læge, kæreste Sophie, tog sig den Frihed at udtale sig fornærmeligt om *min* Hustru!

BARONESSEN
lidt betuttet.

Ja saa?

BARONEN
malitiøs.

Jeg ved ikke, om Du ønsker at vide . . .?

BARONESSEN
haardt.

Nej!

BARONEN
atter dannet-høflig.

For Resten har jeg ogsaa en anden Overraskelse til Dig, kære Sophie . . .

BARONESSEN

Du ved, at jeg ikke sætter Pris paa dine Overraskelser!

BARONEN

En meget *stor* Overraskelse!

BARONESSEN

Navnlig ikke dem, — de plejer at være de dyreste.

BARONEN
lader, som han ikke hører hende. — Tager sit Ur frem.

Ja, vent nu blot, saa skal Du se! — Jeg bliver nødt til at forlade Dig et Øjeblik . . . Kommer straks

igen! (Med et Buk til Gæsterne.) Undskyld saa længe, mine Damer! (Ud gennem Gangdøren.)

BARONESSEN
ringer.

FRANCKE
ind.

BARONESSEN

Tag de Blomster ud!

FRANCKE

Javel, Deres Naade! (Vil gaa med Blomsterne.)

BARONESSEN

Og spørg saa Jørgensen, hvor hun bliver af med den Chocolade. — Dyrene trænger til at fodres. Det er dog væsentlig derfor, de er kommet!

Indigneret Hvisken. — Man hører

FØRSTE TVILLING

Nej, *det* er dog ved Gud . . .

ANDEN TVILLING

Ja, *det* er dog ved Gud for galt!

Ogsaa de andre Damer stikker Hovederne sammen og murrer. — *De unge Piger* fniser.

FRANCKE
i Døren.

Ja, nu er Jørgensen der med Chocoladen.

JØRGENSEN
ind med en stor Bakke, som hun anbringer paa det runde Bord i Forgrunden.

BARONESSEN

Vil De hjælpe at byde rundt, Francke!

FRANCKE

Javel, Deres Naade!

BARONESSEN

Og Søren kan ogsaa godt ta' fat med!

STUDENTEN
frem.

Ja, det ska' jeg da saa gerne, Tante Sophie!

Frk. WILCKE
rejser sig.

Skal ikke hellere jeg!

BARONESSEN

Som De vil!

Der skænkes og bydes rundt. — Snakken bliver pludselig almindelig over hele Linien. Dog høres kun enkelte højere Bemærkninger gennem den summende Knevren:

Jamen har De hørt, at Bang . . . Nej dog! — Bang! — Jamen med *hvem?* — Det er jo kun *to* Maaneder siden, at Konen døde! — Nej, hun *forstod* ham jo ikke! — Nej, det *har* De ved Gud Ret i! — *Altid* i Køkkenet! — Eller i Barselseng! — Ja, jeg *begriber* ikke det Giftermaal! — Kære, hun havde jo *Penge!* — Som om *Bang* brød sig om Penge! — Nej, men hvis han kunde finde en *virkelig* Hustru!

Enkefru THOMSEN

Der kunde være som en *Mo'er* for hans Børn . . .!

FØRSTE TVILLING

Og gøre Hjemmet lidt *livligt* for ham . . .!

ANDEN TVILLING
med Sideblik til Fru THOMSEN.

Ja; og *uden* Paahæng!

KONSULINDEN og DATTEREN
sidder stive, tilbagetrukne og fornemme, som om de ikke hørte med til Selskabet.

BARONEN
fra venstre. — Bugter sig med hemmelighedsfuld Mine frem mellem Damerne, løfter Haanden og siger højt:

Hy—sss!

BARONESSEN

Hvad gaar der af Dig!?

BARONEN

Jo, for nu kommer jo Overraskelsen, kæreste Veninde!

BARONESSEN

Naa?

BARONEN
drillende rolig.

Jeg har den staaende uden for Døren.

BARONESSEN
utaalmodig.

Naa! Naa! Naa!

BARONEN

Francke, vil *De* . . . (Hvisker til ham.)

FRANCKE

Javel, Hr. Baron! (Ud til venstre.)

BARONESSEN
i Pine.

Aa—aahh . . .!

FRANCKE
slaar Døren til Gangen op og melder:

Miss Atalanta Williams!

BARONESSEN
vred.

Hvad er nu *det* for Narrestreger!

ATALANTA

hurtig frem midt paa Scenen. -- Hun er en ung slank Dame i Rejsedragt. — Til Trods for den Munterhed, hun ved sin Indtrædelse i Stuen søger at bære til Skue, er der dog noget underligt stift og søvngængeragtigt over hendes Bevægelser og Miner.

BARONESSEN

er faret op med et Sæt, saa at hun kommer til at sidde oprejst i Sengen. — Hun stirrer paa ATALANTA med stive Øjne og aaben Mund.

STUDENTEN

frem, glædestraalende.

Atalanta! Men Gu', er det Dig!

ATALANTA

ser ham ikke; men siger med et lille Nik til de fremmede (hun har en Smule engelsk Accent):

Da—a, allesammen! — (Derpaa med et lille Nik til BARONESSEN.) Da—a, Tante Sophie! — Gratulerer!

BARONESSEN

Jamen, Miss . . .?

ATALANTA

Jeg saa', at der blev flaget fra Højskolen, og saa huskede jeg jo straks, at det var Din Fødselsdag i Dag.

BARONESSEN

rørt.

Jamen — er det virkelig Dig, lille Miss!

ATALANTA

nikker.

BARONESSEN

stadig bevæget.

Jamen hvor — hvor kommer Du da *fra*, lille Miss?

ATALANTA
med en Bevægelse af Armene, som om hun svømmede.

Fra Amerika, lille Tante!

BARONESSEN
trykker ængstelig Haanden mod Hjertet. Hendes Stemme ryster af Bevægelse.

Er der — er der — noget galt?

ATALANTA
har atter ladet Armene falde.

Nej, — ikke saadan . . . Jeg er bare svømmet hjemme fra! Jeg kunde ikke holde det ud længere!

RUNDT FRA DAMERNE

Gud—d . . .!

ATALANTA
løfter pludselig stift, næsten som en mekanisk Dukke, Hænderne halvt op foran sig.

Jeg er ude for at søge mig en Mand!

BARONESSEN

En Mand . . .!?

ATALANTA
nynner smilende, men stadig underlig stift.

En lillebitte Mand, — en ganske lille Mand, — en ganske lillebitte, bitte, bitte, bitte Mand — ja!

BARONESSEN
forfærdet.

Jamen Barn da, — er Du gaaet fra Forstanden!

ATALANTA
knytter Hænderne og presser dem mod Tindingerne. Trækker Vejret dybt og siger hviskende:

Ja — jeg — tror — næsten, — at — jeg — har været — lige — ved det . . . (Højt hulkende.) Aah, Tante, Tante! (Kaster sig paa Knæ foran Sengen.) Du kan ikke

tænke Dig, hvor jeg har længtes! (Skjuler Ansigtet i Tæppet og græder heftigt.)

BARONESSEN

stryger hende mildt over Haaret.

Men lille Miss dog, lille Miss . . .!

ALLE

stimler mumlende og gestikulerende sammen om Parret.

FRANCKE

slaar ud med Haanden hen mod ATALANTA, løfter paa Skuldrene og siger, henvendt til den ganske uforstaaende Student NIELSEN:

Fruentimmer!

Tæppe.

ANDEN AKT

Samme Stue som i første Akt. — Nogle Timer senere.

FRANCKE
sidder i en Lænestol, der er trukket lidt ud fra Bordet i Forgrunden, og nyder med Kendermine en meget stor og meget sort Cigar.

JØRGENSEN
kommer efter nogle Øjeblikkes Forløb forholdsvis hurtigt ind fra bageste Dør til højre.

Har De ikke set Frøken Williams, Francke?

FRANCKE
smøgende.

Nej. — Hvorfor var Missen ikke med til Bords?

JØRGENSEN

Fordi hun var ikke færdig med sit Toalette. — Og hun ku' li'egodt ikke faa no'et neer, sa'e hun. Men nu er di jo allerede ved Kaffen. (Faar Øje paa FRANCKES Cigar.) Næ men a—ak! Sidder Di her og ryger paa Cigar, Francke!

FRANCKE

Ja, De har vel ikke noget imod det?

JØRGENSEN

Jeg? Næ—æ . . . Men Hendes Naade har jo forbudt Baronen . . .

FRANCKE

Baronen, ja! (Sender Røgen ud gennem Næsen.)

JØRGENSEN
slaar Hænderne sammen.

A—ak, nej! Kan Di gøre *det* en Gang til, Francke?

FRANCKE
forundret.

Hvad for noget, min Stump?

JØRGENSEN

Faa den ud gennem Næsen, mener jeg!

FRANCKE

Hvad for en den, min Kylling?

JØRGENSEN
stamper.

Røgen naturligvis, Menneske!

FRANCKE

Naa—aa, Røgen! (Sender igen Røgskyer gennem Næsen.) Saa er det først Cigaren *smager* rigtig.

JØRGENSEN
betragter ham med tilbedende Øjne.

FRANCKE
holder Cigaren lidt opefter i venstre Haand.

Kan De se, hvor den bærer udmærket! (Søger med sin højre at faa fat i JØRGENSENS venstre Haand.) Kom her med Poten et Øjeblik.

JØRGENSEN
gemmer Haanden paa Ryggen.

Vil Di værsgod holde Déres Fingre hos Dem sæl'!

FRANCKE
med rynkede Bryn.

Jeg troede ikke, lille J., at De vilde sige nej, naar jeg bad om Deres Haand!

JØRGENSEN
rækker ham skyndsomst Poten.

Jamen det mener Di vist ikke no'et med, Francke . . .?

FRANCKE

Gu' gør jeg saa, højstærede! (Drejer hendes Haand, saa at Fladen kommer opad.) — For da jeg ikke har noget andet Askebæger i Nærheden, vil jeg ta' mig den Frihed . . . (Stryger Asken af i hendes Haand.)

JØRGENSRN
forskrækket.

Av, for Fanden! — Di er da et rigtig Svin, Francke!

FRANCKE
vrængende.

„Jæ si'er det til Baronessen, Francke . . .!"
(Slipper hendes Haand.)

JØRGENSEN
staar stadig med Haanden udstrakt, angest for at tabe Asken paa Gulvtæppet.

Næ, men hun kan nok sæl lugte, at her er røget, Francke; det kan Di være vis paa!

FRANCKE

Ja, det bliver sgu værst for Jakob!

JØRGENSEN

For Jak . . for Baronen?

FRANCKE

Ja, for saa si'er vi altsaa, at det maa være dèr inde fra, forstaar De! (Nikker mod BARONENS Dør.) Hæ, hæ! (Ser kærligt paa Cigaren.) Og det er sgu da heller ikke Løgn! — Jeg har oven i Købet været saa hensynsfuld at ta' en af de fineste!

JØRGENSEN
ængstelig.

Jamen, Francke, der ku' jo da komme no'en!

FRANCKE
slaar efter Røgen for at fordele den.

Naa—aa, foreløbig er der vist ingen Fare!

Bageste Dør til højre gaar pludselig op.

FRANCKE
rejser sig hurtig.

STUDENTEN
ind.

FRANCKE
sætter sig beroliget ned igen.

Naa, jeg troede sgu . . .

STUDENTEN
i Livkjole, lidt for kort paa Ærmerne; krøllet Skjortebryst.

Jeg sku' spørre fra Tante Sophie, hvor De bli'er a', Jomfru Jørrensen? Hun ku' da ikke begribe . . .

JØRGENSEN

A—ak! Det har jeg rent glemt . . .! (Farer ud gennem Gangdøren.)

STUDENTEN
godmodigt.

Naa, Di sidder her og ry'er Dem en Cigar, Francke?

FRANCKE

Beklager, at jeg ikke har andre end den samme, da det ellers skulde være mig en Fornøjelse at byde Hr. Kandidaten.

STUDENTEN
bedrøvet-bebrejdende.

Di veed jo mejet godt, Francke, at jeg kuns er Student; hvorfor vil Di saa alti' si'e det andet?

FRANCKE
bukker ironisk.

STUDENTEN
skælmsk-fornøjet.

Og maa saa ikke *jeg* da ha' den Ære at by'e *Dem* en Cigar! (Haler et Papir med Cigarer op af Lommen.) Værsgod, Francke, vil Di ikke sma'e?

FRANCKE
rører ikke Cigarerne.

Ja, nu maa De ikke blive vred, Hr. Kandidat, men jeg ryger aldrig Cigarer af Pose.

STUDENTEN
uforstaaende.

Hva' gø' Di ikke, si'er Di?

FRANCKE
docerende.

Nej, for de vil gerne ta' en Afsmag af Papir og Klister. — Har De ikke lagt Mærke til *det?*

STUDENTEN

Næ, jeg har s'men ikke! Men det er da skam da ellers en ri'ti' god Cigar denne her. Det er af Kø'mand Mørcks til seks for treogtredve! Fuldmægtig Berg paa Herredskontoret ry'er den sæl!

FRANCKE

Gør han *det* — Stakkel!

STUDENTEN
med lysende Øjne.

Men *sæl* ry'er jeg ikke, u'en naar jeg digter!

FRANCKE

Ah, jeg tænkte jo nok, at De syslede med Literaturen!

STUDENTEN
genert-smigret.

Gjor'e Di? Hvo'for?

FRANCKE
mønstrer ham.

Jo, for der er et vist kunstnerisk Sving over Dem, Hr. Kandidat! — De ser netop ud, som *de* gør, der sysler med unyttige Ting!

STUDENTEN
i høj Grad forfærdet.

Unytti'e, Francke! Det maa Di ikke si'e, Francke! Di kender da jo nok Oehlenslæ'er . . .

FRANCKE

Ja, hvad drev den Mand det til, Hr. Kandidat?

STUDENTEN

Han har da skrevet Hakon Jarl!

FRANCKE

Og hvad tjente han saa paa den Forretning! Vil De sige mig *det?*

STUDENTEN
hidsig.

Tjente! Tjente! — Ma' digter ikke for a' *tjene!* — Ma' ka' ikke la' 'et være li'efrem!

FRANCKE

Er det, naar Kandidaten tænder Urtekræmmer Mørcks?

STUDENTEN
ivrig.

Og har Di aldri', Francke, da, naar Di gik u'e i Gu's dejli'e Natur . . .

FRANCKE

. . . og plukkede Markblomster?

STUDENTEN

Ja!

FRANCKE

Jeg tror at kunne rose mig af, Hr. Kandidat, at jeg endnu aldrig har krummet Ryg for en Markblomst.

STUDENTEN

Ja saa ka' Di jo slet ikke tale mæ', naar Di ser saa prosaisk paa al Ting!

FRANCKE

Naa ikke det! — Men jeg har levet, Hr. Kandidat! Og jeg har set betydelig mere af Tilværelsen end De! Og for mig er det gaaet op, at det Menneske bliver aldrig, *aldrig* til noget, som bukker sig uden at faa et eller andet af dette her (Gør en Bevægelse med Haanden, som om han talte Penge.) til Gengæld! — Nu *De* igen!

STUDENTEN
ivrig.

Jamen, hvor ka' Di dog si'e saadan no'et Slu'er, Francke! Jeg . . .

JØRGENSEN
hurtig ind fra Hovedindgangen.

Næi, jeg ka' ikke finde hende! — Nu har jeg

snart rendt hele Huset igennem! (Hen til BARONESSENS Dør og raaber ind): Frøken Williams! — *Frøken Williams!* Jeg sku' kalde paa Frøkenen fra Baronessen! (Ryster paa Hovedet.) Næi, dèr er hun heller int! (Vil over til BARONENS Dør.)

FRANCKE
med en Haandbevægelse.

Dèr er hun ikke, lille; dèr kommer jeg nylig fra.

JØRGENSEN
lader opgivende Armene synke.

A—ak, hun er da vel ikke gaaen hen og har gjort en Ulykke paa sig sæl!

FRANCKE
ryger rolig videre.

STUDENTEN
med opspilede Øjne.

Ulykke, Jørrensen!?

JØRGENSEN

Ja, for Studenten saa da nok sæl før, hvor hun *var,* da hun kom! (Glemmer af lutter Forskrækkelse sit Højskole-Sprog.) Saaden hun smed hinner ned aa ga' sig te aa brøle li'e midt paa Gulle'!

STUDENTEN
meget forfærdet.

Ulykke . . .? (Hurtig hen til BARONESSENS Dør.) Atalanta! (Grædefærdig.) Atalanta! (Derefter ned mod Baggrunden; trækker Forhænget for den midterste Dør til Side.) Atalanta! Lille Atalanta! (Frem paa Gulvet.) Men, det er da forfærdeli'! Det er jo da rent forfærdeli'! (Taarerne løber ham ned ad Kinderne.)

FRANCKE,
der stadig sidder i Stolen, rygende og urokkelig, bryder pludselig ud i høj Latter.

Jeg tror Gudstraffeme, osse at Kandidaten brøler!

— (Protegerende.) Kære Ven, fat Dem! *Jeg* kender Fruentimmerne. Og naar Frøken Williams opførte sig mindre korrekt ved sin Ankomst hertil i Formiddags, saa er det fuldstændig i sin Orden, for *hun* er sgu lige saa hysterisk som sin Moster derinde! Man kan jo se med et Ottendedels Øje, at de er snydt ud af samme Familienæse! — Hæ, men tro De *mig*, Hr. Kandidat . . .

STUDENTEN
stamper i Gulvet.

Jeg *er* kun Student, Francke!

FRANCKE
bukker. — Fortsætter.

. . . en Pige, der som hun, om jeg saa maa sige, har hele . . . Tornyren fuld af Penge, hun gaar Minsalighed ikke hen og ta'er Livet af sig i den Alder!

STUDENTEN
usikker.

Di udtrykker Dem saa underli', Francke . . . Jeg ka' ikke li'e . . .

FRANCKE
drilsk.

Nej, det ved jeg! Det er netop derfor, det morer mig!

KONSULDATTEREN
ind fra bageste Dør til højre.

Jeg skulde spørge fra hendes Naade, Baronessen, hvor Kammerjomfru Jørgensen bliver af — og Hr. Student Nielsen?

FRANCKE
er hurtig sprunget op; ser, hvem det er, og bliver beroliget.

Ah, det er den lille Frøken Lund! (Vil klappe hende paa Kinden.)

KONSULDATTEREN

Maa jeg være fri! — Tror De, jeg er af den Slags?

FRANCKE

imponeret.

Nej! — Gudbevares! — Selvfølgelig! — Omforladelse!

KONSULDATTEREN

Kommer De saa, Kammerjomfru!

JØRGENSEN

Jo! Ja! (Aabner Døren.)

KONSULDATTEREN

knejsende ud, fulgt af JØRGENSEN.

FRANCKE

stadig imponeret.

Hør, ved De hvad, Hr. Kandidat, *hun* kan Kraftlynemig blive god! — Og Penge har hun jo ogsaa! Det vil sige, naturligvis ikke saadan pr. Vognlæs som Miss Amerika, — — men det gi'er sgu alligevel Rygrad. (Han har taget en Cigarslukker op af Lommen og forvarer Stumpen.) Gu' gi'er det Stivelse!

STUDENTEN,

der kun har hørt efter med et halvt Øre. — Stadig ulykkelig.

Hør, Francke, ka' *Di* tænke Dem, hvor hun er?

FRANCKE

Hvem?

STUDENTEN

Atalanta naturligvis!

FRANCKE

flot.

Ja! Ork ja, Hr. Kandidat, med den største Omelethed! — (Lidt vrængende.) Hun er nede i Haven, skal

De se, for at hilse paa de gamle, kendte Steder! — For naturligvis er hun som alle Fruentimmer i hendes Alder sentimental som et — som et Pindsvin! — Hun gaar nede og lugter til Roserne! Ingen Roser i Verden lugter saa yndigt! — Eller maaske er hun ovre i Stalden hos Kørehestene . . . Ingen Pærer i Verden dufter som . . .

STUDENTEN
grædefærdig, stamper i Gulvet.

Di *maa* ikke si'e saaden no'et, Francke, naar Di taler om . . . taler om . . . Jeg kan ikke li'et . . .! Jeg vil ikke taal' 'et!

FRANCKE
bukker.

Gudbevares! — (Pludselig.) Men De er altsaa forelsket lige til Næsen i Miss Williams, Hr. Kandidat!

STUDENTEN
folder selvopgivende Hænderne.

Men, *Francke . . .!*

FRANCKE

Ja, det nytter ikke, De vil stikke mig en Løgn ud, for det *kan* De ikke!

STUDENTEN

Næi . . . Men, hvem har . . .

FRANCKE

Sa'e De ikke før, at De skrev Vers?

STUDENTEN
stadig lamslaaet.

Jo, men . . .

FRANCKE

Og det er til Miss Williams? Ikke?

STUDENTEN
med store Øjne.

Hvor ka' Di dow vi'e *det* fra, Francke? Det har jeg aldrig sagt til et eneste levende Menneske, det ve' Gu' jeg ikke har!

FRANCKE

Nej, — men har jeg ikke Ret?

STUDENTEN
smilende, lykkelig-forlegen med nedslagne Øjne.

Jo—o . . .

FRANCKE
slaar ham opmuntrende paa Skulderen.

Det er ikke noget at genere sig for, Hr. Kandidat! For hun er da sgu endelig en Blomst, det er værd at bukke sig efter!

STUDENTEN
straalende henrykt.

Ja? — Ikke? — Hva'? — Osse?

FRANCKE

Jo, men . . .

STUDENTEN
med lysende Øjne.

Di er vist et u'mærket Menneske, Francke!

FRANCKE
lidt reserveret.

Aa, ja . . .

STUDENTEN
griber hans Haand.

Saaden, hva' jeg vil kalde et ri'ti' Hjertemenneske!

FRANCKE

Enfin, ja! Naar jeg selv skal sige det, saa . . .
(Søger at trække sin Haand ud af STUDENTENS, som dog ikke slipper.)

STUDENTEN

Ve' Di hva', Francke; jeg er forresten saa gla' over, at jeg har faaet et Menneske nu, som jeg ka' . . .

FRANCKE

faar endelig Haanden løs og klapper ham paa Skulderen.

Som De kan drøfte Sagerne med, ja! Og som kan hjælpe Dem at lægge en ordentlig Slagplan. — Det er mig en Ære, at Hr. Kandidatens Valg er faldet paa *mig*, og med Guds Hjælp skal jeg ikke vise mig Deres Tillid uværdig!

STUDENTEN

griber paa ny hans Haand. — Bedende.

Kald mig Nielsen! Hva', Francke? Vil Di kalde mig Nielsen?

FRANCKE

slaar det hen med en Haandbevægelse.

Men skal jeg yde Dem min Hjælp, Hr. . . . Hr. Kandidat Nielsen, saa maa De naturligvis heller ikke være uvillig til, om fornødent, at give *mig* en lille Haandsrækning?

STUDENTEN

hjerteligt.

Jeg ska' gøre for Dem, hva' jeg ka; de' ve' Gu', jeg ska', Francke!

FRANCKE

rækker seriøs Haanden frem.

STUDENTEN

lægger varmt sin' i. — Der trykkes.

FRANCKE

Ja, for De har jo storartede Chancer, kære Mand! — De, som er Kandidat og . . .

STUDENTEN

Næ, jeg er jo kuns Student, Francke; det ve' Di jo godt . . .

FRANCKE
flot.

Naa ja: Student — — og Baronessens Nevø — og Fætter til selve Solsikken, Miss Williams! Det skulde bare være *mig*, siger jeg!

STUDENTEN
naivt-ærlig, forklarende.

Ja, se, jeg er jo egentli' ikke Tante Sophies Nevø, Francke; det er jeg ikke . . .

FRANCKE
studsende.

Hum?

STUDENTEN

Nej, for jeg er en Søn af hendes Fa'ers yngste Bro'er, som han var saa go' ve' og lod studere . . .

FRANCKE

Hvem?

STUDENTEN

Tante Sophies — — Baronessens Fa'er! Og derfor hedder jeg Søren, ser Di!

FRANCKE

Det var ogsaa en Grund!

STUDENTEN

Ja, for det he' Tante Sophies Fa'er jo.

FRANCKE

Naa saaledes! (Haanligt.) Søren Nielsen!

STUDENTEN
glad over at blive forstaaet.

Søren Nielsen, ja!

FRANCKE
efter at have tænkt sig om.

Jamen saa er De jo heller ikke *Fætter* til Atalanta!

STUDENTEN

Nej, nej! (Genert smilende.) Næ, jeg er jo paa en Maa'e hendes Halvonkel, . . . men vi er næsten li'e gamle, og derfor har vi alti' kaldt hinanden for Fætter og Kusine.

FRANCKE

Har De kendt hende længe?

STUDENTEN
flov.

Næ—æ, det har jeg jo ri'ti'nok ikke . . . hæ! Bare fjorten Da'e for seks Aar si'en, da hun var i Præstegaarden i Sommerferien.

FRANCKE

Hvor gamle var I den Gang?

STUDENTEN

Aa, saadan en tretten—fjorten Aar . . .

FRANCKE

Naa, det maa jeg sige! — Og Kandidaten blev straks forelsket?

STUDENTEN
genert.

Ja—a, det tror jeg da . . .

FRANCKE

Jamen Versene? Hvordan har hun faaet Versene?

STUDENTEN
forfærdet.

Gu', Francke, dem har hun da ri'ti' aldri' vidst

no'et om! — (Med et lysende Smil.) Men jeg har jo sagt dem højt for hendes Billede — her i mit Hjerte, Francke.

FRANCKE

Hum! — Og tror Hr. Kandidaten, at Miss Williams har gemt *Deres* . . . æ . . . Fotografi sammesteds?

STUDENTEN
bedrøvet.

Nej, det er jo det underli'e, for hun ha'de helt og aldeles glemt mig. (Lysner op.) Men da jeg saa fortalte hende det — om den Gang i Sommerferien, saa kunde hun huske det altsammen! (Urolig.) Men hvor ka' hun dog være ble'en a', Francke? Jeg tror, jeg vil u' og se . . . (Vil af Sted.)

FRANCKE
griber fat i ham.

Menneske! Vil De da fordærve det hele?

STUDENTEN

Jamen . . .

FRANCKE

Lad De hende bare gaa og lugte til Roserne og . . . og det andet! Og naar hun saa bliver ked af *det*, kommer hun saamænd nok igen.

STUDENTEN
tvivlende.

Tror Di . . .?

FRANCKE

Javel saa! — Og saa maa De lade, som om De helt havde glemt, at hun var her; som om De havde haft mange andre Ting at tænke paa.

STUDENTEN
naivt.

Jamen det har jeg jo ikke.

FRANCKE
ærgerlig.

Nej, det ved jeg sgu nok! — Men De kender da nok saameget til Fruentimmerne, at De ved, at man ikke skal vise dem, at man er forlegen for at faa fat i dem . . .

STUDENTEN

Jamen, naar man nu holder mejet a' dem, Francke?

FRANCKE
stamper i Gulvet.

Aa—r! — Hør nu her! De kan vel forstaa, at saadan en Guldfasan som Miss Williams har haft mange Haner til at skrabe ud for sig. Men naar hun saa ser een, der lader, som om samme Fasan er den bare Luft . . .

STUDENTEN
fortvivlet.

Jamen, det ka' jeg ikke la'e, Francke!

FRANCKE
haardt.

Saa maa De sgu Fandengaleme *lære* det, Mand! (Behersker sig.) Man bør aldrig tabe det *endelige* Maal af Syne, — forstaar De, Hr. Kandidat?

STUDENTEN
ryster ulykkelig paa Hovedet.

FRANCKE

Se nu engang til *mig* — om jeg maa være saa fri! — Tror De ikke, jeg ved, at det under normale Forhold vilde være temmelig harzarderet af mig at

sidde her i Salonen og ryge Cigar og konversere Dem og Jomfru Jørgensen?

STUDENTEN

Jamen naar Di sæl ve' det, Francke, saa forstaar jeg ikke . . .

FRANCKE

Naturligvis ved jeg det! En Tjener, der bærer sig saadan ad, vilde alle andre Steder blive smidt paa Porten! — Men *her* — læg Mærke til, hvad jeg siger, Kandidat! — *her* skal man netop bære sig saadan ad! — De ryster paa Hovedet? — Naa ikke! — Jo, ser De, jeg er ganske vist *Baronens* Kammertjener. Men blev *han* altfor tilfreds med mig, fik jeg min Afsked af *Baronessen!* — Er De med? — Naa heller ikke! — Forstaar De: Jo mere jeg kan drille *Baronen*, des fastere sidder jeg i Sadlen hos *Baronessen*, . . . og hun er Staldmester her!

STUDENTEN

kan ikke lade være med at gotte sig.

Ja, det er hun skam egentli' osse, Francke! — Di har alti' saadan en morsom Maa'e og forklare alting paa!

FRANCKE

bukker.

Takker ærbødigst! — — Jeg bliver altsaa i Salonen, fordi jeg ved, at Baronens højeste Ønske er at kunne faa Lov til at trække sig tilbage til sine egne Værelser med en Cigar! Men det faar han paa ingen Maade Lov til af die Staldmeisterin, saalænge *jeg* ikke viser mig; for saa tvinger hun *ham* til at varte

de ærede Damer op, hvilket i høj Grad morer hende, fordi det i høj Grad ærgrer *ham!* — De ser altsaa, at . . . men De hører jo aldeles ikke efter, hvad jeg siger, Hr. Kandidat!

STUDENTEN,
som igen er begyndt at blive urolig.

Nej for, Francke — jeg — — hvor *bli'er* hun dow a', Atalanta? . . . Jeg . . .

FRANCKE
rolig.

Hun kommer, Hr. Kandidat, hun kommer, naar Tidens Fylde er inde! — Næ, for nu at komme tilbage til Sagen: De kan da begribe, Hr. Kandidat, at jeg med *min* Fortid — jeg har været Oberkellner paa de største Etablissementer baade i London og paa Fastlandet, — at jeg ikke har i Sinde at ende mine Dage her som *Tjener!* . . . Hva'?

STUDENTEN
distrait.

Næ—æ . . .

FRANCKE

Nej! — Dette her er jo kun som en Mellemstation, forstaar De nok . . . ikke?

STUDENTEN
som før.

Jo—o . . . Men hvis der nu, Francke, . . . hvis der nu er tilstødt hende no'et?

FRANCKE

Hvem?

STUDENTEN

Atalanta.

FRANCKE

Hun kommer! Hun *kommer!* — Ellers skulde jeg ha' levet mit Liv forgæves! — — Nejmen — hvad det var, jeg vilde sige, — det vilde naturligvis være mig meget behageligt, om jeg paa een eller anden Maade kunde faa nogen større Kapital at disponere over, — og nu er det altsaa, at vi er ved Maalet! *Jeg* staar *Dem* bi altsaa — og haaber til Gengæld paa, at *De* ejheller vil være uvillig til at række *mig* en hjælpende Haand, naar Timen er inde!

STUDENTEN

Jeg . . .?

FRANCKE

Ja; naar De nu med Guds Hjælp — og *min* Assistance, forstaar sig, bliver gift med Miss Amerika.

STUDENTEN
forvirret.

Gift med . . .? Jamen, Francke . . . Næi . . . nej, jeg har ve' Gu' da aldri' tænkt paa at *gifte* mig med Atalanta!

FRANCKE
paa Toppunktet af Overraskelse.

Du regerende Konge! Ikke *gifte* Dem med hende! Hvad Fanden . . .! De vil da vel ikke . . .?

ATALANTA
stikker Hovedet ind af Gangdøren og ser sig om.

Naa her er ingen fremmede! — Nu skal Du bare se, Søren, hvad jeg har fundet! (Bort igen.)

FRANCKE
med en bred Bevægelse.

Hvad sa'e *jeg*: Hun kom!

ATALANTA
hurtig ind igen med et Par Stylter i Haanden. — Hun er i Selskabsdragt, men med en Havehat hængende ned ad Ryggen og med et Sjippetov slynget om Livet. — Rød i Kinderne. — Ivrig.

Nu skal Du se, Søren! (Forsøger at komme paa Stylterne. — Det lykkes efter et Par forgæves Hop. — Taler fra Stylterne.) Hvad synes Du? Mine gamle Stylter! — De stod saamænd — hov, hov! — ovre i Havehuset — paa deres — halløj! — gamle Plads! — Og jeg *kan* endnu!

STUDENTEN

Nej men Atalanta dow!

ATALANTA
spanker tværs over Gulvet.

A—ii, a—ii! Go on! go on! — Kan Du se!

FRANCKE

Hvad sa'e *jeg!*

ATALANTA

Hvad sa'e *De?*

FRANCKE

Jeg sa'e, at Jørgensen var et Bælam og burde ha' et rødt Baand om Halsen med en Bjælde i!

ATALANTA

„Jørgensen" — hvem er „Jørgensen"?

FRANCKE

Kammerjomfruen — Hun troede, at Frøkenen ...

STUDENTEN
forskrækket.

Næmen, Francke, da!

ATALANTA

Naa! Hvad troede hun?

FRANCKE
galant.

Men det kunde jeg da sige mig selv, at naar man er saa smuk som den naadige Frøken . . .

ATALANTA

Vrøvl! — Hvad saa?

FRANCKE

Saa rejser man ikke fra Amerika til Danmark for at hænge sig!

ATALANTA
ved at briste i Latter.

For at . . . (Ned af Stylterne.) — Troede hun, at . . .?

FRANCKE
alvorligt.

Ja!

ATALANTA
til STUDENTEN.

Troede *Du* maaske ogsaa, at . . .?

STUDENTEN
flov-forfjamsket.

Ja, vi ku' jo slet ikke finde Dig, Atalanta . . . Og saa græ' Du saa forfærdeli' i Formidda's . . .

FRANCKE
gør Tegn til ham, at han skal tie med den Snak.

ATALANTA
brister i høj Latter. Stiller Stylterne bort.

Oh yes! . . . Aa, ja! jeg har allerede fundet mig et Reb! (Løsner Sjippetovet.)

STUDENTEN
elegisk.

Saadan no'et maa Du ikke si'e, Atalanta!

ATALANTA

Ja, hvad skal jeg ellers bruge det til? — Jeg *kan* jo ikke i disse lange Skørter! (Forsøger forgæves at sjippe.) Men vi kan jo prøve paa en anden Façon! (Rækker FRANCKE det ene Haandtag.) *Here!* (Og STUDENTEN det andet.) *There!*

STUDENTEN

Og hva' saa . . .?

ATALANTA

Saa svinger *I!* Og saa hopper *jeg!* (De svinger, og hun hopper.) Nej, hurtigere! hurtigere! — Saadan! — Kan I se, det gaar!

STUDENTEN
lader Haanden synke.

ATALANTA

Naa! Hvad er der *nu?*

STUDENTEN
yderst forelsket.

Du er ve' Gud saa ma'eløs dejli' a' se paa, Atalanta!

ATALANTA
med Højhed.

Maa jeg være fri for den Slags Flovser! — Værsgod! — Naa! (De svinger igen.) Go on! Go on!

JØRGENSEN
ind fra den bageste Dør til højre med en stor Kaffekande i Haanden. Bliver forbavset staaende.

A—a—ak!

ATALANTA

Naa, der har vi jo Bælammet!

JØRGENSEN
glad.

Næ, er Frøkenen virkelig . . .?

ATALANTA

Oh yes! — Student Nielsen fandt mig ude i det store Valnøddetræ og skar mig ned!

JØRGENSEN

A—ak!

ATALANTA

Og nu morer vi os oven paa *den* Forskrækkelse!

FRANCKE
drævende.

Men si' det ikke til Baronessen!

JØRGENSEN

Næi da! — Men vil Frøkenen ikke . . .?

ATALANTA

By no means! — Nej, jeg vil ikke! Men se nu at komme af Sted, lille Kammerbælam! — Og tag Francke med! — Jeg har noget at tale med min Fætter om!

JØRGENSEN
ubeslutsom.

Ja — jo — jo, nu skal jeg! (Til FRANCKE.) Jeg sku' hilse og sige fra Baronessen, Francke, at der sku' laves frisk Kaffe! (Rækker ham Kanden.) Men den sku' være stærkere end som den forrige. For det var da det rene Sprøjt, sa' hendes Naade! — Ja — ja, saa gaar jeg! (Ud til hejre.)

FRANCKE
paa Vej ud til venstre, hvisker til STUDENTEN.

Husk saa, hvad jeg har sagt: ikke for essig!

STUDENTEN
ulykkelig.

Jamen, jeg ka' ikke være anderledens, end som jeg er, Francke! — Jeg forstaar mig ikke paa 'et!

FRANCKE
ud.

ATALANTA
smider Sjippetovet hen til Stylterne.

Har Du Hemmeligheder med Tjeneren?

STUDENTEN

Ja, ser Du, Atalanta, Francke er saadan et ri'ti' *hjertens*godt Menneske . . .

ATALANTA
smilende.

Saa—aa?

STUDENTEN

Ja, det *er* han! — Men Du skal først lære ham nøjere at kende!

ATALANTA
lægger Hatten fra sig.

Ja, Tak, det sætter jeg nu ikke saadan større Pris paa! — Og jeg synes nu for Resten heller ikke, at det er rigtig passende, at Du, som er i Besøg her . . .

STUDENTEN

Nej, Gu', Atalanta, ve' Du ikke det! Jeg bor her da ri'ti' alti'!

ATALANTA

Gør *Du?*

STUDENTEN

Ja, jeg har da boet her, li'e si'en Fa'er dø'e.

ATALANTA

Jamen . . .

STUDENTEN

Ja, for Tante Sophie holder saa grusom mejet a' mig, ska' jeg si'e Dig; og hun er jo da osse saa forfærdeli' go' ve' mig!

ATALANTA
sætter sig.

Jamen jeg forstaar ikke, . . . hvad bestiller Du da?

STUDENTEN
livlig.

Ork, jeg har da ri'ti' mejet at bestille! — Jeg læser Aviserne for hende — og Romaner og . . . ja og saa spiller jeg Kort med hende! — Naar hun da ikke har andre ve' sig; for hun si'er, at jeg spiller svært skidt, hi!

ATALANTA
smilende.

Ja, det kan jeg næsten tænke! — Du er altsaa en Slags Sekretær?

STUDENTEN
glad.

Ja, saadan no'et, ja! For jeg skriver jo osse hendes Breve!

ATALANTA

Og hvad faar Du saa for alt *det?*

STUDENTEN
forfærdet.

Faar!? — Næi, fy, Atalanta! Du ka' da nok begribe, a' jeg ikke vil ta' Penge a' Tante Sophie!

ATALANTA

Jamen, kæreste Søren, hvad *lever* Du da af?

STUDENTEN
forundret.

Lever . . .? Men jeg faar jo da Maden her i Huset naturligvis hos Tante Sophie, — — jeg lever jo næsten som en Baron, hi! — Og saa forærer hun mig oven i Købet alle Onkels gamle Klæ'er. Se her, di er jo bogstaveli' talt li'saa go'e som ny!

ATALANTA
rykker ham i Kjoleærmet.

Kære Søren — kom her hen og lad mig klappe Dig lidt paa Kinden! (Hun klapper.) For nu kan jeg rigtig huske Dig igen, saadan som Du var — dengang i Sommerferien dernede paa Ærø!

STUDENTEN
himmelfornøjet.

Ja, ka' Du huske, a' Du en Da' ga' mig saadan en ri'ti' go' een li'e paa Si'en a' Ho'edet? Hva'?

ATALANTA

Nej da! — Men hvad ha'de Du da gjort?

STUDENTEN
genert.

Jo, for jeg syntes, Du ha'de saadan et ma'esløst yndi't Haar . . .

ATALANTA
smilende.

Aa ja! Det har jeg endnu!

STUDENTEN
rører ved hendes Haar med Spidsen af Fingrene.

Ja, det har Du endnu . . .

ATALANTA
fjerner hans Haand.

Naa, men hvorfor slog jeg Dig saa?

STUDENTEN

Jo, for saa en Da', Du laa og sov til Midda' u'e i Haven, saa . . . (Genert) saa to' jeg og viklede det omkring mine alle fem Fingre; og saa vaagnede Du, — og saa ku' jeg ikke li'estraks faa gi'et Slip paa Haaret igen, — og saa slo' Du mig!

ATALANTA
leende.

Aa, ja! Nu husker jeg det! — Og kom, skal jeg betro Dig noget! (Hun bøjer hans Ansigt bag over og kigger ham skælmsk ind i Øjnene.) Jeg sov slet ikke!

STUDENTEN
forundret.

Sov Du ikke!?

ATALANTA

Nej!

STUDENTEN

Jamen, hvorfor slo' . . .?

ATALANTA

Aah, det ved jeg ikke! — Tag en Stol og sæt Dig her ved Siden af mig!

STUDENTEN
sætter sig lydig.

ATALANTA

Og sig mig saa, min gode Student, — agter Du da ikke at læse videre, — at ta' en Eksamen?

STUDENTEN
oprigtig.

Næi, hvorfor sku' jeg dow det?

ATALANTA

Har Du da ikke Lyst til at blive noget, — til at være noget?

STUDENTEN

ser ned.

Jo—o . . . men Du griner a' mig . . .

ATALANTA

leende.

„Griner"? — Ikke tale om! — Naa, hvad vilde Du saa helst være?

STUDENTEN

langsomt.

Jo, jeg ved det nok, — for jeg vilde jo allerhelst være Digter, Atalanta!

ATALANTA

leende.

Digter! Oh yes! Men først maa Du lære noget! Først maa Du ha'e en Eksamen!

STUDENTEN

Nej, det vil jeg ikke! — Og Bang si'er osse sæl, at Eksaminer, det er no'et, Djævelen har skabt, for . . . for a' kue Sjælens frie Rørelser, si'er han.

ATALANTA

næsten hviskende.

Ja, det er sandt, Du kender jo Bang. (Hendes Ansigt er pludselig bleven stift og blegt.)

STUDENTEN

mærker intet.

Ja, — og Bang har jo *heller* ikke no'en ri'ti' Eksamen! Og han si'er, a' han vilde bare ønske, a'

han ha'de aldri' lært Latin . . . (Pludselig forskrækket.) Men er Du sy', Atalanta?

ATALANTA
forsøger at tage sig sammen.

Nej, det er ikke noget! (Farer med Haanden over Ansigtet som for at vifte Svimmelheden bort.) Giv mig bare et Glas Vand!

STUDENTEN
hurtig hen efter Vand.

ATALANTA
drikker. — Rækker Glasset tilbage. — Smiler.

Jeg tror virkelig, Du kom til at ryste paa Haanden!

STUDENTEN

Ja, for jeg ble' jo da ve' Gu' saa forfærdeli' forskrækket!

ATALANTA
med en Hovedbevægelse.

Sæt Dig saa igen! — (Efter en lille Pause spørger hun forsigtig) Hør, sig mig engang, troer Du, at Bang ved noget om, at jeg er kommen, Søren?

STUDENTEN

Næi, hvor sku' han vi'e *det* fra! Han har jo været paa Skolen hele Formidda'en. — Og i Da' har han endda ikke haft *mig* til at hjælpe sig, fordi at det er Tante Sophies Fødselsda'.

ATALANTA
ser ham an.

Plejer *Du* ellers at hjælpe ham?

STUDENTEN

Ja, det gør jeg da ve' Gu' ri'nok! Ve' Du ikke *det!* Det er især til a' læse op: Oeh'enschlä'er og

Shakespeare og saaden no'et; for det si'er baade Bang og di andre, a' det gør jeg saa u'mærket!

ATALANTA

Hum . . .

STUDENTEN

Men nu kan det ikke vare ret længe, inden han kommer, saa ka' Du jo sæl spørre a', om det ikke er sandt.

ATALANTA

er atter som magnetiseret.

Ja . . .

STUDENTEN

Han har jo lovet Tante Sophie at hjælpe hende med at underholde Damerne, — for di holder jo saa grusomt mejet a' ham di allesammen! — Og det er da heller ikke saa underli't!

ATALANTA

som før.

Nej . . .

STUDENTEN

glad meddelsom.

Og saa i Aften ska' her jo være stort Mø'e med Oplæsning og Foredrag og frit Ordskifte! — Ja, Du har jo været med før? — (ATALANTA nikker.) Saa Du kender jo den ma'esløse Løftelse, ma' føler allesammen, naar Bang staar deroppe paa Talerstolen (Peger mod Forsamlingssalen, hvor Forhænget for den midterste Dør endnu er trukket til Side.) og er ble'en ri'ti' varm over sit Emne, hva'? — Aa, hvor ka' ma' dow saa mærke, a' han er en Mand med Hjertet li'e paa . . . (søger.) . . . li'e paa . . . (glad over at have fundet.) li'e u'e paa Spidsen a' Tungen!

ATALANTA
søger at skjule sin Bevægelse.

Sig mig — Du — Søren, — — *Du* holder altsaa ogsaa meget af Bang?

STUDENTEN
stærkt.

Jeg, Atalanta, om *jeg* . . .? Der findes jo da ikke Ma'e til Mand i hele Verden! Det er jo ham, der har gjort mig til, hva' jeg vil kalde for et *ri'ti'* Menneske, Atalanta! Før var jeg jo bare ikke uden som andet end som en Smule Student med en lille Tredje! — Jeg var jo saa sy' som Barn, vé' Du, og ble' jo kun demitteret a' Fa'er — og saa Landmaaler Rasmussen i Mathematik og Fysik! — (Glad.) Men det si'er Bang, a' det gør slet ingenting! Det er mejet bedre, si'er han, end om jeg havde gaaet paa en ri'ti' Latinskole, hvor di bare allesammen gaar og bli'er saa hovne! — (forskrækket.) Jamen Atalanta dow . . .

ATALANTA
sidder med bøjet Hoved, medens Taarerne triller hende ned ad Kinderne.

STUDENTEN
som før.

Du græ'er jo!

ATALANTA
stryger sig med Haanden over Øjnene.

Aah, det har ikke noget at sige! — Bare lidt Nervøsitet. — Og saa fordi jeg (rejser sig.) er saa glad ved at være kommen hjem igen og træffe (smilende.) „ri'ti'e Mennesker"! (Tager STUDENTEN med begge Hænder om Hovedet og purrer ham i Haaret.) Du lille idiotiske Fætter! (Ser smilende paa ham.) Jeg faar saadan en urimelig Lyst til at kysse Dig! — Maa jeg?

STUDENTEN

genert, naiv. Spidser Munden.

Ja, det maa Du da ve' Gu' ri'ti' saa gerne, lille, sø'e Kusine!

ATALANTA

holder ham stadig om Hovedet og nærmer sine Læber til hans Pande.

FRANCKE

ind fra Gangdøren med Kaffekanden.

Pardon! (Nærmer sig Døren ligeoverfor.)

ATALANTA

kysser STUDENTEN paa Panden. — Fuldstændig rolig.

Ingen Forseelse! (Hen mod den midterste Dør i Baggrunden. – Vender Hovedet om.) Men lad være at fortælle til Tante, at jeg *er* her!

FRANCKE

bukker.

ATALANTA

staar med Ryggen til og kigger ind i Forsamlingssalen.

FRANCKE

et langt Skridt hen mod Studenten.

Udmærket! *Ud*mærket! (Ud til højre).

ATALANTA

til STUDENTEN. — Atter helt livlig.

Vent lidt, saa skal jeg synge for Dig! (Man hører hende løbe op ad Trappen til Galleriet.)

STUDENTEN

stirrer henrykt op efter.

Aa—aa, ja—a, syng!

ATALANTA

nikker ned fra Galleriet.

STUDENTEN

Men een a' di gamle! Een a' vores egne!

ATALANTA

Ja—a! Det vil jeg ogsaa helst! Om bag Orgelet, hvor hun ikke kan ses af Publikum. — Et lille Forspil. — Derpaa synger hun:)

„I Danmark er jeg født, dèr har jeg hjemme,
Dèr har jeg Rod, derfra min Verden gaar.
Du danske Sprog, Du er min Moders Stemme,
Saa sødt-velsignet Du mit Hjerte naar,
Du danske, friske Strand," . . .

BARONEN

ind fra bageste Dør til højre. — Kjoleklædt. — Standser forundret; kigger op.

Hvad er *det?* Hvem er *det?*

STUDENTEN

betaget af Sangen.

Hy—ss, Onkel!

ATALANTA

vedbliver at synge.

BARONEN

højere. Som før.

Hvem Pokker *er* det?

ATALANTA,

der altsaa har sunget:

„ . . . hvor Oldtids Kæmpegrave
Staa mellem Urtegaard og Humlehave" . . .

(bryder pludselig af; kommer hen til Rækværket og nikker ned.) Det er bare mig, lille Onkel!

BARONEN

Hvad — er det *Dig*, Miss! — Jeg blev sgu helt bange for, at det skulde være en af dem ovre fra Højskolen! — Men skal Du ikke have noget at spise, Barn?

ATALANTA

Nej, Tak! Endnu ikke! — Jeg tror ligefrem ikke, jeg kan synke for bare Glæde!

BARONEN

Naa—aa, den Glæde mærkede vi for Resten ikke meget til — før, da Du kom!

ATALANTA

Nej. — Vil Du ha' en Sang til?

BARONEN

Aa ja — oh yes! Men . . .

STUDENTEN
henrykt.

Ja—a, Atalanta.

BARONEN

Men noget andet, Du! Disse Fødelandsviser faar jeg sgu nok af til Hverdag! — Kan Du ikke en af disse . . . (Han basker med Armene og slaar Klak med Fingrene.) Med noget af dette her i (Spjætter med Benene, men knækker pludselig over.) . . . Av for Satan!

ATALANTA
leende.

Nej, Onkel, *den* Vise kender jeg ikke!

BARONEN
farer pludselig løs paa STUDENTEN.

Hva' Fanden staar Du dèr og griner af, Din — Seminarist!

STUDENTEN

Jeg ku' ve' Gu' li'efrem ikke la' være, Onkel, for Du saa dow saa grusom forfærdeli' grinagti' u'!

BARONEN
griber ham bagfra i Frakkekraven.

Allez, mon enfant! — Over til dine Fruentimmer! (Ekspederer ham lidt hovedkulds ud gennem bageste Dør til højre.) Saadan en — Krinolinedreng!

ATALANTA
manende med oprakt Finger.

Fy, Onkel!

BARONEN

Det har han sgu godt af! — Nu har jeg maattet være eneste Hankøn derinde i Hønseburet en hel Time! (Lader, som om han spytter.) Ptøj! Saadan jeg har længtes efter at slippe ud og faa mig en Mundfuld Tobak! Den Fandens Mosjø Francke, *han* skal sgu nok vide at hytte sig!

ATALANTA
leende.

Naa, naa, naa! — Nu skal jeg synge noget for Dig, som Du maaske aldrig har hørt før . . .

BARONEN

Hva' er *det?*

ATALANTA

Det er en Sang, vi Danske sommetider synger ovre i Amerika, naar vi kommer sammen ved højtidelige Lejligheder!

BARONEN

Naa det *skal* altsaa være noget højtideligt?

ATALANTA
leende.

Ja—a! Du slipper ikke!

BARONEN

I Guds Navn! (Sætter sig i en Lænestol i Forgrunden.)

ATALANTA
har atter taget Plads bag Orgelet. — Efter et Forspil synger hun:

Den Sol, som dukker op i Øst,
Den Sol, som modner her vor Høst,

Den kommer over salten Vand
Med Hilsen fra det gamle Land —
Det gamle Land! —
Og med et gammeldansk „Gudhjælp!“ —
Gudhjælp!

Den Sol, som flammer vore Skyer,
Naar Dagen her for Natten flyer,
Den Sol vil skinne snart for dem,
Der vaagner i det gamle Hjem. —
Det gamle Hjem! —
Hils dem og bring dem vort „Gudhjælp!“ —
Gudhjælp!

BARONEN

Bravo! Nydeligt, nydeligt!

ATALANTA
fortsætter.

Skin, Sol, i vore Hjerter ind!
Gør lyst vort Haab! Gør varmt vort Sind!
Skin, Sol, saa Sjæle staar i Brand
For Danmark, vore Fædres Land! —
Vort Fædreland! —
Det gamle Hjem! Det gamle Land! —
Gudhjælp!

BARONEN
klapper i Hænderne.

Brava! Brava! Den sang Du minsæl storartet, Miss! Det er en ren Kamilla at høre en dannet Stemme, naar man ellers er vant til deres Højskolebrægen!

ATALANTA
lader Efterspillet — uden altfor pludselig Overgang — fortsætte sig over i Lumbyes Champagnegalop.

BARONEN
studser. — Glad.

Men . . .! Hva' . . .? Hva' er *det!* (Begynder at

vippe med Benene.) Det er jo . . . (Nynner Melodien med.) Det er jo Minsalighed . . .! (Vipper med hele Kroppen.)

ATALANTA
spillende.

Aa, jeg faar saadan en Lyst til at danse, Onkel!

BARONEN

Ja, og jeg faar sgu saadan en Lyst til . . . klak! (Lader, som om han lod en Champagneprop springe. — Nynner videre.)

ATALANTA
bryder pludselig Spillet af, men fortsætter syngende. — Kommer stormende ned ad Trappen. — Hun og BARONEN danse hinanden i Møde. Og stadig trallende løs paa Champagnegaloppen jager de op og ned ad Gulvet i en strygende Fart.

FRANCKE
ind fra bageste Dør til højre med den tomme Kaffekande. — Standser overvældet. — BARONEN og ATALANTA lægger ikke Mærke til ham. -- Han lister hurtig over Gulvet. — Først da han er kommen over paa den anden Side, standser han igen, bukker og forsvinder ud gennem Gangdøren med et højt:

Om Forladelse!

BARONEN
slipper.

ATALANTA
lader sig leende falde ned i en Stol.

BARONEN
svimmel og forpustet.

Jeg synes . . . Var der ikke én, der sa'e . . . „Om Forladelse“ . . . hva'?

ATALANTA
nikker.

Jo—o!

BARONEN
lidt forskrækket.

Jamen . . . hvem . . . hvem var 'et?

ATALANTA

Det var Hr. Francke.

BARONEN

Francke . . .? Det er dog et ganske mærkeligt Held, det Bæst altid har til at . . . til at være dér, hvor . . . hvor ingen har haft Bud efter ham! (Sætter sig og puster ud.) Puhh! Den var lige striks nok, den Omgang, oven paa Dineren!

ATALANTA

gaar leende hen og kæler for ham.

Tog det saa meget paa Kræfterne?

BARONEN

endnu stakaandet.

Ikke Spor, nej! — Men saadan oven paa fire Kopper Kaffe! — Og saa er jeg kommen lidt ud af Vanen! — Men jeg *kan* sgu da endnu . . . hva'?

ATALANTA

smilende.

Ja—a, jeg kunde nok mærke, at Du ikke var *ganske* ny paa Brædderne!

BARONEN

smigret.

Nej, man er dog ikke den bare Lysegrønhed! Naadadada! (Begynder at komme til Hægterne.) Vi to skulde ha' truffet hinanden noget før, lille Miss Atlanterhav!

ATALANTA

Ja, saadan omtrent for en tyve-tredive Aar siden!

BARONEN

begejstret.

Ja—a! Sikken et Par vi kunde ha' blevet!

ATALANTA

Storartet! — Men saa var der jo ikke blevet noget „Par“ af Dig og Tante Sophie!

BARONEN

Fanden med *det!* Det havde vist ogsaa været det bedste for begge Parter!

ATALANTA
deltagende.

Herregud, er det ikke bedre imellem Jer endnu, end da jeg sidst var her?

BARONEN

Bedre!? — Det bliver sgu værre og værre! — Hun er arrig som en Bindehund!

ATALANTA

Hun er syg, Onkel . . .

BARONEN

Det er sgu hendes egen Fejl! *Jeg* har ikke bedt hende om at ligge dèr og koge! — Jeg har Minsalighed mange Gange været ved at rende fra det hele, forsikrer jeg Dig, — væk, bort og begynde for fra paa mine egne Ben!

ATALANTA

Naanaa!

BARONEN

Gu' har jeg saa! Hvis Du var en Mand, saadan som jeg, saa vilde Du forstaa det! Den nærigste Hjælpedegn med fjorten levende Børn vilde ikke holde sin Kone saadan, som *hun* holder *mig!* Jeg maa ligefrem bede hende om en Krone, naar jeg skal ind til Byen og — pardon! — ha' skaaret mine Ligtorne!

ATALANTA
leende.

Men Onkel dog!

BARONEN
taler sig varm.

Som Kavaler havde jeg naturligvis ikke andet at gøre end sige Ja, da hun i sin Tid var — ublufærdig nok til at foreslaa denne Ægteskabskontrakt. — Men at hun vil benytte sig deraf til at svinebinde mig paa *den* Façon, . . . Ptøj! Det kalder jeg lavt, lumpent, nedrigt . . .

ATALANTA

Onkel, Onkel!

BARONEN
kører videre.

Jeg forsikrer Dig, at jeg meget hellere vilde gaa ud paa Landevejen og . . . slaa Sten! Eller ud paa Heden og grave Huller — — sammen med Tugthusfangerne! — Hvis det ikke var for mit gamle adelige Navns Skyld!

ATALANTA
roligt.

Og saa havde Du vist heller ikke haft Kræfter dertil, Onkel! (Hun har lagt Mærke til, at han af og til under sine Udgydelser ganske instinktmæssig har søgt at massere sin Gigt i højre Skulderblad. Nu siger hun pludselig:) Skal jeg hjælpe Dig?

BARONEN

Med hvad?

ATALANTA

Du har vist Gigt deroppe i Skulderen?

BARONEN

Gigt? — (Hugger sig rasende derop.) Ja, det Skidt! Gid Fanden . . . eller min egen elskede Sophie havde det!

ATALANTA
leende.

Fy, fy! — Nu skal jeg hjælpe Dig! Jeg kan saa udmærket! — Jeg er eksamineret Masseuse. Nej, bliv bare siddende!

BARONEN

Du!?

ATALANTA

Jeg, ja! — Fa'er er ogsaa saa slemt plaget af Gigt. Og saa kunde jeg ikke lide disse — „Damer", der kom og behandlede ham. Saa lærte jeg det selv. — Nu skal Du bare se! (Hun begynder at give BARONEN Massage paa kunstrigtig Façon med den skarpe Kant af Hænderne.) Naa? Hva'?

BARONEN
ømmer sig.

Aa—aah! A—a—a! — Udmærket! Udmærket! — Men hurtigere, hurtigere! — Storartet! — Men nu begynder det sgu at gøre ondt! A—av! Av, av!

ATALANTA

Er *Du* et Mandfolk! — Og nu skal jeg først rigtig til at begynde!

BARONEN

Det var som Fanden!

ATALANTA

Lad mig se, er her ikke . . .? (Kigger sig om.) — Nej, vent nu lidt! (Føler til Lommen.) Jo, se her! (Trækker en Revolver frem.)

BARONEN
forskrækket.

Men hvad er *det?* Det er jo . . .

ATALANTA

En Revolver, ja! — Nej bliv nu siddende! (Hun tager fat om Revolverens Løb og masserer ham med Kolben.)

BARONEN

Er . . . *av!* . . . er den ladt?

ATALANTA
stadig arbejdende.

Hvad skulde jeg ellers med den, lille Onkel?

BARONEN
vil løbe.

Nej, saa vil jeg minsæl ikke . . .

ATALANTA
holder ham nede.

Rolig! Rolig! — Det er aldeles storartet! (Arbejder.)

BARONEN
vrider sig som en Orm.

FRANCKE
ind fra venstre med den fyldte Kaffekande. Standser og bukker.

Om Forladelse!

BARONEN
farer op.

Ja, det maa De sgu nok sige, Tølper! Hvad render han her ud og ind efter?

FRANCKE

Ja, Hr. Baronen maa undskylde, men jeg skulde hente mere Kaffe. Det er Hendes Naade selv, der...

BARONEN

Aah, jeg vil blæse baade Dem og . . . Er de gamle — *Mokka*siner ikke snart fyldt? (Peger mod Døren til højre.) Allez!

FRANCKE
bukker. Ud.

BARONEN
skælder videre.

Det er ogsaa en Manér, at man skal ha' ham støvlende her igennem, hver Gang han skal hente sit — Fluidum! — Har Du kendt Mage til Indretning, Pigebarn? (Peger.) Dèr ligger Køkkenet, og dèr ligger Spisestuen! Vanvittigt! — Men *det* kan vi da ogsaa takke denne Hr. Jensen for!

ATALANTA

Jensen?

BARONEN

Ja, Hr. Marius Bang, født Jensen!

ATALANTA
roligt.

Du maa ikke sige noget ondt om Bang, Onkel!

BARONEN

Gu' maa jeg saa! For det er *ham*, der har faaet Sophie til at bygge denne yndige Forsamlingssal og derved spoleret hele Husets Indretning, — den Bede!

ATALANTA
med lynende Øjne.

Du maa *ikke* sige noget ondt om Bang, hører Du!

BARONEN

Hov, hov! (Peger paa Revolveren, som hun stadig sidder og leger med.) Gaar Du altid med den — den — Tomahawk paa Dig?

ATALANTA
kort.

Ja.

BARONEN

Jamen kære . . .

ATALANTA

Det er man jo nødt til, naar I Mandfolk er saa — saa *væmmelige*, som I er!

BARONEN
godmodig.

Nej, lad nu være, lille Miss! For naar Du tager det Ansigt paa, saa ligner Du . . . (Stopper.)

ATALANTA
vred.

Hvad ligner jeg?

BARONEN
forbavset over sin Opdagelse.

Ja, Gu' gør Du saa . . .! Du ligner Minsalighed Sophie!

ATALANTA
lige ved at smile, men *vil* ikke. — Tager atter fat om Løbet paa Revolveren, løfter den.

Hør, vi blev vist ikke rigtig færdige før, Onkel Jakob?

BARONEN
et langt Skridt bort.

Jo—o, mange *Tak!*

ATALANTA
lader Revolveren svippe op og ned.

Ja, for jeg kunde egentlig have en knusende Lyst til . . .

BARONEN

Næh, mange Tak! — Jeg er ganske kureret!

ATALANTA

Og saa lover Du mig, at Du aldrig oftere vil sige et ondt Ord om Bang!

BARONEN

At jeg . . .? Naa ja, Gudbevares, Du har jo gaaet i Skole hos ham; og Manden maa vel ha' sine gode Sider, siden der er saa mange, der . . . (Faar pludselig Øje paa Stylterne og siger forbavset) Hvad er *det?*

ATALANTA

Det er et Par Stylter.

BARONEN

Ja, det kan jeg sgu nok se, men hvad skal *de her?*

ATALANTA

Jo, jeg blev saa glad ved at finde dem igen, — men de er bleven lidt for korte.

BARONEN

Mon det ikke snarere skulde være Dig, lille Miss, der er bleven lidt for lang? (Derefter forstilt alvorlig.) Men det er for Resten meget fornuftigt af Dig, for dem kan Du faa god Brug for her i Huset.

ATALANTA

Stylterne?

BARONEN

Ja, naar Du skal til at konversere Mister Bang, for saa ved Du nok — — han er jo noget (lader Haanden løbe til Vejrs for at karakterisere BANGS Maade at tale paa) højtravende.

ATALANTA

griber en af Stylterne og truer med at slaa ham.

Onkel!

BARONEN

retirerer.

Nej, om Forladelse! Om Forladelse! — Be—be

ATALANTA
stiller Stylterne hen i Krogen igen.

BARONEN
pludselig overgiven.

Hør, Du skulde sgu ta' og gifte Dig med ham!

ATALANTA
rolig.

Ja, det har jeg ogsaa i Sinde.

BARONEN,
der tror, det er Spøg.

Ja, for Du siger jo, at Du er kommen hjem for at finde en Mand?

ATALANTA
som før.

Det er jeg ogsaa!

BARONEN
stadig spøgende.

Og nu, da Konen er død . . . (Faar en lys Idé.) Men jeg har ogsaa en anden Dessein, Du! *Vil* Du endelig ha' en Enkemand, saa skulde Du alligevel hellere ta' *mig!*

ATALANTA
vrisser utaalmodigt.

Aa—aah!

BARONEN

Ja, for *jeg* er sgu ogsaa à prendre!

ATALANTA

Fiddle—faddle!

BARONEN
ivrig.

Gu' er det ikke fiddle—faddle, nej! — Jeg erklærer herved højtidelig, at jeg er villig til, hvad

Øjeblik, Du forlanger det, at løbe bort med Dig — — lige til Verdens Ende!

ATALANTA
ser smilende paa ham.

BARONEN

Ja, Du smiler! Men det er Minsalighed mit rammeste Alvor! Det giver jeg Dig mit Ord paa som (dunker i Bordet) Adelsmand!

ATALANTA
smilende.

Og som *Ægte*mand?

BARONEN
flot.

Fa'en med *det!* Det slap vi sgu nok udenom!

ATALANTA
farer ham leende om Halsen og kysser ham.

Aah, Du gamle Sludrebøtte af en Abekat!

BANG
aabner Gangdøren paa Klem og stikker Hovedet ind.

Undskyld . . .!

BARONEN OG ATALANTA
vender sig om.

BANG

Ja, De hørte vist ikke, at jeg bankede paa . . .? (Ind. Lidt genert.) Jeg haaber da ikke, at jeg — forstyrrer?

BARONEN
arrig-ironisk.

Nej, Gudbevares, Hr. Bang, De kommer saamænd aldrig til Forstyrrelse! Værsaaartig! — *De* er jo som hjemme her i Huset!

ATALANTA
holder sin Haand knuget mod Hjertet og ser ufravendt paa BANG.

BANG
bukker fremmed og lidt genert for hende.

BARONEN
med en præsenterende Bevægelse.

Ja, jeg ved ikke, om . . .

ATALANTA
frem.

Næmen, Bang, kender De mig virkelig ikke? — (Lægger sine Hænder op mod hans Skuldre.) Se engang rigtig paa mig?

BANG
trækker sig forlegent lidt tilbage. Sender BARONEN et spørgende Øjekast.

BARONEN

Ja, saa maa jeg altsaa præsentere: Miss Williams, min Hustrus Søsterdatter, som . . .

ATALANTA
utaalmodig, næsten ærgerlig.

Atalanta!

BANG
med et stort, lysende og kønt Smil.

A—ta—lan—ta!? (Griber hendes Hænder.) Ja, nu ser jeg jo . . . Men det er jo saa længe siden . . . Og dette kommer da sandelig saa uventet!

BARONEN

Ja, det maa De sgu nok sige, Far! — Og ved De, hvad hun er kommen til Danmark for?

BANG
stadig med ATALANTAS Hænder i sine.

Nej . . .?

BARONEN

For at hitte sig en Mand! — Men *De* har jo kun *Piger* paa Lager, saa . . .

ATALANTA

vender Hovedet om mod BARONEN og nikker smilende.

Farvel, lille Onkel!

BARONEN

forundret.

Hva'?

ATALANTA

som før.

Farvel! — Gaa Du nu bare ind og ryg Din Cigar!

BARONEN

fornærmet-forundret.

Skal *jeg* . . .? *Vil* Du . . .? Næ *nu* . . .!

ATALANTA

Far—*well!*

BARONEN

stødt.

Ja, Gudbevares! Naar Du foretrækker . . .! (Gaar ind til sig selv. Men vender sig i Døren med et svagt:) Ptøj! Velbekomme!

BANG

stadig med ATALANTAS Hænder i sine.

Og hvordan har De saa haft det i al den lange Tid, kære, unge Veninde? — Men om jeg kan komme mig igen af den store Overraskelse! — (Med sorgomhyllet Stemme.) Ja, De har vel hørt, . . . (Slipper hendes Hænder.) Skal vi ikke tage Plads et Øjeblik? (De sætter sig. — Han fortsætter med et Suk.) . . . at jeg har fristet den tunge Skæbne at miste min dyrebare Hustru, mine Børns altopofrende Moder?

ATALANTA

stadig lidt benovet og med nedslagne Øjne. — Kun af og til løfter hun dem flygtigt, som for at stjæle sig til at se paa den elskede Genstand.

Ja, jeg saa' det i en amerikansk Avis . . .

BANG

interesseret og smigret.

Ja, saa! — I en *amerikansk!* — Ser man *det!* (Vemodigt smilende.) Jeg troede saa sandelig ikke, at man paa den anden Side af Verdenshavet . . .

ATALANTA

Jo, der stod udtrykkeligt, at der sikkert ogsaa blandt de danske i Amerika fandtes mange, hvem det vilde gøre ondt at erfare, at den bekendte Højskoleforstander Marius Bang . . .

BANG

Naa, ja, selvfølgelig! De spredes jo efterhaanden „saa vide om Jord“, de kære Mennesker! (Sukker.) Ja, det har i Sandhed været et Par tunge Maaneder!

ATALANTA

stille.

Tror De ikke, kære Bang, at jeg kunde hjælpe Dem?

BANG

lidt forbavset.

Hjælpe mig . . .? — Kæreste Barn, jeg ved sandelig ikke . . .

ATALANTA

famlende.

Ja, jeg mener, — jeg . . . (Ser ham op i Ansigtet.) jeg er jo nemlig ikke længere noget Barn nu.

BANG

Nej, ganske vist, — men den Knibe, hvori jeg

for nærværende netop befinder mig, vil De dog næppe kunne hjælpe mig ud af.

ATALANTA
ser lidt urolig-spørgende op.

BANG

Nej, for det er dog *det*, man maa sige om den kære afdøde, at selv om hun nu ikke — og det gjorde hun visseligen ikke, hun havde *sit* paa andre Felter — — ikke tog nogen væsentlig Del i min mere *aandelige* Virksomhed, saa har hun jo dog ved sin sjældne Duelighed i Køkken og Kælder været mig en ualmindelig tro Livsledsagerinde . . .

ATALANTA
betragter ham med rædde Øjne.

BANG
kører paa.

. . . Og nu da hun saa pludselig og uventet blev revet bort fra min Side, og jeg sidder ensom tilbage med den store Husholdning og de mange unge Kostgængerinder . . .

ATALANTA
sagte.

Det var ikke *det*, jeg mente.

BANG
bøjer sig forklarende over hende.

Ja, men dèr ligger dog sandelig (Lader sin højre Haand falde tungt ned paa begge hendes Hænder, som hviler i hendes Skød.) *Hoved*vanskeligheden! (Indtrængende og uden at tage Haanden til sig igen.) For kan ikke de *legemlige* Krav tilfreds*stilles* paa en nogenlunde fyldestgørende Maade, saa vil ogsaa alt det andet lide derunder, — baade den daglige

Undervisning og de *højere* Krav . . . med andre Ord (smilende): „Uden Mad og Drikke duer Helten ikke!" (Trækker pludselig med et Ryk sin Haand til sig og stirrer paa den.) Men hvad er *det?* Ser forbavset paa ATALANTA, der sidder ubevægelig med bøjet Hoved.) *Græder* De?

ATALANTA
virrer med Hovedet. Vredt.

Nej!

BANG
holder sin Haand frem mod hende.

Da er dette dog i Sandhed Taarer! — Kæreste, bedste Frøken, jeg — — Selv om jeg endnu ikke har fundet mig en brugelig Husholderske, saa at tage sig *det* saa nær . . .

ATALANTA
skjuler Ansigtet i sine Hænder. — Hysterisk.

Aa—aa, hvor *er* jeg dog ulykkelig! (Lader hulkende Hovedet synke ned mod Bordet.)

BANG
ganske uforstaaende.

Ulykkelig!? — Men bedste Veninde, saa maa der jo være noget andet . . . (Stryger hende over Haaret.) Kæreste, bedste Barn, er det *saa* slemt? — Tror De ikke, at De . . . Hør, tror De ikke, at det vilde lette Dem lidt, at betro Dem til *mig* . . . jeg er jo dog Deres gode gamle Ven?

FRANCKE
fra bageste Dør til højre med den famøse Kaffekande. — Standser og bukker.

Om Forladelse!

BANG
betyder ham med en værdig Haandbevægelse, at han skal gaa.

FRANCKE
lister ud gennem Gangdøren.

BANG
klapper ATALANTA faderligt paa Hovedet.

Saa, saa, saa! Kæreste lille Atalanta!

ATALANTA
løfter Hovedet og siger spydigt, men endnu med Graad i Stemmen.

Naa, endelig kom De da i Tanker om, at jeg hedder Atalanta!

BANG
befippet.

Ja, kæreste Frøken, undskyld, men . . .

ATALANTA
vred.

Hvorfor siger De „undskyld“? Kaldte De mig ikke altid saadan i gamle Dage?

BANG
ved hverken ud eller ind.

Jo, ganske vist, men . . .

ATALANTA

Men nu har De glemt mig! *Fuldstændig* glemt mig!

BANG
høflig.

Nej, nej, paa ingen Maade . . .!

ATALANTA

Og da Onkel for lidt siden gik ud af Døren, og De hørte ham sige, at jeg var kommen hjem til Danmark for at faa mig en Mand . . .

BANG
smiler overbærende.

Ja, den kære Baron er jo Stund imellem noget spøgefuld!

ATALANTA

Spøgefuld!?

BANG
trækker paa Skuldrene.

Ja, hvad skal man kalde det?

ATALANTA
ser stift paa ham. — Stadig halvt fornærmet.

Og ved De, hvad De „Stund imellem“ er? — Et Doss!

BANG
med opspilede Øjne.

Men bedste, kæreste Frøken, De . . .

ATALANTA
rolig.

Jo, De er? — At det ikke saameget som med en Tanke faldt Dem ind, at den Mand, jeg kom til Danmark for at søge, var — (Rejser sig.) — *Dem!*

BANG
træder uvilkaarlig et Skridt tilbage og stirrer forfærdet paa hende.

ATALANTA
stadig rolig.

Ja, De ser paa mig, som om De troede, at jeg var forrykt! — Men Sagen er bare den, at jeg *husker* bedre end De!

BANG
forvirret, næsten hviskende.

Husker . . .?

ATALANTA

Ja!

BANG

Jamen i Himlens Navn, *hvad* husker De?

ATALANTA

Jeg husker, at jeg var forelsket i Dem allerede som Barn . . .

BANG

Jamen . . .

ATALANTA

Nej, det kunde De naturligvis ikke gøre ved! Vi var jo *allesammen* forelsket i Dem! (Ser skarpt paa ham.) Men De havde maaske dog nok en Anelse derom?

BANG
noget forvirret.

Ja, jeg . . . jeg ved virkelig ikke . . .

ATALANTA

Godt! — Dernæst husker jeg, at jeg havde al mulig Grund til at tro, at *De* ogsaa var forelsket i *mig!*

BANG

Jeg . . .?

ATALANTA

Ja!

BANG

Men . . . men jeg har dog sikkert ikke . . .?

ATALANTA

Jo, De har! — Jeg kunde læse det i Deres Øjne!

BANG
lidt tvungent.

Hahaha! Ja, De maa virkelig undskylde, at jeg lér, Frøken, men . . .

ATALANTA

Aa ja! — Men saa husker jeg ogsaa, at da jeg kom for at sige Dem Farvel inden min Afreise til

Amerika, saa tog De begge mine Hænder ligesom nu i Dag . . . (Holder Hænderne lidt frem.) Ja — nu ser De jo igen paa mig med *de* Øjne!

BANG
nærmer sig og griber hendes Hænder.

Ja — for — —

ATALANTA

. . . Ja, saadan! Og saa sagde De, at jeg var som skabt til at gøre en Mand lykkelig; og naar det ikke var, fordi De allerede *var* gift . . . Ja, saa brød De pludselig af!

BANG

Og jeg bøjede mig over Dem . . . (Bøjer sig.) . . . Og kyssede Dem paa Panden! (Kysser hende.)

ATALANTA
med et lille Smil.

Naa, nu begynder De nok endelig at kunne huske?

BANG
lægger en Arm om hendes Liv.

Atalanta! (Vil tvinge hende ind til sig.)

ATALANTA
skyder ham lempelig fra sig.

Nej, nej! — Sæt Dem ned og lad os tale fornuftig sammen; for nu er det jo igen bragt i Uorden for mig! (Sætter sig.) Ja, for ser De, kære Bang . . . (Han vedbliver at vandre op og ned ad Gulvet.) — De vil ikke ta' Plads?

BANG
nervøs.

Nej Tak! Naar der er noget, der optager mig stærkt, maa jeg gerne bevæge mig!

ATALANTA

Som De vil! — Ja, hvad var det nu, jeg . . . Jo, De maa da kunne forstaa, kære Bang, at dette her har været mig en stor Skuffelse!

BANG

Jamen, kæreste Frøken, De bør dog betænke . . .

ATALANTA

Jeg havde jo hele Tiden troet, at det kun var Deres Ægteskab, der var til Hinder.

BANG

Men hvor kunde jeg vide . . .? Hvor kunde jeg haabe . . .?

ATALANTA

Haabe?

BANG

Ja, jeg mener, paa en saadan Lykke, at *De* . . .

ATALANTA

Kan De huske, Bang, hvad De i gamle Dage plejede at kalde mig?

BANG

tænker sig forgæves om.

ATALANTA

De kaldte mig for Havets Datter!

BANG

Ja! — Ja! Nu husker jeg det!

ATALANTA

Det var maaske kun, fordi jeg var født midt ude paa det store Vand, og fordi jeg var døbt „Atalanta“. — Men jeg er siden kommet til at

tænke paa, at det ogsaa kunde have en anden Betydning.

BANG

De mener . . .?

ATALANTA

Jo, for jeg er jo saa underlig hjemløs. Men det er ikke *det*, at jeg er født paa Havet, for det har jo ikke noget at sige . . .

BANG

Nej, jeg forstaar Dem saa godt: De mener, at De med en Amerikaner til Fa'er og en Danekvinde til Mo'er . . .

ATALANTA
smilende.

„Danekvinde“! — De er dog Dem selv lig! — (Fortsætter.) Ja, og saa den underlige Opdragelse, denne Flakken om . . .

BANG

De synes ikke, at De har noget rigtigt Fædreland, Atalanta? Er det ikke *det*, De vil sige?

ATALANTA

Jo. — I hvert Fald ikke i den Forstand, som andre Mennesker har det! — (Stærkere.) Og saa var det, at jeg altid tænkte mig, Bang, at det var noget, *De* kunde raade Bod paa!

BANG

Kæreste Atalanta . . .

ATALANTA

Ja, for naar jeg i de senere Aar har længtes saa meget efter Danmark, saa var det vistnok kun,

fordi De og Danmark for mig var et og det samme . . .

BANG

Atalanta . . .!

ATALANTA

Og derfor var jeg i Morges saa lykkelig, saa altfor, altfor lykkelig! (Dybt bedrøvet.) Og nu . . .

BANG
mere og mere bønfaldende.

Atalanta . . .!

ATALANTA
vemodigt smilende.

Ja, jeg burde naturligvis have sagt mig selv, at *De* havde Deres Skole, Deres Gerning, Deres Opgave at løse, — medens *jeg* . . .

BANG
paa Knæ foran hende.

Atalanta! Vil De dele denne Gerning med mig? Vil De gøre ***min*** Opgave til Deres? Vil De . . .

ATALANTA

Nej, men, Bang! Bang!

FRANCKE
ind fra Gangdøren med fyldt Kaffekande. — Standser og bukker.

Om Forladelse!

BANG
hurtig op.

Hvad? — Hvadbehager? — Hvad vil *De?*

FRANCKE

Ja, Hr. Højskoleforstanderen maa undskylde, men jeg glemte før at sige, at Hendes Naade Baronessen

flere Gange har spurgt efter Hr. Højskoleforstanderen, og at Hendes Naade . . .

BANG

utaalmodig og beflippet.

Ja, det er godt! Nu kommer jeg straks!

FRANCKE

har stille sat Kanden fra sig og bøjet sig ned for at børste Støvet af BANGS Bukseknæ.

BANG

Hvad! — Hvad er det, De . . .?

FRANCKE

bundalvorlig.

Sort Klæde er meget modtagelig for Støv, Hr. Højskoleforstander.

BANG

som før.

Ja — jo — jo Tak, Tak! Nu er det vist godt, min gode Mand!

FRANCKE

gaar hen til den bageste Dør og slaar den op paa vid Gab.

Jeg ved ikke, om Hr. Højskoleforstanderen straks . . . .? Eller om jeg skal sige til Hendes Naade . . .

BANG

forfjamsket.

Naa — nej næ—æ . . . nu kommer jeg! (Hen til ATALANTA.) Ja saa tales vi vel nærmere ved?

ATALANTA

er rolig bleven siddende uden at agte paa de andre. — Hun har støttet Hovedet i Haanden og synes endnu at være i Vildrede med sine Følelser. — Hun svarer paa BANGS Spørgsmaal med et lille Nik, ganske venligt, men noget træt, og hun forandrer ikke sin Stilling.

BANG

ud gennem den aabne Dør, som

FRANCKE
lukker efter ham, medens han selv bliver tilbage. — Gaar nogle Skridt frem. — Rømmer sig.

ATALANTA
springer forskrækket op.

Hvad! Er det *Dem?* — Hvad venter De efter? Jeg blev ganske forskrækket!

FRANCKE
slesk.

Undskyld! — Jeg vilde blot tillade mig at sige, at den naadige Frøken ganske kan stole paa min Diskretion.

ATALANTA
forbavset.

Deres Diskretion! Thank you! Men den har jeg ikke Spor af Brug for!

FRANCKE
fortrolig.

Ja, den naadige Frøken lagde maaske ikke Mærke til, at jeg før var saa uheldig at komme gennem Stuen, da den naadige Frøken og Studenten . . .

ATALANTA

Oh ja! Men det er mig virkelig ganske komplet ligegyldigt! Jeg har ingen Hemmeligheder med min Fætter!

FRANCKE
næsvist.

Ah! Ja det er jo en anden Sag! Jeg troede ikke, at det allerede skulde være officielt!

ATALANTA
ser ham an.

Er De gal!

FRANCKE
bukker.

Ganske til den naadige Frøkens Tjeneste! — Men saa var det maaske heller ikke rigtig af mig, at jeg tog mig den Frihed at sige, at Hendes Naade Baronessen havde spurgt efter Hr. Højskoleforstanderen? — Det var nemlig ikke sandt!

ATALANTA

Var det ikke sandt?

FRANCKE

Nej, det var ikke, naadige Frøken! Men jeg havde det bestemte Indtryk, at Hr. Højskoleforstanderens Selskab var den naadige Frøken til Besvær.

ATALANTA
knytter Hænderne.

Nej, nu bliver det dog virkelig for galt! — Out upon you!

FRANCKE

Men naadige Frøken . . .!

ATALANTA
imod ham.

Jeg er ikke „naadig", kan De stole paa!

FRANCKE
galant.

Jo, naar man er saa smuk og saa rig som . . .

ATALANTA
stamper i Gulvet.

Ud med Dem, siger jeg! De uforskammede . . . (Peger mod Døren.) You know, where the door lies!

STUDENTEN

er under den sidste Replik kommen ind fra den bageste Dør til højre. — Han har en stor Stabel Smaaskrifter under Armen. — Standser og bliver saa forskrækket, at han er nær ved at tabe Bøgerne.

Men Atalanta dow! Hvor ka' Du snakke saadan til Francke!

FRANCKE

henne ved Døren. — Lader, som om han vil hjælpe STUDENTEN med at faa Hold paa Bøgerne.

STUDENTEN

Nej . . . nej, Francke — jeg ka' godt sæl. — Tak, Tak!

FRANCKE

hviskende.

Skynd Dem at plukke Pæren, Hr. Kandidat!

STUDENTEN

uforstaaende. — Højt.

Hva' for en Pære, Francke?

FRANCKE

som før.

Ellers kunde let en anden komme Dem i Forkøbet! For den er *moden* nu! (Bukker. Ud.)

ATALANTA

har staaet med Ryggen til og kæmpet med sin Trang til at briste i Latter.

Naa, er han endelig borte! (Kaster sig i en Stol og ler hjertelig ud.)

STUDENTEN

Næmen jeg troede, a' Du var vre', Atalanta. Og saa er det dow bare ene Spøj altsammen!

ATALANTA

Nej, lille Søren, det er sandelig det rammeste Alvor! — For han er da den frækkeste Bandit, din Hr. Francke! — Shocking!

STUDENTEN
forfærdet.

Francke?

ATALANTA

Ja — en rén Skurk! — (Begynder igen at le.) Men Du saa' saa guddommelig forfjamsket ud, Fætter, at jeg ikke kunde bare mig! — Men det skal Du for Resten ha' Tak for! For det var vist netop *det*, jeg trængte til! (Ler paa ny.)

STUDENTEN

Jeg forstaar ikke et Muk, Atalanta. — Trængte Du til a' . . .?

ATALANTA
stadig leende.

. . . til at le ad det hele, ja! (Pludselig modfalden.) Ja, for jeg har haft saa meget — alvorligt at spekulere over, Du! (Vifter det bort.) Naamen væk med det, væk med det! Jeg vil ikke tænke mere paa *det* — foreløbig! — Hvad er det for et Bibliothek, Du kommer slæbende med dèr?

STUDENTEN

Det er Oeh'enslæ'ers „Axel og Valborg“, som Du nok ve' . . .

ATALANTA
peger.

*Alle*sammen?

STUDENTEN
livlig.

Ja, for vi ska' jo ha' Oplæsning!

ATALANTA

Hvad skal I ha'?

STUDENTEN

Oplæsning! Saadan med hver Person, der læser sit, ve' Du. Og nu har Tante Sophie bedt mig lægge Hæfterne rundt paa di ri'ti'e Stole; for nu ska' vi til a' begynde.

ATALANTA
leende.

Det er noget nyt, I har hittet paa!

STUDENTEN
ivrig.

Nej, nej! Det har vi skam gjort saa tit! (Begynder at flytte Stolene ud paa Gulvet og fordele Hæfterne. — Ved sig selv.) Her ska' altsaa Hakon Hærdebre' sidde . . . (Til ATALANTA.) Det er Bang, der ska' læse *ham!* (Flytter en anden Stol frem.) Og her sidder Sigurd af Reine, hans Staller! (Til ATALANTA.) Det er Konsulin'en! (Flytter flere Stole frem og lægger en Bog paa hver.) Her sidder Axel Thordsøn, hans Frænde! . . . Det er *mig!* — Og her sidder Valborg, hans Brud . . . Hør, Atalanta, ve' Du hva', kunde *Du* ikke ha' Lyst til . . .?

ATALANTA
leende.

No, I thank you, dear Søren Thordsøn!

STUDENTEN

Aa hva', jo, Atalanta . . .?

ATALANTA
kort.

Nej! — Ikke paa nogen Maade!

STUDENTEN
sukkende.

Ja, saa bli'er det Jutta Block . . . Men jeg tror ri'nok, Atalanta, a' *Du* . . .

ATALANTA
leende.

Tror Du, jeg vil være med i saadan et — Abeteater!

STUDENTEN
forfærdet.

A . . . (Hidsig.) Og saa *ler* Du a' mig!

ATALANTA
leende.

Det er ikke af Dig! Det er — det er af den hele Sylte!

STUDENTEN
slaar Hænderne sammen.

Sylte!! — Næ ve' Du nu hva', Kusine! . . .

ATALANTA
klapper ham. — Fredsommelig.

Ikke vred, lille Søren! — Det er denne her Francke, der stadig ærgrer mig!

STUDENTEN

Jeg er jo da heller slet ikke vre', . . . jeg synes bare, det er en stor Synd a' Dig, Kusine, at Du vil tro saa grusom ondt om Francke . . .

JØRGENSEN
ind fra bageste Dør til højre.

STUDENTEN

Spør' Jomfru Jørrensen bare! For hun ka' osse godt li' ham!

ATALANTA
smilende hen mod JØRGENSEN.

Mener *De* ikke ogsaa, at Francke er en Bandit?

JØRGENSEN

Jo, naar jeg endelig ska' si' min oprigtige Mening, saa . . .

STUDENTEN

Næmen, *Jørrensen* . . .!

JØRGENSEN
bestemt. — Nikker.

Jo—o! — Og det osse en rigtig Ober-Bandit!

ATALANTA
drillende.

Søren? Hva'?

STUDENTEN

A' Di ka' si'e saadan no'et, Jomfru Jørrensen! Og jeg, der saa bestemt troede, a' Di og han . . .

JØRGENSEN
ivrig.

Kalder Di kanske ikke *det* Banditstreger, Hr. Student, at Francke, naar han kan komme til det, gaar og kniber Line Kokkepige baade i Kinderne og — og — og — — naar han kan komme til?

ATALANTA
afgjort.

Jeg skal nok sørge for, at den Fyr snart bliver jaget paa Porten!

JØRGENSEN
med en pludselig Overgang.

A—ak, Frøken, nej det maa Di da ikke!

ATALANTA
højst forundret.

Hvadbehager?

JØRGENSEN

Jamen, Frøkenen vil da vel ikke . . .? (Grædefærdig.)

Nej, det maa Frøkenen ikke! Jeg vilde da blive evig ulykkelig!

ATALANTA

Ah — saadan hænger det sammen! — Han kniber maaske ogsaa *Dem*, lille Jørgensen?

JØRGENSEN
klagende.

Ja—a . . . naar han kan komme til, saa . . .

ATALANTA

Og *De* skal maaske oven i Købet giftes med ham?

JØRGENSEN
hulkende.

Aa, Gu', nej, det bli'er der vist ikke no'et a'! — Nej for han vil jo ha' en Pige med Trøfler, si'er han; og *jeg* har jo ikke andet end det, jeg gaar og staar i.

ATALANTA
klapper hende paa Kinden.

Herregud, lille De, er det saadan fat med Dem! — Men tror De nu ikke, at De hellere maatte se at faa en *anden* Mand, der var — anderledes end Francke?

JØRGENSEN
tørrer Øjnene.

Jo—o, det ka' saamænd gerne være, Frøkenen har Ret; men jeg bryder mig jo ikke om andre Mandfolk paa Jorden! — Og *noget* Skidt er der vel osse ved dem allesammen!

ATALANTA

Oh, ja . . . perhaps — you may be right!

JØRGENSEN
pludselig forskrækket.

A—ak, men jeg har jo rent forglemt at spørge fra Baronessen, om her var i Stand til, at de ku' komme?

STUDENTEN
faar travlt.

Ja, nu er jeg straks færdi', ka' Di si'e! (Stiller Stole frem og lægger Bøger paa dem, medens han mumlende fordeler Rollerne.) Ja, hvor va' det nu . . .? Jo, det va' jo . . .

ATALANTA

Hør, Jørgensen, jeg kunde have Lyst til at faa mig en lille Samtale med Hr. Francke.

JØRGENSEN
angest.

Frøkenen vil da vel ikke . . .?

ATALANTA

Nej, nej! Jeg vil tværtimod se, om jeg ikke kunde lægge et godt Ord ind for *Dem!*

JØRGENSEN
med foldede Hænder.

Gud velsigne og bevare Dem, Frøken, om Di ku' faa ham til og ta' mig! For saa vilde jeg da blyw det lykkeligste Menneske paa Vorherres Jord!

ATALANTA

Mon? — Ja nu faar vi se! — Der maa vel nok kunne findes en Udvej!

STUDENTEN

Jeg er færdi' nu, Jørrensen! — Di ka' godt komme!

JØRGENSEN
forvildet af Lykke.

Ja . . .? — Ja, saa løwer a! (Hurtig ud.)

ATALANTA
efterabende.

Ja, saa tror a osse, at a løwer! (Ud gennem midterste Dør til højre.)

STUDENTEN
forundret.

Men hvor løber Du hen, Atalanta? (Man hører hende løbe op ad Trappen til Galleriet.) Men hva' vil Du dow dèr oppe?

ATALANTA
frem oppe ved Rækværket.

Jeg vil sætte Musik til Sylten! (Om bag Orgelet.)

STUDENTEN

Men Atalanta . . .!

Den bageste Dør til højre slaas op. — ATALANTA begynder at spille *Fanemarchen.* — Lidt efter kommer

FRANCKE
rullende ind med BARONESSEN. — BANG, JØRGENSEN og alle DAMERNE følge efter. — Der pludres og les.

BARONESSEN
ser op mod Galleriet.

Men hvad er *det?* Hvem er *det?*

STUDENTEN
mygt.

Det er Atalanta, Tante Sophie . . .

BARONESSEN

Atalanta? — (Raaber.) Atalanta, hvad vil Du dér oppe? Kom herned! (Sengen er rullet frem i Forgrunden.)

STUDENTEN
er ivrig med at vise DAMERNE deres Pladser.

BARONESSEN
vred.

Atalanta! Hører Du ikke! Hvad skal den Musik til?

ATALANTA
frem ved Rækværket.

Er det Dig, Tante!

BARONESSEN

Ja. — Kommer Du ikke ned og læser sammen med os andre?

ATALANTA

Nej, Tak. Jeg vil hellere sidde her oppe og høre til.

BARONESSEN

Hum! — (Arrigt.) Men hvor er Jakob? — Hvor er Baronen?

DE UNGE DAMER
i Munden paa hverandre.

Nu skal *jeg!* — Nej nu skal *jeg!* (Hen til Baronens Dør, banker paa og stormer ind.)

BARONESSEN

Ikke den Larm!

Stilhed.

DE UNGE DAMER
Ud med BARONEN. — Igen Larm.

BARONEN

Jamen, mine Damer, mine Damer, — min Cigar!

EN AF DE UNGE DAMER
napper den fra ham.

Ja, men nu maa De ikke ryge længere!

EN ANDEN

De skal være Bjørn Gamle!

EN TREDIE

Nej, det er *mig!*

EN FJERDE

Baronen er Endrid hin Unge!

SAMLET RAAB

Bravo! Bravo!

BARONESSEN
ringer.

Stille!

ALLE
paa Plads under Fnisen.

BARONESSEN
til BANG.

Skal vi saa begynde!

BANG

Ty—ss!

Blikstille.

BANG

Ja, det er altsaa „Axel og Valborg“ af vor store Oehlenschläger, vi skal læse! — Handlingen begynder, som bekendt, med, at Wilhelm og Axel træder ind i Christ-Kirken i Nidaros. — Det er Dem, der er Wilhelm, Frøken Wilcke! — (Bukker.) Værsgod! — Og Nielsen er Axel!

Frk. WILCKE
sætter Brillerne til Rette.

„Her er da den berømte Trondhjems Kirke, hvis Ry har bredet sig til selve Rom!“

STUDENTEN
paa skærende Æringsk.

„Har Rygtet fablet?“

Frk. WILCKE

„Nej."

STUDENTEN

„Oh, hvikket Tempel!"

ATALANTA

pludselig oppe fra Galleriet med stærk udpræget Søren-Accent.

„Et højt u'hulet, hvælvet Dovrefjæld!"

Stor Larm blandt de oplæsende:

Nej *det* er dog for galt! — *Har* man hørt Mage! — *Oehlenschläger!!*

BARONESSEN

strengt.

Hvor kan Du falde paa saadan noget, Atalanta!

ATALANTA

leende.

Om Forladelse, Tante, — men — men jeg *kunde* ikke lade være, — det lød virkelig altfor grinagtigt!

OPLÆSERNE

Grinagtigt! — Hvad siger hun? — Hun siger, det lød *grinagtigt!*

BARONEN

med dyb Overbevisning.

Ja, det har hun Hakonhentemig Ret i!

BARONESSEN

strengt.

Ja—kob!

Forvirring.

Tæppe.

TREDIE AKT

Samme Dekoration. — Aften.

Lysekronen er tændt. Tændte Lys i Lampetterne mellem Vægspejlene og paa Siderne af det store Toiletspejl. — Gennem Dørene i Baggrunden, hvor Tæpperne i Begyndelsen af Akten er trukket fra, har man Indblik i Forsamlingssalen, der ogsaa er oplyst.

Helt fremme i Forgrunden BARONESSEN i Sengen. Paa en Stol tæt ind til Sengen sidder ATALANTA. — FRANCKE er i Færd med at tænde de sidste Lys.

ATALANTA
med BARONESSENS Haand i sin.

Hvor det er dejligt, at vi endelig kan være lidt alene.

BARONESSEN

Ja, Ro har her jo ikke været meget af i Dag! — Er De snart færdig, Francke?

FRANCKE
tænder det sidste Lys.

Jovel, Deres Naade, nu er jeg færdig. (Puster Lysetænderen ud.)

BARONESSEN

Hvad er Klokken?

FRANCKE
haler et elegant Guldkronometer frem.

Otte Minutter i syv, Deres Naade.

BARONESSEN

Det er godt! (Til ATALANTA.) Ja, saa har vi maaske Fred lidt endnu. (Til FRANCKE.) Ja, De kan godt gaa!

FRANCKE
bukker.

Jovel, Deres Naade! (Ud gennem Gangdøren.)

BARONESSEN
stryger ATALANTA kærligt over Haanden.

At jeg virkelig har Dig igen, lille Miss! — Men kan Du ikke flytte Stolen lidt nærmere herhen? Du ved, jeg kan daarligt høre med den Vind, vi har i Dag.

ATALANTA
smilende.

Nej, nu kan jeg skam ikke komme nærmere, lille Tante. — Vinden har ogsaa næsten helt lagt sig!

BARONESSEN

Naa, har den det; ja, jeg syntes nok . . . Men jeg maa se rigtig paa Dig, lille! (Kærligt.) Kys mig!

ATALANTA
kysser hende paa Panden.

BARONESSEN

Nej, paa Munden, Miss!

ATALANTA
kysser hende paa Munden.

BARONESSEN

Det er snart hundrede Aar siden, nogen har kysset mig.

ATALANTA
smilende.

Da synes jeg dog ellers, at Damerne her . . .

BARONESSEN

Hø! Det overgemte Stikkelsbærsyltetøj!

ATALANTA
kærtegner hende.

Stakkels lille Tante Sophie! Tror Du ikke, at . . . Jeg synes, det er saa sørgeligt, at Du og Onkel endnu stadig . . . Tror Du ikke, at det kunde blive anderledes? Jeg mener . . .

BARONESSEN

Jeg ønsker *ikke*, at det skal blive anderledes! — (Lille Pavse. — Tager ATALANTAS Haand.) Og nu, Du er bleven voksen, lille Miss, saa kan jeg jo godt sige Dig det: jeg *fortjener* heller ikke, at det bliver anderledes, da jeg har været saa ærkedum at gifte mig med (Med et ondt Blik mod BARONENS Dør.) *ham* derinde!

ATALANTA
kæler for hende.

Jamen, lille Tante, Onkel er jo selv saa ked af, at — at I ikke er gode Venner.

BARONESSEN
ond-fornøjet.

Har han sagt *det?* (Pludselig arrig.) *Ham* har Du altsaa allerede talt med? Men *jeg* kan vente!

ATALANTA

Du har jo ikke været alene et eneste Øjeblik, lille Tante! (Smilende.) Og saa var han saa plaget af Gigt, stakkels Mand, at jeg maatte gi' ham en Omgang Massage.

BARONESSEN
stramt.

Hum! — Det kunde han vist lide, den Badutspringer!

ATALANTA
leende.

Aa nej! — Ja til at begynde med maaske. Men da jeg saa tog rigtig fat, saa skulde Du bare ha' hørt ham skrige! Han vred sig som en Orm!

BARONESSEN
mistænksom.

Hvad snakkede I om?

ATALANTA

Ja, det husker jeg virkelig ikke . . . Det var noget Vrøvl alt sammen!

BARONESSEN
arrigt.

Han gjorde vel Kur til Dig?

ATALANTA
leende.

Oh yes! Stormende! Han sa'e, at naar jeg var kommen til Danmark for endelig at faa mig en Mand, saa kunde jeg godt faa *ham!* Han var villig til at rejse med mig til Verdens Ende!

BARONESSEN

Hum! Den gamle Vindspiller!

ATALANTA
pludselig opmærksom.

Jamen Tante . . . (Betragter hende nøje.) Du er jo jaloux! — Du *elsker* ham jo endnu!

BARONESSEN
tørt.

Sludder! — Men jeg *har* elsket ham! — Men det forstaar Du ikke!

ATALANTA
skælmsk smilende.

Og ved Du, hvad han ogsaa sa'e?

BARONESSEN

Naa?

ATALANTA

Han sa'e, at han først i Dag havde lagt Mærke til, at jeg lignede Dig saa meget.

BARONESSEN
eftertænksom.

Saa—aa! Ja . . .

ATALANTA

Og at . . .

BARONESSEN
holder hende for Munden.

Nej, nu vil jeg ikke høre mere af hans Vrøvl! — Det er *Dig*, vi skal tale om. — Hvad er det egentlig for en Geschichte, Du møder op med, at Du er kommen til Danmark for at faa Dig en Mand? Jeg troede, at der var nok af det Kram i Amerika ogsaa.

DE UNGE DAMER
kommer væltende ind fra Gangen. De ler og pludrer i Munden paa hverandre. — Ser sig søgende om.

Nej, her er de ikke! — Nej, her er de heller ikke! (Længere frem i Stuen. Lader Døren staa aaben.)

DE ØVRIGE DAMER
fra første Akt følger langsomt efter. — De fleste er i Overtøj.

De unge Damer
Slag i Slag.

Hvor *er* dog Bang bleven af? — Og Studenten? Og Studenten? — Nu har vi været nede i Haven en hel Time! — Og spillet Ring! — Og hoppet Paradis! — Og leget Munken gaar i Enge! — Det er saa kedeligt! — Ja, naar der ingen Herrer er med! — Og nu er Vejret saa yndigt! — Næsten helt mørkt! — Ja, *det* er netop det yndige!

Baronessen
slaar i Tæppet.

Stille!

Damerne
farer sammen.

Baronessen

Jeg kan nok mærke, at Vinden har lagt sig! Det snurrer ligefrem i Hovedet paa mig af al den Spektakel, I laver!

Et Par Damer
spagfærdigt.

Jamen, Deres Naade . . . Vi vilde bare . . .

Baronessen
kommanderende.

De Damer, som ønsker at blive her, maa opholde sig i Spisestuen, til Mødet begynder! For nu vil jeg min Sæl ha' Ro!

Nogle Damer

Ja . . . jo . . . men vore Hatte . . . (Begynder at tage Hattene af og vil ud med dem i Gangen.)

Baronessen
peger mod Spisestuen.

Nej! *Dèr* ind, om jeg maa bede! — Og lidt hurtigt!

DAMERNE
lister tavse ind i Spisestuen.

KONSULDATTEREN
til sin Moder.

Nej, ved Du hvad, Mama, det er dog virkelig for galt, saa hun kommanderer! Skal vi ikke hellere bestille vores Vogn!

KONSULINDEN
tyssende.

Hendes Naade er jo syg, lille Dagmar!

KONSULDATTEREN
blæser.

Py—y! „Syg“!

KONSULINDEN
trækker Datteren med efter de andre.

BARONESSEN
ser arrigt efter dem.

Jeg tror, ikke engang de har gjort sig den Ulejlighed at lukke Døren!

ATALANTA

Nu skal *jeg* . . . (Hen at lukke Døren.)

BARONESSEN

Har I ogsaa den Slags — Skrukhøns i Amerika?

ATALANTA

Oh ja, det har vi vel nok! — Men hvad *vil* de her?

BARONESSEN

De vil høre Hr. Bang præke Oprør mod de lede Mandfolk! — Og saa kan Guhjælpemig ikke engang „Mandfolket“ Søren vise sig her i Stuen, uden at de straks allesammen begynder at vrikke med Gumpen!

ATALANTA
lidt flov.

Næmen, Tante Sophie dog!

BARONESSEN

Jamen, det er saagu da sandt! — Naamen, sæt Dig nu herhen igen, at jeg kan se lidt paa dit søde lille Ansigt!

ATALANTA
sætter sig.

BARONESSEN
betragter hende nøje.

Saa vi to skal ligne hinanden . . .? Aa ja, maaske dengang. — Men det er længe, længe siden, lille Miss!

ATALANTA
kærtegner hende.

Og jeg synes netop, at Du nu er saa køn og fin.

BARONESSEN
smigret.

Snak, Snak, Barn! — Naamen de amerikanske Herrer synes Du altsaa ikke om?

ATALANTA

Nej.

BARONESSEN
sarkastisk.

Synes Du, vi har dem kønnere her?

ATALANTA

Næi . ! . . Men . . .

BARONESSEN
som før.

Men klogere?

ATALANTA

Nej . . .

BARONESSEN

Hvad da? „Skikkeligere“?

ATALANTA

Det ved jeg ikke, men — men de er *danske!*

BARONESSEN
tørt.

Det er de!

ATALANTA
ivrig.

I Amerika drejer det sig altsammen bare om money og money! Naar en Mand vil gifte sig, saa spørger han først om, hvor meget den unge Dames Fader er værd i rede Penge.

BARONESSEN

Det kan jo være meget fornuftigt.

ATALANTA
pathetisk.

Men jeg vil ikke gifte mig med et Mandfolk, for hvem Ægteskabet er en Forretning! Jeg er ækel ved al deres „business“!

BARONESSEN

Hum! — Ja, Du har vel haft mange Friere?

ATALANTA

Nej; der var kun een, som vovede sig saa vidt.

BARONESSEN

Men mange Kurmagere da?

ATALANTA
med ti udspilede Fingre.

J—ja—a! Hver Dag en Kykleky — paa hver Finger!

BARONESSEN

Men den ene Hane, der vovede at skrabe ud for Alvor, hvor hentede han det Mod fra, lille Frøken Williams?

ATALANTA
rødmende.

Ja . . . jeg ved ikke . . . Maaske var jeg lidt venligere mod — „den" end mod de andre . . . Det var maaske ikke rigtigt af mig, men der var noget saa frejdigt og naturligt ved ham, som jeg godt kunde lide . . . Og saa var han saa mærkelig sikker i sin Sag! Det kunde ikke nytte, at jeg — — at jeg blev vred og sagde ham Besked, for naar jeg saa kom til at se ham i Øjnene . . . (Smiler.) Han havde saadan nogle underlige Øjne! Hele hans Ansigt kunde godt være ganske alvorligt, men helt dybt nede i Øjnene, dèr smilede han! . . . (Smaaleende ved Tanken.) Og saa *kunde* jeg ikke lade være at smile med!

BARONESSEN

Sesé! — Og saa?

ATALANTA

Ja, saa kan Du tænke Dig, saa en skønne Dag, saa kommer Pa og siger, at der har været en ung Herre hos ham paa Kontoret og friet til mig! En meget net og meget dygtig ung Herre, siger Pa; om jeg havde noget imod at tale med ham? — Og kan Du saa tænke Dig, at det er *ham*, der er gaaet lige til Papa, uden at sige et Ord til *mig!*

BARONESSEN

Ja, det var jo egentlig ganske korrekt, lille Ven!

ATALANTA

fortørnet.

Jeg vil blæse ham et Stykke, vil jeg! Der var ingen, der havde bedt ham om at være „korrekt“! Og jeg svarede da ogsaa straks, at der blev ingen Bukser af det Skind.

BARONESSEN

Men Du siger jo dog, at Du havde opmuntret ham.

ATALANTA

hidsig.

Opmuntret? Opmuntret! — Naa ja; men derfor sagde jeg ogsaa til Pa, at han kunde hilse Fyren og sige, at *hvis* han absolut vilde have Kurven overrakt af *mig* personlig, saa værsaaartig! — Og Du kan tro, jeg *muntrede* ham!

BARONESSEN

Men hvoraf ved Du saa lige, lille Miss, at det var dine Penge, han friede til?

ATALANTA

Fordi jeg spurgte ham! — Jeg sagde ligefrem til ham, om han ogsaa vilde have haft mig, hvis jeg havde været fattig! — Og ved Du, hvad han sa'e? Nej, sa'e han, for det havde han ikke haft Raad til!

BARONESSEN

Hum! — Og hvis han nu havde svaret anderledes.

ATALANTA

Aah, saa godt kendte jeg ham allerede, at jeg vidste, at han aldrig vilde lyve! — Men han søgte naturligvis at snakke sig fra det, saa godt han kunde. For da jeg saa sa'e: „Ja saa er det altsaa ikke saameget *mig*, som mine Penge, De vil giftes med," saa sa'e han (Hun taler langsomt, som om hun først maa oversætte Ordene): „Nej, Miss Williams, det er *Dem*, jeg vil gifte mig med, fordi det er *Dem*, jeg har lært at kende og elske, og ikke en Miss Williams, som jeg aldrig har kendt, og som jeg næppe var falden paa at forelske mig i! Det vilde jeg i ethvert Fald have betragtet som en Ulykke!" — Jeg ved ikke, hvad Du mener! — Saadan kunde en *dansk* Mand *aldrig* have svaret!

BARONESSEN
med Overbevisning.

Nej, *det* har Du Ret i! — Her har vi dem ikke saa ærlige.

ATALANTA
uforstaaende.

Ærlige . . .?

BARONESSEN

Netop, ja! — Og jeg kunde have stor Lyst til at fortælle Dig . . . Der er vel ingen, der kan høre os?

ATALANTA
ser sig om og ryster paa Hovedet.

BARONESSEN

Jeg var nemlig ogsaa saa forsigtig, da (med en Bevægelse af Hovedet hen mod BARONENS Dør) *han* i sin Tid friede til mig, at spørge: Men hvis jeg nu *ikke* havde Penge?

— Og ved Du, hvad *han* svarede? — „Kæreste“, sa'e han, . . . og saa lavede han et Par Øjne, som om han virkelig mente det . . . „Pengene skulde da være den eneste Grund til, at jeg *ikke* giftede mig med Dem!“ — Jeg havde jo nok paa Fornemmelsen, at det var noget Sludder, for han havde jo ødelagt alt, hvad han ejede, og havde ikke en Øre at leve af! Men jeg var jo „forelsket“, jeg Skind! Og jeg syntes, at han var noget af det (Haanligt.) „eleganteste“, jeg nogen Sinde havde set! — Og jeg vidste jo ogsaa godt, at han havde givet de fleste af dem ud paa Fruentimmer . . .

ATALANTA

Men Tante . . .!

BARONESSEN

Jo—o, netop: Fruentimmer! — Men det brød jeg mig ikke om. Tværtimod, jeg syntes, det var flot! Og saa kunde jeg ogsaa godt lide, at han ikke stak det under Stolen! Alle Mandfolk er ens, de andre gaar bare mere lunt med det! — Men Gud være lovet, at jeg dog ikke var *saa* „elleskudt“, at jeg glemte at faa en ordentlig Ægteskabskontrakt lavet.

ATALANTA

Jamen, tror Du nu ogsaa, at *det* var rigtigt, Tante, saadan at binde ham?

BARONESSEN

Gu' var det rigtigt! — Det manglede bare, at jeg oven i Købet skulde ha' betalt alle hans Dulcineaer! Jeg stillede bare den Betingelse, at han for *Fremtiden* skulde holde sig til mig alene, — jeg Idiot!

ATALANTA

Tror Du da, slet ikke at han har holdt af Dig, Tante?

BARONESSEN

Jo—o, det har han maaske nok; ligesom af alle de andre! — Men vi havde ikke været gift mere end et Par Maaneder, saa kommer der en skønne Dag et Brev til ham — et yndigt Brev, der stank af Parfume, og med en Kokkepige-Udskrift! — Og naturligvis, da jeg aabnede det . . .

ATALANTA

Aabnede Du det?

BARONESSEN

Selvfølgelig! Jeg havde svoret for mig selv, at jeg vilde passe paa.

ATALANTA
tænksomt.

Oh ja, det havde *jeg* vist ogsaa gjort.

BARONESSEN

Vel ha'de Du saa! — Men jeg lukkede det naturligvis forsigtigt igen . . .

ATALANTA
nysgerrig.

Naa? Naa? Og saa?

BARONESSEN

Og han mærkede ikke noget. — Og saasnart han havde læst det, puttede han det i Kakkelovnen. — Men jeg ha'de jo taget en Afskrift . . . (Aabner en Medaillon, hun har hængende paa Brystet, skjult under Kniplingerne.) Og her er den, — her skal Du se!

ATALANTA
forundret.

Du har gemt den!

BARONESSEN

Ja, for at ha' noget at blive arrig ved! — Hvergang jeg fik noget, der lignede Medlidenhed med ham, saa tog jeg dette her frem og læste, og saa var jeg atter Wilhelm Tell! — Værsgod, Du maa gerne se! (Rækker hende Papiret.)

ATALANTA
læser.

BARONESSEN
indeklemt, haanlig.

Det er godt, hva'? Hun mener, at nu har han været længe nok gift til at indse, at der er dog ingen, der kan „knuselske“ ham saadan som hans egen lille „Sussebasse“! — Hva'?

ATALANTA

Ja, fy! — Og han gik virkelig?

BARONESSEN
gemmer Papiret igen.

Vel gik han, — den Josef!

ATALANTA
efter en lille Pavse.

Jamen saadan er de dog ikke allesammen, Tante Sophie!

BARONESSEN

Alle, min Pige! Alle! Hvor forskellige de end er! De lyver allesammen, baade for sig selv og andre!

ATALANTA
ryster paa Hovedet.

Jeg vil ikke tro det . . .

BARONESSEN
fortsættende.

Og det er, fordi de allesammen er flasket op med noget Digtersludder om, at det skulde være „hæderligere“ at gifte sig med en fattig Pige end med en rig. — Du vil ikke finde *et* eneste Mandfolk, som indrømmer, at han *ogsaa* ta'er Hensyn til Pengespørgsmaalet, naar han er ude at snuse efter en Kone!

ATALANTA
ivrig.

Jo, Tante Sophie, der er virkelig mange Mænd, for hvem Pengene slet ikke spiller nogen Rolle. I det mindste her i *Danmark* da!

BARONESSEN

Sniksnak! Gifter de sig med en Pige med Penge, kan Du stole paa, at de ogsaa har tænkt paa Mønten! — Og derfor kan jeg ogsaa saa forbistret godt lide det Svar, Du fik af Din Amerikaner! Det var da endelig et Mandfolk uden Lumskeri! Det maa være en ren Kamilla at træffe saadan en Fyr!

ATALANTA
usikker.

Ja . . . jo . . . men . . .

BARONESSEN

Og har han ikke senere ladet høre fra sig?

ATALANTA

Ok, jo! . . . Hver Morgen, naar jeg kom ned i Dagligstuen, stod der en frisk Buket Roser paa mit Bord! Det var en Porter . . . et Bybud, der havde bragt dem; men jeg vidste jo godt, hvem de var fra.

— Men saa tog jeg det over tvært og sejlede af til Danmark. — Bare for at faa en Ende paa det!

BANG
stikker Hovedet ind. — Mildt.

Er det tilladt . . .?

BARONESSEN
vredt.

Hvem er *det?*

BANG
ind.

Det er mig, Deres Naade.

BARONESSEN

Hum! — Ja man har jo ikke Fred længere, end Ens Nabo vil!

BANG

Ak ja, jeg kan tænke mig, dyrebare Veninde, at Dagen i Dag for Dem har været saare anstrengende!

BARONESSEN
kort.

Ja, det ved Gud den har!

BANG
rækker varmt Haanden imod hende. Men da hun ikke gør Mine til at tage den, vender han sig mod ATALANTA.

Kære Ata . . . Kære Frøken Williams . . . (ATALANTA rækker ham sin Haand og betragter ham nøje, næsten prøvende.) Ja, De maa undskylde, kære Frøken, men (Med et lille Smil.) det Navn falder mig endnu saa fremmed paa Tungen. (Hjerteligt.) Ja, vi to har i Sandhed baade mangt og meget at tale om!

BARONESSEN
tørt.

Jamen for Øjeblikket er det *mig*, der ønsker at

snakke med Frøken Williams. De kommer til at gaa ind i Spisestuen. Dèr kan De for Resten ogsaa faa Brug for Deres Talegaver! Hele Jomfruklosteret sidder og venter paa Dem!

ATALANTA

Nej, men Tante dog!

BARONESSEN

Det er saagu' da sandt! Og de ligefrem *sulter* efter Mandfolk!

BANG

forlegen.

Ja, ja, det var sandelig ejheller min Mening at forstyrre to saa nære Slægtninge. Og det haster jo ikke, . . . men saa haaber jeg altsaa senere, Frøken, at . . .

BARONESSEN

vinker af med Haanden.

Ja vel saa! Det er godt, Bang! Paa Gensyn!

ATALANTA

nikker venligt. Stille.

Paa Gensyn, kære Hr. Bang.

BANG

forsvinder bukkende gennem bageste Dør til højre.

BARONESSEN

Puhh! — Det Dampsludreværk!

ATALANTA

i egne Tanker.

Sig mig, Tante Sophie, hvor gammel er egentlig Hr. Bang?

BARONESSEN

Aa, saadan hen ved de Fyrre vel.

ATALANTA

Naa dog ikke ældre. Ja for jeg synes, han ser ældre ud. — Det har jeg for Resten aldrig tænkt paa før.

BARONESSEN

Ja, han blev jo temmelig ung gift. — Men han kan endnu faa alle Putterne til at vrikke! — *Han* er for Resten et udmærket Eksempel paa det, vi talte om før!

ATALANTA

Paa *hvad*, mener Du?

BARONESSEN

Paa et Mandfolk, der giftede sig for Pengenes Skyld, men som vilde blive dødelig fornærmet, om man sagde det til ham.

ATALANTA

forvirret.

Bang . . .!? Du mener da ikke . . .

BARONESSEN

Jo, kære, Du ved jo da, at det var en Bondepige, han „tog til Ægte“ — og det tilmed en meget *dum* Bondepige.

ATALANTA

Ja, det har jeg netop altid fundet saa kønt af ham, at han hverken tog Hensyn til hendes Stand eller hendes Begavelse, men kun tog hende, fordi han holdt af hende. — At det senere blev ham en Skuffelse, det . . .

BARONESSEN

Jamen, Du almægtige Himmel, Du bilder Dig da

vel ikke ind, Barn, at han havde taget hende, hvis hun ikke havde haft *Penge!* Endogsaa ualmindelig *mange* Penge af en Gaardmandsdatter at være!

ATALANTA
alvorlig.

Du faar mig ikke til at tro den Slags Ting om Bang, Tante!

BARONESSEN
ler højt.

Du er sød, er Du! — Han var bare en sølle Bondestudent med en lille bitte anden Karakter! Og saa var han fattig — og forskruet — og doven — og Grundtvigianer! Men han ha'de jo det rette Højskolesnakketøj . . . Og saa et Par farlige Øjne! — Han gad ikke læse mere, og saa blev han Hjælpelærer paa en Højskole. Saa traf han Pigebarnet; og øjeblikkelig regnede hans Bondesnedighed ud, at naar han tog *hende*, saa kunde han slippe for at ta' *Eksaminer!* — Og hun, Gaasen, blev naturligvis øjeblikkelig forelsket i denne imponerende — Gase!

ATALANTA
slaar afværgende ud med Haanden.

Nej, nej, saadan kan det ikke være gaaet til!

BARONESSEN

Jo, min Stump, saadan *er* det gaaet til, naar man piller Forgyldningen af Sanct Marius!

ATALANTA
modvillig.

Naa, ja, *er* det gaaet saadan til, saa har han kun gjort det, for bedre at kunne virke for sin Livssag.

BARONESSEN
tørt.

„Livssag“! — Du er vist bleven søsyg over Atlanten, lille Atalanta!

ATALANTA
ivrig.

Jamen, Tante, Du hjælper ham jo! Du har jo gjort alt muligt for at *hjælpe* ham!

BARONESSEN
rolig.

Ja, det *har* jeg. — Men jeg er et *Fruentimmer*, lille Ven, ser Du! Og derfor er det ganske naturligt, at jeg gør, hvad jeg kan, for at drille og ærgre de sprutvigtige „Skabningens Herrer“ — og først og fremmest min egen Hr. Gemal! Og naar Bang har været saa genial at lave en Højskole for Kvinder — *kun* for Kvinder, ved Du, — fordi han ønskede (Vrænger efter BANG.) at „indpode en ny Gren paa den gamle grundtvigske Stamme“, saa for min Skyld ingen Alarm. Og naar han har gjort det til sin „Livsopgave“ at lære disse samme Kvinder, at de skal gøre Oprør mod Manden, og at de skal „kæmpe“ for at opnaa de samme Rettigheder som Mændene — og helst nogle flere, saa siger jeg, ligesom I siger i Amerika: Go on! For det er en udmærket Opgave for et Fruentimmer, lille Atalantamor. Men naar et *Mandfolk* giver sig til at være Profet paa *den* Livssag, — saa er han ikke et Mandfolk, men et Fjols! Og saa giver jeg Francke Ret, naar han siger, at saadan en vilde det være ham en ren Kamilla at *spytte* paa!

ATALANTA

Jamen . . .

BARONESSEN
med Vægt.

Et *Fjols*, siger jeg!

ATALANTA
ivrig.

Jamen, naar han nu *mener* det!

BARONESSEN

Ja, saa vil jeg kalde ham et *Præmie*fjols!

ATALANTA
halvt grædende.

Jamen det kan jo da være hans Overbevisning!

BARONESSEN

Nej! — Men det var det, jeg sagde før: Her til Lands lyver Mandfolkene ikke blot for andre, men ogsaa for sig selv! — Det er saamænd højst rimeligt, at Hr. Bang *tror* paa sin „Livssag". Men læg bare Mærke til, hvordan han har ført den ud i Praksis! Lige siden han blev gift, har han skaltet og valtet med sin Kones Penge, som om de havde været hans, fra han blev født. For hun, det Fæ, ha'de saagu' ikke faaet lavet nogen Ægteskabskontrakt! Og Du kan være aldeles overbevist om, at havde hun begyndt at ville ha' et Ord med i Laget, saa havde han sat sig paa sin Profetrumpe af bare Forundring. Hun skulde kun pænt være hans lydige Slavinde i Køkken og Kælder — og Seng.

ATALANTA
fortvivlet-halsstarrig.

Men naar hun nu ikke *duede* til andet!

BARONESSEN

Saa skulde han efter Jeres Himmelteorier ikke ha' giftet sig med hende! For saa ha'de han ikke behøvet at gaa rundt her og trøste sig med den Kur, som alle hans — „Damer“ gør til ham, og som nu næsten ogsaa er bleven ham en „Livssag“.

ATALANTA

Fy, fy, fy, Tante! Hvor det lyder hæsligt!

BARONESSEN

Aa ja saamænd! — Og Du skal se, at hvis Bang gifter sig igen, saa skal han nok være saa heldig — rent tilfældig selvfølgelig! — ogsaa denne Gang at gaa hen og forelske sig i en Pige med Penge.

ATALANTA

komisk fortvivlet.

Ja, men hvad *skal* da et stakkels Pigebarn gøre, Tante Sophie, naar hun er saa uheldig at have Penge, og hun vil elskes for sin egen Skyld?

BARONESSEN

Hun skal skille sig af med sine Penge!

ATALANTA

Mener Du virkelig, at jeg skulde . . .

BARONESSEN

fingeret-forbavset.

Du? — Nej, det synes jeg saagu ikke, Du skulde!

ATALANTA

Jamen hvad saa da?

BARONESSEN

Ja, *vil* Du absolut ha' en Mand . . .

ATALANTA
energisk.

Ja, det vil jeg altsaa!

BARONESSEN

. . . og han absolut skal være fra Danmark, . . .

ATALANTA
bestemt.

Ja!

BARONESSEN

. . . dette Højskole- og Dampsludre-Land!

ATALANTA
smilende.

Naa, naa!

BARONESSEN

. . . saa vil jeg raade Dig til at lyve ligesom de andre.

ATALANTA
afgjort.

Det kan jeg ikke!

BARONESSEN
tørt.

Naa—aa, din Moder var jo da dansk! — Og for Resten kan vi Fruentimmer altid lyve, naar der er noget, vi *vil!*

ATALANTA
nikker.

Maaske ja . . . Men hvordan skulde jeg saa . . .?

BARONESSEN
livfuldt.

Ja se, det gælder altsaa om at faa Folk til at tro, at Du ikke ejer en Øre mere, og at Du heller ikke har Udsigt til at arve noget.

ATALANTA
med Overbevisning.

Jamen det lyder jo ganske utroligt! Det er der ingen, der . . .

BARONESSEN

Aa jo! — Nu fortæller jeg det til *ham* (Hovedbevægelse mod BARONENS Dør), og saa kan *Du* fortælle det til — ja f. Eks. til Bang.

ATALANTA
farer sammen.

Til Bang! — (Mistænksom.) Og hvorfor netop til Bang?

BARONESSEN
lader, som om hun ikke har lagt Mærke til ATALANTAS Bevægelse. — Ganske uskyldig.

Ja, jeg ved ikke, — — men her er jo ikke andre — — lige i Øjeblikket.

ATALANTA
stadig usikker.

Naa — nej — — men . . .

BARONESSEN

Ja, det er den eneste Maade, hvorpaa Du kan blive sikker i din Sag.

ATALANTA
stille.

Jeg tror ikke, jeg kan . . .

BARONESSEN

Vist kan Du saa! — Nu kan Du først holde en lille Generalprøve med din Badut-Onkel og forsøge, om han *saa* er villig til at følge Dig til — Verdens Ende!

ATALANTA
smaaleende.

Ja, det kunde være forfærdelig morsomt!

BARONESSEN

Ja, ikke sandt? (Ringer.) Og saa er det vist bedst, at vi straks lader, som om Du skal rejse igen.

ATALANTA

Rejse? — Hvorfor dog?

BARONESSEN

Jo, til København, for at søge Dig en eller anden Beskæftigelse. — Lad nu *mig!*

FRANCKE
ind.

BARONESSEN

Er det *Dem*, Francke?

FRANCKE

Jovel, Deres Naade!

BARONESSEN

Vil De sige til Baronen, at jeg ønsker at tale med ham!

FRANCKE

Jovel, Deres Naade! (Over til BARONENS Dør og banker paa.)

BARONEN
i Døren. Han er i Skjorteærmer. — Arrig.

Hvad er der *nu?* (Ser Damerne.) Aa, om Forladelse!

BARONESSEN
ualmindelig blidt.

Jeg vilde gerne tale et Par Ord med Dig, kære Jakob.

BARONEN
gelassen.

Ja, nu skal jeg straks . . . Jeg skal blot . . . Undskyld et Øjeblik, ma chère! (Bort.)

BARONESSEN
til ATALANTA.

Ja, saa er det vist bedst, at Du gaar op og pakker dine Kufferter, lille Miss!

FRANCKE
stejler.

Kuf . . .! Vil den naadige Frøken allerede forlade os?

BARONESSEN

Hvad rager det Dem, Monsieur Næsvis!

FRANCKE
servil.

Nej, naturligvis, pardon! Jeg mente bare . . .

BARONESSEN

De kan holde Deres ærede Mening hos Dem selv!

FRANCKE

Jovel, Deres Naade!

BARONESSEN
rækker ATALANTA Haanden. Smiler.

Farvel saa længe, lille Miss!

ATALANTA
usikker.

Naa . . . ja . . . ja . . .

BARONESSEN

Kys mig!

ATALANTA
kysser.

Naar bare det ikke gaar galt, Tante!

BARONESSEN

Du tror jo, at jeg mener Dig det godt?

ATALANTA
varmt.

Ja, *det* tror jeg! (Kysser igen. Hurtig ud gennem Gangdøren.)

BARONESSEN
tager Haandspejlet.

Nej, men hvor ser jeg dog ud! — Synes De ikke, Francke?

FRANCKE
bukkende.

Ja . . . jo . . . Deres Naade ser ualmindelig rask ud!

BARONESSEN
arrig.

Rask! — Man skulde tro, jeg ha'de Feber!

FRANCKE
galant.

Lidt échaufferet maaske! — Men det klæder Deres Naade!

BARONESSEN
tunghør.

Hva'?

FRANCKE
bukkende. Højere.

Jeg tog mig den Frihed at bemærke, at det klædte Deres Naade!

BARONESSEN

Det er der ingen, der har spurgt Dem om! (Lader en Pudderkvast fare over Ansigtet.) Det er ogsaa alle de

Lys! Hvad skal de være tændt for en hel Time i Forvejen?

FRANCKE

Deres Naade har selv befalet . . .

BARONESSEN

afbrydende.

Det er en kedelig Vane, De har lagt Dem til, min gode Francke, at De altid skal svare *igen!* (Hun er færdig med at pudre sig.) Har det hjulpet, synes De?

FRANCKE

bukkende.

Hvis jeg tør være saa fri at svare — *igen*, saa . . .

BARONESSEN

smiler naadigt.

Aah De — Goodfornothing!

BARONEN

ind. Paaklædt. — Kavaler som altid.

Bedste Sophie, je suis à vos ordres!

BARONESSEN

paafaldende høflig.

Ja, kære Ven, jeg har noget alvorligt at tale med Dig om.

BARONEN

forstemt.

Alvorligt?

BARONESSEN

Meget alvorligt, ja! — Det er om Atalanta . . .

BARONEN

Ata . . . Men er det saa ikke bedst, at Francke absenterer sig?

BARONESSEN

Jo, Du har Ret, kære! — Og, Francke, vil De sørge for, at ingen forstyrrer os!

FRANCKE
bukkende.

Jovel, Deres Naade! (Nærmer sig Gangdøren.)

BARONESSEN
til BARONEN.

For Resten vil det næppe vare længe, inden alle ved det.

Endnu før FRANCKE er naaet ud, gaar Gangdøren op, og STUDENTEN og tre HØJSKOLEPIGER kommer muntert ind. — STUDENTEN foran, baglæns. Han har fat i den ene Hank af en stor Klædekurv, fyldt med Guirlander. — En HØJSKOLEPIGE har fat i den anden Hank, medens de to andre HØJSKOLEPIGER bærer en lang Stige. — Pigerne har Bondefrisure og Hovedklæde; men deres Kjoler har Købstadssnit.

BARONESSEN
forfærdet.

Du hellige Antonius, hvad er *det* for et Optog!

STUDENTEN

Men Gu', Tante Sophie, er *Du* her? Jeg troede . . . Det var da grussom ke'eli't . . . Du sku jo ikke vi' 'et. Det sku jo være en Overraskelse.

BARONESSEN
tørt.

Ja, tusind Tak, min Dreng, den Overraskelse har jeg været med til før! — Men saa bliver vi altsaa nødt til at forsvinde! — Francke, rul mig!

FRANCKE
aabner hurtig BARONESSENS Dør og begynder at rulle Sengen bort.

BARONEN
vil hjælpe.

BARONESSEN

Nej! Skab Dig bare ikke! Francke kan meget bedre alene!

FRANCKE

ud med BARONESSEN.

BARONEN

halvt til sig selv, halvt til STUDENTEN.

Naa, ja, enfin! *Jeg* er sgu ligeglad! Chacun *son* métier! (Sjasker lidt flov bag efter.)

STUDENTEN

skændende til PIGERNE.

Sikken I staar og glor! I ved jo da, a' det er Tante Sophies Fødselsda'! — I sku' jo ha' gratuleret hende!

FØRSTE PIGE

paa stærkt syngende Fynsk.

Vi tur'e ju'nde, Nielsen!

ANDEN PIGE

ligeledes.

Nej vi tur'e ve' Gu' i Himlen ikke, Nielsen!

TREDJE PIGE

Jæ æ saa bange for hinde, a' jæ sve'er!

STUDENTEN

overlegen.

I er no'en Pjokkehøns! Hun bi'er vel ikke, ve' jeg! — Men skynd Jer nu lidt! Vi ska' ha' di Guirlander op over Dørene her? (Stigen stilles op mod Baggrundsvæggen.) Nu ka' *Du* kryve derop, Kirsten-Marie!

KIRSTEN-MARIE

yderst genert.

Næi, ikke for aldri' *de'!*

ANDEN PIGE
puffer til STUDENTEN med en Finger.

De' ka' Di jo da sæl, Nielsen!

TREDJE PIGE
fnisende.

Di er jo da et Ka'lfolk!

STUDENTEN
overlegent.

Ja, Gu' være lovet! (Kryber op paa Stigen.)

FRANCKE
ind fra BARONESSENS Dør. — Standser.

Stigen staar midt for Baggrundsvæggen. — STUDENTEN sidder højt oppe paa den med en lang Guirlande i Hænderne. — En PIGE støtter Stigen. — Og de to andre PIGER staar paa hver sin Side og holder Enderne af Guirlanderne i Vejret.

FRANCKE
ironisk beundrende.

Mon Dieu, hvilket Tableau! Wunderschøn! Magnifique! Minder mig om — le grand Opéra de Paris!

STUDENTEN
i Færd med at anbringe Guirlanderne.

Di er nu saa vigti', Francke, fordi Di ka' saamange Sprog! Men Di sku' hellere hjælpe te'!

EN PIGE
fnisende.

Han er altfor fin!

ANDEN PIGE

Han har *Frøken*fingre!

TREDJE PIGE

Og han smør dem med Hve'emel!

FRANCKE
med en Finger.

Dikkedik — Stokroser!

PIGERNE
daskar ham væk.

STUDENTEN
pludselig forfærdet.

Men Gu', vi har jo rent glemt Skjoldet!

PIGERNE

Ja! Vi har ve' Gu' i Himlen rent glemt Skjoldet!

STUDENTEN

Aa, ku' ikke Di ta' og hente det, Francke?

FRANGKE
lader, som om han intet hører.

FØRSTE PIGE

Nu ska' *jeg!*

ANDEN PIGE

Nej, nu løver *jeg!*

TREDJE PIGE

Næ, la' *mig!* (Alle ud.)

STUDENTEN
vaklende paa Stigen.

I behøver da'nne løve *alle*sammen, Tøser!

FRANCKE

Lad dem bare rende! Jeg har noget at snakke geheimt med Dem om, Hr. Kandidat!

STUDENTEN
ræd.

Ku' Di ikke med det samme holde lidt paa Sti'en, Francke?

FRANCKE
flot.

Aa jo; jeg har jo lovet at støtte Dem! (Tager fat i

Stigen.) Sig mig, Hr. Kandidat, hvorledes staar Sagerne imellem Dem og Miss Amerika?

STUDENTEN
arbejder oppe paa Stigen.

U'mærket!

FRANCKE

De og hun er altsaa fuldstændig enige?

STUDENTEN
forundret.

Eni'e, Francke? Det har vi ri'nok ve' Gu' da alti' været! — Jeg skændte bare lidt paa hende før, fordi hun sa'e, at Di var en . . .

FRANCKE

Jeg interesserer mig ikke for Damens ærede Mening om *mig*, Hr. Kandidat! — Men er Brylluppet bestemt?

STUDENTEN
som før.

Hva' for'n et Bryllup, Francke?

FRANCKE
hidsig.

Deres, naturligvis!

STUDENTEN
ræd.

Di maa 'nne ryste Sti'en saadan, Francke! — Hva' er 'et for et Bryllup, Di staar og snakker om?

FRANCKE

Sgu naturligvis *Deres*, si'er jeg jo! (Rosende.) De har været storartet rask i Vendingen, Hr. Kandidat! De er en Knop!

STUDENTEN
som før.

Jeg begriber ikke et eneste Ord, Francke, det ve' Gu' jeg ikke gør!

FRANCKE
utaalmodig.

Hva' skal De nu sidde dèr og spille Komedie for, Hr. Kandidat?

STUDENTEN
mildt bebrejdende.

Ja, det nytter vel ikke længer a' si'e til Dem, a' jeg kun er Student, Francke?

FRANCKE

Nej! — Og jeg hørte jo selv før, at Baronessen sa'e til Jako . . . til Baronen . . .

STUDENTEN
lidt utaalmodig, grædefærdig.

Hva' hørte Di, Menneske? *Hva'* hørte Di?

FRANCKE

Jeg hørte, at hun sa'e, at Kandidaten ha'de friet til Miss Williams! Baronessen var jo ikke videre henrykt over det, men skidt med *det!* Det er jo ikke *det*, det kommer an paa!

STUDENTEN
har set paa ham med store Øjne.

Friet!?

FRANCKE

Ja! — Og *jeg* har jo ogsaa lidt Interesse af, at den Sag kommer i Orden.

STUDENTEN
faar Mælet igen.

Friet? — Saasandt der er en levende Gu' te',

Francke, i Himlen, saa har jeg aldri' i Evi'he' saa meget som no'en Sinde i mit Liv tænkt paa a' fri til Atalanta!

FRANCKE
slaar haardt i Stigen.

Det var som Satan!

STUDENTEN
skriger.

Sti'en, Sti'en, Francke! — Jeg *ku'* jo da li'efrem ikke være bekendt a' fri til hende, saa ri' som hun er!

FRANCKE

Er De gal?

STUDENTEN
ydmygt forklarende.

For hun maatte jo da tro, a' det var bare for hendes Penge, Francke! Og hva' vilde Folk si'e? Det vilde jo da være en evi' Skam!

FRANCKE
slipper Stigen.

Saa skulde da ogsaa . . .!

STUDENTEN
rædselsslagen.

Nu vælter Sti'en!

FRANCKE
giver den et arrigt Puf. — Oprørt.

Ja, jeg er den Ondebaldyremig li'e glad i begge Ender, om Verden har saadan en Studiotus idioticus mere eller mindre!

STUDENTEN
dybt bedrøvet.

Næ, men, *Francke* . . .!

FRANCKE

Gaa Fanden i Vold! (Bort fra Stigen.)

HØJSKOLEPIGERNE

er kommen slæbende med et stort dekorativt Skjold, hvorpaa der med mægtige Bogstaver staar: *Hjertelig Lykønskning fra Bangs Højskole.*

STUDENTEN

lettet.

Naa, dèr er I, Pi'er . . .

FØRSTE PIGE

Ja. — Det er tungt.

ANDEN PIGE

Vi sku' hilse fra Jomfru Jørrensen aa si'e, a' vi sku' skynde vos; for Klokken var al're'e hal' otte.

TREDJE PIGE

Hun kommer sæl om i lidt aa fejer op etter vos!

STUDENTEN

Hold paa Sti'en, Kirsten-Marie! — Og ræk mig saa Skjoldet, I andre! (Skjoldet rækkes op og anbringes over den midterste Dør. — Guirlanderne hænges i Draperier omkring det.)

FRANCKE

har sat sig i en Lænestol. — Han er knusende arrig. — Haanlig.

Det er nydeligt!

FØRSTE PIGE

Pas Dem sæl!

ANDEN PIGE

Han er li'saa vigtig som en kalkunsk Hane!

TREDJE PIGE

fniser.

STUDENTEN
ivrig beskæftiget.

Ka' ma' læse, hva' der staar, dernede fra, Kirsten-Marie?

KIRSTEN-MARIE
læser Indskriften bogret op.

FRANCKE
spydig.

Lærer man at læse saa flydende paa Bangs kvindelige Fy—Føjskole?

KIRSTEN-MARIE

Pas Dem sæl!

STUDENTEN
sørgmodigt.

At jeg har kunnet ta' saadan Fejl a' Dem, Francke! Di er jo ond!

FRANCKE

Ja — og hva' er Di, Hr. — Student?

JØRGENSEN
ind fra Gangdøren med Kost og Fejespaan. — Standser, betaget af Udsmykningen.

A—ak . . .!

STUDENTEN
ned af Stigen. — Betragter sit Værk.

Ja, er 'et ikke ny'eli't, Jomfru Jørrensen!

JØRGENSEN
ser med.

Det er li'som Høstgilde! (Begynder at feje op.)

STUDENTEN

Kom saa Pi'er! (Ud med Stigen og Kurven sammen med Pigerne.)

Pause.)

FRANCKE
indledende.

Ved De, hvad jeg sidder og tænker paa, lille Jørgensen?

JØRGENSEN
beskæftiget.

Hvor sku' *jeg* vide *det* fra?

FRANCKE

Jeg tænker paa, at det ligefrem er en ren Kamilla at høre Dem tale Jydsk! For nu er jeg sgu snart ved at brække mig ved at høre paa alle de fynske Faarekyllinger!

JØRGENSEN
standser Arbejdet. — Glad.

Ja, jeg er jo da osse fra Vendsyssel, Francke.

FRANCKE
tørt.

Ja, det er De nok!

JØRGENSEN

Men jeg troede alligevel ikke, at det ku' høres mere.

FRANCKE

Aa jo, et bitt' Ko'n! — Kom lidt herhen, Jørgensen; jeg vil sige Dem noget!

JØRGENSEN
hen til Stolen med et Redskab i hver Haand. — Kælent.

Og hva' er saa *det*, Francke?

FRANCKE
lægger en Arm om hende.

Jeg vil bare sige Dem, lille Lamseben, at jeg tror ikke, jeg kunde lide Dem halvt saa godt, hvis

De ikke havde dette yndige Tungemaal! — Jeg faar altid saadan en rasende Lyst til at kysse Dem!

JØRGENSEN
bleg.

Næ—æ, det mener Di vist ikke, Francke . . .

FRANCKE

Gu' gør jeg saa! (Kysser hende kraftigt.) Der kan De selv smage!

JØRGENSEN
henrykt.

A—ak! — Men er det nu osse for *Alvor*, Francke?

FRANCKE

Det er det! — Hvis det da er sandt, det, De før fortalte om Miss Williams!

JØRGENSEN
bedyrende.

Ja, *det* er det, Francke!

FRANCKE

Lad mig høre! — *Hva'* sa'e hun?

JØRGENSEN
tøvende.

Ja—a, saadan ordret, som det hedder . . . (Hurtig.) Men hun sa'e da, at hun vilde *snakke* med Dem!

FRANCKE

Og at hun nok skulde finde paa Udveje? — De husker bestemt, at hun sa'e „Udveje"?

JØRGENSEN
glad.

Ja, *det* gjor'e hun! Li'saa sikkert som jeg staar her med en Kost i min højre Haand!

FRANCKE

Og De havde jo i Forvejen fortalt hende, at det bare var *Penge*, De manglede?

JØRGENSEN
naivt.

Ja, for det si'er Di jo sæl, Francke . . .

FRANCKE

Javel! — Ja, for saa vil jeg bare fortælle Dem, lille J, at hvis Frøken Williams ikke er altfor gnavset, men har, hvad jeg vil kalde et noget større (antyder med Armene) Syn paa Sagerne, saadan som jeg og andre Gentlemen, der har set lidt af den store Verden uden for Fyn, — saa forlover vi os stante pede paa staaende Fod!

JØRGENSEN
med straalende Øjne.

Vi to, Francke? Jæ og Di!

FRANCKE

„Di og jæ", ja! Hvem Fanden skulde det ellers være?

JØRGENSEN
mistænksom.

Jamen saadan *rigtig*, Francke . . .?

FRANCKE

Med Trommer og Piber og Fotografi og det hele!

JØRGENSEN
hurtig.

Og *Ring?*

FRANCKE

Den tykkeste Ring i hele Odense, lille Jørgensen!

JØRGENSEN
lader Kost og Fejespaan falde. — Folder Hænderne.

Jeg takker Dig, lille Gudfader i Himmelen! — (Slaar Armene om FRANCKES Hals.) A—ak, Francke, Francke, Francke, saa lykkelig har jeg aldrig været no'en Sinde i mit Liv!

FRANCKE

Nej, det vil jeg sgu da heller ikke haabe!

ATALANTA
ind fra Gangdøren. — Hun er rejseklædt som i første Akt.

JØRGENSEN
staar endnu med Armene om Halsen paa FRANCKE.

ATALANTA
standser op lidt inden for Døren og siger:

Well! Meget godt!

JØRGENSEN
forfærdet.

A—ak . . .! (Bort fra FRANCKE.)

ATALANTA
lidt frem.

Ja, saa tør man maaske gratulere?

FRANCKE
flot.

Ja, nu er det hele for saa vidt i Orden. (Tørrer sig om Munden.) Det gik sgu, som det var smurt!

ATALANTA
rækker JØRGENSEN Haanden.

Til Lykke, lille Ven!

FRANCKE

Og hvad de nærmere Betingelser angaar, saa

tror jeg, at det er noget, den naadige Frøken og jeg bedre kan afhandle saadan privatum!

ATALANTA
uforstaaende.

„Den naadige Frøken“ — er det *mig?*

FRANCKE
bukkende.

Jo—o! — (Skælmsk.) Jørgensen kan jo være god nok til *sit* Brug; men Forretninger har hun ikke større Forstand paa, Stumpen! (Dasker JØRGENSEN paa Kinden.) Farvel, Snut!

JØRGENSEN
forfjamsket.

Ja . . . jo . . . nu gaar jeg! (Vil bort.)

FRANCKE
lidt arrig.

Jamen Skovlen, for Fanden . . . og Kosten!

JØRGENSEN
tager Redskaberne op.

A—ak . . .!

FRANCKE

Og se saa efter med det samme, om der ikke skulde ligge nogle andre Brugsgenstande rundt paa Gulvet; for De ser Gu'hjælpeme ud, som om De havde tabt baade Næse og Mund! — Eller: „Du“ skulde jeg vel sige! Du, Du! — Faa saa Skankerne med Dig! (Udstøder nogle Lyde: tjø! tjø! som naar man skynder paa en Hest.) Kan Du humme Dig!

JØRGENSEN
ilsomt.

Ja, ja, nu gaar jeg, Francke! (Bort i en Fart.)

FRANCKE
fortrolig smilende til ATALANTA.

Jeg maa bede den naadige Frøken meget undskylde, men Dyret er jo endnu ikke rigtig tilkørt! (Ler.) Men det kommer, det kommer! Naar jeg nu først har faaet hende ordentlig spændt *for*, hæ, hæ! (Trækker paa Skuldrene.) Ganske vist var det jo ikke, hvad jeg havde tænkt mig — og hvad jeg mest havde Brug for, — jeg skulde jo gerne have haft en Kone med noget mere . . . mere . . . ja, hvad skal jeg kalde det . . . (Finder Udtrykket.) . . . du monde . . . du monde! — Og hvis det ikke var, fordi den naadige Frøken havde været saa . . . saa naadig at interessere Dem for hende . . .? (Standser, som om han ventede paa Bekræftelse.)

ATALANTA,
der stadig ikke aner, hvor han vil hen.

Ja, hun holder jo saa meget af Dem.

FRANCKE
utaalmodig.

Holder af! Holder af! . . . Ja . . .

ATALANTA

Altfor meget, er jeg bange for.

FRANCKE
studser.

„Altfor“ . . . (Polisk.) Aa ja saagu, det kan der være noget i, ha, ha! Men det retter sig nok altsammen . . . med Guds Hjælp!

ATALANTA
betragter ham mistroisk.

Hum!

FRANCKE
galant.

Og med *Deres*, naturligvis! . . . Ogsaa med den naadige *Frøkens* Hjælp, forstaar sig! (Efter at have ventet paa Svar. — Stiver sig op.) Naa, for at gaa lige til Sagen . . . jeg har ganske vist aldrig været i Amerika, men jeg ved, at det er et Land, hvor man ikke bruger mange Omsvøb, naar det drejer sig om business . . . kort og godt: Hvor meget har den naadige Frøken tænkt at ville forstrække os med?

ATALANTA
overrasket.

Eh!? — Hvor meget . . .!

FRANCKE

Ja, for det maa den naadige Frøken da kunne forstaa, at hvis jeg skal sætte noget op med lidt *Sving* i, saa kan jeg ikke godt nøjes med mindre end . . . ja, hvad skal vi si-ige . . . (Resolut). en tre-dive—fyrretyve Tusinde! (Betragter hende spørgende, og da han ikke faar Svar, supplerer han:) *Kroner* forstaar sig, *Kroner!* . . . Ikke *Dollars!*

ATALANTA
tørt.

Naa dog ikke!

FRANCKE
ivrig.

Næ — nej! Man er dog ikke ublu!

ATALANTA
rolig.

Og disse Penge mener De altsaa, at *jeg* skulde „forstrække“ Dem med?

FRANCKE
flot.

Tjae — *mig* eller . . . min Forlovede! Det kommer jo paa det nærmeste ud paa eet!

ATALANTA

Oh yes!

FRANCKE
strækker hurtig Haanden ud.

Ja, ikke sandt! — Tusind Tak!

ATALANTA
tørt.

Men det har jeg nu ikke et eneste Øjeblik tænkt paa, min bedste Francke!

FRANCKE
overrasket.

Hvabeha . . .! (Lader, som om der pludselig gik et Lys op for ham, og forklarer ilfærdigt.) Jamen jeg mener naturligvis som *Laan*, naadige Frøken, som *Laan* . . . seks Procent Rente . . . aarlige Afdrag . . . Sikkerhed i hele Inventaret . . . Kort sagt: ikke Spor af Risiko!

ATALANTA

Ja, det er altsammen meget muligt, men . . .

FRANCKE
falder hende i Talen, — bebrejdende.

Nej, nu maa De sgu være en lille Smule coulant og ikke staa der og presse mig! — Herregud, det kan saamænd ogsaa gerne være, at jeg kunde klare mig med — skal vi sige: fem og tyve Tusinde; men jeg synes jo nok, at naar den naadige Frøken udtrykkelig har lovet Pigebarnet . . .

ATALANTA
utaalmodig.

Hvad har jeg lovet?

FRANCKE
forarget.

Aha! Frøkenen vil luske ud!

ATALANTA
lidt forvirret.

Nejmen, min gode Mand, jeg kan forsikre Dem, at jeg har hverken lovet Jørgensen tyve, tredive eller fyrretyve Tusinde!

FRANCKE

Det har De maaske ikke, nej . . . Men Tøsen lyver ikke, og De har sgu da lovet hende, at De nok skulde se at skaffe Udveje!

ATALANTA

Ja, *Ud*veje . . .

FRANCKE
vrængende.

Ja, *Ud*veje . . .! Og naar man er saa rig som De og da ikke er en ren Gnavser . . .

ATALANTA
faar pludselig en Idé og afbryder.

Næmen — De ved altsaa ikke . . .

FRANCKE
uforskammet.

Hvad ved jeg ikke?

ATALANTA
betænker sig lidt.

De tror . . . De tror, at jeg er rig?

FRANCKE

Tror . . .? Det *ved* vi vel allesammen!

ATALANTA
ryster paa Hovedet.

Not a bit of it . . . ikke Spor!

FRANCKE
forarget.

Den kan De bilde Bønd . . . Om Forladelse! jeg mener: Det er umuligt!

ATALANTA
afvisende.

Ja, jeg skylder jo ikke Dem noget Regnskab, Mister Næsevis! — Men De kan jo spørge min Tante!

BARONEN
tilbage fra BARONESSENS Værelse.

ATALANTA
pegende.

Eller Baronen dèr! — For nu ved *han* det ogsaa.

BARONEN
aandsfraværende.

Hvad for noget?

ATALANTA

At jeg er ruineret . . . baade Papa og jeg!

FRANCKE
med aaben Mund. — Stirrer paa BARONEN.

Rui—neret!

ATALANTA
smilende.

Out and out!

BARONEN
med Hænderne ud mod hende.

Ja, kæreste lille Atalanta, det gør mig saa hjertelig ondt!

FRANCKE
sammenbidt.

Saa skulde da ogsaa *Satan* . . .! (Med lange Skridt ud gennem Gangdøren, som han slaar i bag sig med et Smæld.)

BARONEN
forbavset.

Hvad gik der af Fyren?

ATALANTA

Han vilde laane Penge . . .

BARONEN
truer mod Døren.

Laban! (Deltagende mod ATALANTA.) Og Du *har* ingen, Du lille Stakkel!

ATALANTA
ler muntert.

BARONEN
lettet.

Naa, men det glæder mig da at se, at Du ikke helt har tabt Hovedet!

ATALANTA
leende.

Nej, Gudskelov!

BARONEN
atter bekymret.

Jamen, lille Ven, hvad . . . hvad vil Du nu gøre da?

ATALANTA
rask paa det.

Ja, foreløbig rejser jeg altsaa?

BARONEN

Rejser . . .?

ATALANTA

Ja, Du ser jo, at jeg allerede er klædt om.

BARONEN

Jamen, Barn, hvor vil Du rejse hen?

ATALANTA

Til København, har jeg tænkt.

BARONEN

Til . . . og hvad vil Du dèr?

ATALANTA
energisk.

Tjene mit — Smørrebrød!

BARONEN

Dit . . . Jamen som *hvad?*

ATALANTA
stadig munter.

Aa, jeg ved ikke . . . som Skuespillerinde maaske!

BARONEN

Hum . . .

ATALANTA

Eller hvis det ikke gaar, saa som Massøse . . . (Smøger Ærmerne op.) Du ved jo . . .

BARONEN
bukker hurtig.

Jo—o Tak . . .! (Mod hende; hjertelig.) Det er naturligvis stolt af Dig, lille Atalanta, at tage denne store Ulykke paa den Maade; *jeg* kunde det sgu ikke! — Men er det ikke noget overilet, dette her med at

rejse? Du kunde jo dog godt blive *her* og se Tiden lidt an, hva'? Jeg vil sgu savne Dig! Her er saa kedeligt. Du kunde synge lidt for mig hver Dag og . . .

ATALANTA
muntert.

Og gi' Dig lidt Massage, hva'?

BARONEN

Ogsaa *det*, ja!

ATALANTA
skælmsk-alvorlig.

Jamen, lille Onkel, det er jo . . . det er vel jo egentlig Tante Sophie, der skulde invitere mig . . .?

BARONEN

Ganske vist, jo . . . ja—a . . . Men det gør hun da vist ogsaa saa gerne! Hun holder jo saa meget af Dig. Saa hun vilde vist heller end gerne . . .

ATALANTA

Nej, lille Onkel! Det er Tante Sophie selv, der har raadet mig til at rejse jo før jo hellere!

BARONEN
uvilkaarlig.

Det Bæst!

ATALANTA

Men Onkel dog!

BARONEN

Ja, det mener jeg sgu! At jage en ung Pige ud for Lud og koldt Vand! — Og naar rejser Du saa? I Aften? Og ganske alene?

ATALANTA
smilende.

Ja, jeg maa jo se at vænne mig til at stole paa mig selv.

BARONEN
bekymret.

Men tænker Du da ikke paa . . .?

ATALANTA
muntrere og muntrere.

Paa det, Du sa'e i Formiddags? Er det *det*, Du mener?

BARONEN
uforstaaende.

Hvad sa'e jeg i Formiddags?

ATALANTA

Men det var vel bare Din behagelige Spøg . . .?

BARONEN
hidsig.

Hva'fornoget? Hva'fornoget?

ATALANTA
smiler underfundigt.

Du sa'e, at Du var villig til at rende væk med mig til — lige til Verdens Ende.

BARONEN
ivrig.

Nej, det var sgu mit ramme Alvor!

ATALANTA

Og lige med det samme?

BARONEN
flot.

Lige med det samme, ja!

ATALANTA
efter en lille Pause. — Med bly, nedslagne Øjne.

Men hvis jeg nu tog Dig paa Ordet, Onkel...?

BARONEN
benauet.

Du mener . . .? Du . . .?

ATALANTA
alvorlig.

Ja, Du husker vel nok, at Du gav mig dit Ord som *Adelsmand?*

BARONEN
ganske fra Koncepterne.

Ja . . . jo . . . javel jo . . . men . . . (Klør sig meget betænkelig i Hovedet.)

ATALANTA
lader bedrøvet.

Nej, det er jo sandt, den Gang vidste Du ikke, at jeg var en fattig Pige . . .

BARONEN
ivrig.

Nej vist saa, nej — næ—æ, det ha'de jeg jo ingen Anelse om . . . (Griber sig i det.) Men det har selvfølgelig ikke Spor at sige . . . ikke *Spor!* Men jeg mente bare . . . (Klør sig paa ny i Hovedet.)

ATALANTA
bundalvorlig.

Er der noget, der bider?

BARONEN
drejer sindsforvirret Hovedet.

Hvad? — Hvor? — Hvem?

ATALANTA
ler højt.

Nej i Haaret, mener jeg! Jeg synes, Du . . .

BARONEN
synker om i en Stol.

Puhh! Dit Asen! Saa Du driver bare Halløj med mig! Jeg var sgu lige ved at tro . . .

ATALANTA
lader fornærmet.

Kære Onkel, maaske er det kun „Halløj“ for *Dig;* men for *mig* er det sandelig det ramme Alvor! — Du maa jo da kunne begribe, at saadan som jeg *nu* er stillet, . . .

BARONEN,
der atter er faret op.

Men du syvende Himmel, Barn, jeg er jo *gift* med din Tante!

ATALANTA
rolig.

Jamen kære, lille, rare, gode Onkel, det var Du jo ogsaa i Formiddags! — Og det er jo desuden den Slags Smaating, som vi ikke tager det saa nøje med i Amerika.

BARONEN
indigneret.

I *Amerika!* Ja, det vil jeg sgu gerne tro, — den Røverrepublik!

ATALANTA
stille.

Ja, der er jo ganske vist ingen Adelsmænd . . .

BARONEN
ivrig.

Nej, i hvert Fald ikke Adelsmænd med Ære i Livet! For saa rejste de ikke over til et Land, hvor man ikke har mere Respekt for Ægteskabets Hellighed end som . . . Spurvene under Taget og . . . og Tranerne i Mosen!

ATALANTA
lader fornærmet.

Naa, ja, ja, ja; saa taler vi ikke mere om *den* Ting! det er jo i ethvert Tilfælde ikke *mig*, der har friet.

BARONEN
som før.

Og maa jeg saa spørge Dig, hvad Du havde tænkt, vi skulde leve af? — Af bare Massage bli'er man saagu ikke fed!

ATALANTA
ler.

BARONEN
arrig.

Hvordan Fanden kan det ogsaa falde Din ærede Papa ind at sætte ikke alene sine egne, men ogsaa *Dine* Penge over Styr! Han maa jo være en ren . . . (Da ATALANTA vedbliver at le.) . . . hva'behager?

ATALANTA
leende.

Naanaa*naa!* . . . Du behøver ikke at blive saa ivrig! — (Mere alvorlig.) Jeg troede, at jeg kunde stole paa Dit Ord, men nu ser jeg jo, at det var en Misforstaaelse.

BARONEN
vred.

Nej, Gu' er det ingen Misforstaaelse, nej! Naar jeg har givet Dig mit Ord, saa agter jeg naturligvis ogsaa at staa ved det! — Men vi maa jo da først have alt det andet paa det rene. Og jeg maa da også vide, hvad Sophie . . . hvad min Hustru mener, for hende har jeg da minsæl *ogsaa* givet mit Ord, véd jeg!

ATALANTA
skælmsk smilende.

Ja, og hende har Du oven i Købet givet det *først.*

BARONEN
glad over Udvejen.

Ja, *hende* har jeg jo oven i Købet givet det *først!* (STUDENTEN ind fra Gangen.) Hvad vil *han?*

STUDENTEN
med straalende Ansigt.

Om Forla'else, Onkel! — Jeg vilde bare . . . jeg vilde gerne spørre Atalanta . . ., men jeg kommer maaske te' Ulejli'he'?

BARONEN
glad over et Paaskud til at slippe af Sted.

Pas du tout . . . Aldeles ikke! . . . Værsgod . . .! (Til ATALANTA:) Jeg har vist . . . jeg tror nok, at jeg har udtrykt mig saa klart, at . . . at der ikke længer kan være Tale om . . . om Misforstaaelse . . .

ATALANTA
leende.

Nej, det har Du saamænd Ret i, kære Onkel, . . . pas du tout!

BARONEN
lidt flad. — Bukker.

Du undskylder altsaa . . . Du . . . jeg . . . Ja saa gaar jeg! (Hurtig ind i sit Værelse.)

ATALANTA
ser ironisk-smilende efter ham. — Saasnart Døren er lukket, siger hun:

Det var altsaa Nummer eet! (Vender sig til STUDENTEN.) Now then! Nej, men hvad er der dog med *Dig*, lille Søren! Du skinner jo som en nyslaaet Toskilling! Du er da vel ikke — fuld?

STUDENTEN
bebrejdende.

Hvor ka' Du nu si'e saaden no'et, Atalanta . . .!

ATALANTA

Jamen Du ser da saa rent overjordisk ud!

STUDENTEN

Jeg er saa gla', saa gla'!

ATALANTA

Naa, og hvad er Du saa gla' over?

STUDENTEN

Ja, det er maaske en Skam a' mig, men . . .

ATALANTA
lidt utaalmodig.

Naa?

STUDENTEN
piller forlegen ved hendes Ærme.

Æ det sandt, hva' Francke si'er, Atalanta, a' Du har mistet alle dine Penge . . .?

ATALANTA,
der ikke kan lyve for SØREN, undvigende.

Naa ja, om saa var?

STUDENTEN
piller videre paa Ærmet.

Ja for ser Du, Atalanta, . . . jeg . . . Du er saa grussom sø' . . . og jeg er saa forfærdeli' forelsket i Dig . . . og det har jeg alti' været, li'saa længe jeg ka' huske Dig, . . . men Du har jo alti' været saa ri' og . . . og saa fin, saa jeg har aldri' ri'ti' turdet tænke paa at . . ., men hvis det nu er sandt, a' Du har mistet alle Dine . . .

ATALANTA
smilende, venligt.

Du er sød, Søren Nielsen!

STUDENTEN
sjæleglad.

Er jeg?

ATALANTA
klapper ham paa Kinden.

Ja, Du er! — Men Du maa alligevel helst lade være med at sige Dumheder!

STUDENTEN

Dumhe'er? Jeg si'er da ikke Dumhe'er, Atalanta! Jeg er da ri'nok ikke a' den Slags! (Piller.) Næi, det er mit ri'ti'e Alvor, lille Atalanta; jeg vil spørre Dig . . . jeg vil . . . vil Du være min K . . .

ATALANTA
holder ham for Munden.

Jamen det er jo netop *det*, Du ikke maa sige, Dit lille Monstrum!

STUDENTEN
bedrøvet.

Aa . . . og hvorfor maa jeg ikke det?

ATALANTA
alvorlig.

Fordi det vilde gøre mig saa ondt at skulle sige nej.

STUDENTEN
med et stort Smil.

Jamen saa ka' Du jo si'e ja da, Atalanta! — (Trænger paa:) Aa hva', Atalanta, si' ja, hva'! Vi kunde faa det saa rart, saa rart med hverandre! Nu har Du helleringen Penge, og jeg har helleringen, og saa . . . Jeg holder saa rent forfærdeli' grussomt mejet a' Dig!

ATALANTA
klapper ham smilende.

Og hvad mener Du saa, lille Søren, at vi skulde leve af? — *Jeg* kan da ikke gaa i Onkels gamle Klæder.

STUDENTEN
leende.

Nej Gu' dow; men det har jeg da ri'ti' heller aldri' tænkt paa!

ATALANTA

Og *Tante* har jo ikke andet end Natkjoler.

STUDENTEN
lidt i Forlegenhed.

Nejmen . . . vi kunde da osse godt vente lidt endnu?

ATALANTA

Tror Du?

STUDENTEN
ivrig.

Ja, det ve' Gu'! Jeg kunde da godt vente i — *tyve* Aar, naar bare jeg vidste . . .

ATALANTA
skærer af.

Men *jeg* duer ikke til at vente, lille Søren. .

STUDENTEN
sørgmodig.

Naa ikke . . . (Blusser op.) Jamen *jeg* vil da osse helst giftes li'e straks med det samme, Atalanta! Og Du ska' se, at naar to Mennesker bare holder ri'ti' mejet a' hverandre, saa hjælper Vorherre nok, for han . . . (Det ringer fra BARONESSENS Værelse.) Saa, det var da osse ke'eli't, nu ringer Tante Sophie. (Hurtig hen til Døren.) Hva' vil Du, Tante Sophie?

BARONESSEN
inde fra Værelset.

Vil Du kalde paa Jørgensen! Jeg skal pusles!

STUDENTEN

Ja, det skal jeg nok, Tante Sophie! (Lukker og gaar hen til Gangdøren og raaber ud:) Jørrensen! — *Jørrensen!* — Det er Tante So . . . det er Baronessen, der ska' pusles!

JØRGENSEN
ind. — Rødøjet og snøftende.

Ja, nu skal jeg . . . jeg skal bare først . . . (Tørrer Ansigtet med sit Lommeklæde.)

STUDENTEN
forskrækket.

Nej men hva' er der dow i Vejen, Jørrensen? Di er da vel ikke kommet no'et til?

JØRGENSEN
snøftende.

Nej, det er bare Francke, der . . .

STUDENTEN

Det ska' Di ikke bry'e Dem no'et om, Jørrensen!

JØRGENSEN

Nu har han igen slaaet op med mig . . .

STUDENTEN

ivrig.

Vær Di gla' for det, Jørrensen; for hvis Di kendte Francke ri'ti', saa vilde Di li'efrem se, a' han li'efrem ingen Hjerte ha'e.

JØRGENSEN

Det ved jeg godt, . . . men jeg elsker ham . . . allieveller . . . voldsomt! (Det ringer igen.) Jo, jo, nu kommer jeg, Deres Naade! (Hurtig ind til BARONESSEN.)

STUDENTEN

Er der nu no'en, der ka' forstaa og begribe, at hun *alli'evel* . . . Ka' *Du* begribe det, Atalanta?

ATALANTA

med et vemodigt Smil.

Nej, det maa sagtens være *det*, man kalder „Kærlighed over al Forstand“ . . . (Falder et Øjeblik i Tanker og siger derefter, som om hun talte med sig selv:) Og hvis jeg havde ejet den, saa var jeg nu maaske ikke her . . .

STUDENTEN

inde i sin egen Tankegang. — Strækker opgivende Hænderne i Vejret.

Jamen med Francke, Du! Saadan en . . . en . . . Du sku' bare ha' hørt, hva' han stod og ga' a' sig før, Atalanta! Og der var osse andre, der hørte det! — Han sa'e . . . ja, jeg ka' saamænd næsten ikke faa mig te' a' si'e det! — han sa'e, a' Du . . . ja for det var *Dig*, han snakkede om, Atalanta . . .

(ATALANTA staar i egne Tanker og nikker bare af og til uden egentlig at høre, hvad STUDENTEN siger) . . . han sa'e lie'frem, a' Du li'efrem ha'de snydt ham for *fyrretyve* Tusinde Kroner! Sikke no'et Slu'er, hva'? Og det sa'e jeg ham da osse li'e op i hans aabne Øjne, hvor han ku' faa sig te' og staa der li'e midt paa Gullet og komme frem med saadan en vitterli' Usandhe'! Ja, *det* sa'e jeg: en *vitterli' Usandhe'*, sa'e jeg! Men han maa da være ganske forfærdeli' forhærdet, for han grinede bare li'efrem a' mig og sa'e, at nu kunde Du og jeg ta'e og slaa vore „Pjalter" sammen, for nu passede vi ri'ti' godt for hverandre! Han maa jo li'efrem være en ren — *Loke!*

JØRGENSEN
hurtig ud fra BARONESSEN og hen til Gangdøren, som hun aabner, og raaber.

Francke, Baronessen skal køres! (Tilbage og slaar Fløjdørene til BARONESSENS Værelse op. — Alt medens hun stadig tørrer Øjnene.)

FRANCKE
ind fra Gangen.

STUDENTEN
trækker sig lidt tilbage og siger ligefrem hadefuldt.

Der er han, det Bæst!

FRANCKE
standser op foran JØRGENSEN.

Naa, vi er ikke færdig med at tude endnu! — Ja, denne lille Skuffelse kan De altsaa takke den . . . (Med en ironisk Bøjning mod ATALANTA.) „naadige" Frøken for.

STUDENTEN
knytter Hænderne.

Bare jeg turde slaa ham ihjel!

FRANCKE
ind til BARONESSEN.

JØRGENSEN
sjokker efter ham.

STUDENTEN
truer.

Den . . . Midgaardsorm!

FRANCKE
kommer rullende med BARONESSEN.

JØRGENSEN
i hans Kølvand.

BARONESSEN
kommanderer:

Hen foran Spejlet!

FRANCKE

Javel, Deres Naade!

BARONESSEN
spejler og nætter sig.

Er de begyndt at komme?

STUDENTEN

Nu ska' jeg se a', Tante Sophie . . . (Hen til Portièren i Baggrunden og titter ind i Salen.) Ja, der staar da en Klump Pi'er nede i Krogen. — Di andre kommer vel snart osse.

BARONESSEN

Det gør de vel. — Træk saa for saa længe!

STUDENTEN
trækker Tæpperne for. — Peger op mod Dekorationerne.

Men har Du set, Tante Sophie!

BARONESSEN
ser ligegyldig op fra Spejlet.

Ja, det er yndigt! (Pusler stadig med Frisuren.) Hvad er det egentlig, vi skal plages med i Aften?

STUDENTEN
mildt bebrejdende.

Plae's . . .?

BARONESSEN

Naa, ja, Du ved jo godt, hvad jeg mener!

STUDENTEN
ivrig.

Ja se, først ska' vi læse no'et op a' Henrik Ibsens Dukkehjem . . . bare et Par u'valte Scener, for di kender det jo allesammen. Og saa ska' Bang indle'e et frit Ordskifte om, paa hva'for Betingelser a' Nora ku' forsvare og vende tilba'es til sin Mand igen.

ATALANTA
brister i Latter.

STUDENTEN
lidt pikeret.

Det er ikke no'et og le a', Atalanta! — Det er en alvorli' Sag; og I maa da osse kende den Bog ovre i Amerika?

ATALANTA
bestræber sig for at være alvorlig.

Ja vist saa, Søren! (Rækker ham Haanden.) Omforladelse!

STUDENTEN
ser forvildet fra den ene til den anden.

Jamen . . .

BARONESSEN

lægger Haandspejlet og vender sig mod ATALANTA.

Naa! Hvordan gaar det? — Har Du talt med . . . Badutten?

ATALANTA

løfter en Finger.

Fy, Tante! — Ja, jeg har. Og det gik, som Du havde spaaet.

BARONESSEN

Selvfølgelig!

ATALANTA

med et lille Smil.

Men Du har alligevel taget fejl.

BARONESSEN

forhavset.

Saa—aah! — Har Du da talt med andre?

ATALANTA

med en Bevægelse af Hovedet hen mod STUDENTEN.

Ja—a . . .

BARONESSEN

Med *Søren?*

ATALANTA

nikker.

BARONESSEN

Han har da vel ikke . . .?

ATALANTA

nikker ivrig og kan ikke skjule et Smil.

BARONESSEN

fikserer Delinkventen.

Ja, *ham* ha'de jeg unægtelig ikke regnet *med.*

STUDENTEN

Hva' er 'et dow, I snakker om? Er 'et om *mig?*

BARONESSEN
uden at ændse ham.

Nejmen forsøg nu engang med Bang, min Pige!

ATALANTA
usikker.

Med Bang . . .? Ja, hvad mener Du med at . . . forsøge?

BARONESSEN
ked af Omsvøb.

Aah, det behøver jeg vist ikke at forklare Dig!

ATALANTA
forbavset.

Jamen *ved* Du da . . .?

BARONESSEN
rask.

Vel ved jeg saa! — Jeg er da ikke Idiot!

ATALANTA

Jamen . . .

BARONESSEN

Og Søren gælder ikke! — Han er ikke noget „Mandfolk“!

STUDENTEN
frem.

Hva' æ jæ ikke . . .!

BARONESSEN

Hold Bøtte! (Til ATALANTA.) Nej, Søren er en Undtagelse!

ATALANTA
ivrig.

Jamen det er netop Sagen, Tante Sophie, at den Slags „Undtagelser“ har vi slet ikke i Amerika. De vilde straks blive masede!

BARONESSEN
tørt.

Saa—aah? Ja, Søren er jo unægtelig noget „skør“! — (Til FRANCKE.) Kør saa! (Til JØRGENSEN, der vil følge.) Ja, Dem har jeg ingen Brug for!

FRANCKE
ud med BARONESSEN ad bageste Dør til højre.

STUDENTEN
til ATALANTA.

Hva' var 'et, I snakkede om?

ATALANTA
ser op uden at svare. Hun er øjensynlig langt borte.

STUDENTEN
vender sig til JØRGENSEN.

Hvad' var 'et, hun sa'e?

JØRGENSEN
snøfter.

Hun sa'e, at mig havde hun ingen Brug for... Og det er der nok ingen, der har paa hele den vide Jord . . . Men saa ved jeg nok, hva' *jeg* har og gøre . . . (Vil bort.)

STUDENTEN
efter hende.

Nej, Jørrensen dow, det maa Di da ri'ti' ikke; det ka' Di da ikke mene, Jørrensen! (Vil holde fast paa hende.)

JØRGENSEN

Saa slip mig dow, Di . . .

ATALANTA
vaagner.

Hvad er der i Vejen?

STUDENTEN
grædefærdig.

Det er Jørrensen, der vil gøre en Ulykke paa sig sæl . . .

ATALANTA

Kom lidt her hen, Jomfru Jørgensen!

JØRGENSEN
ynkelig.

Ja, hva' kan *det* nytte . . . (Nærmer sig.)

ATALANTA

De ved jo, at Francke ikke bryder sig en Døjt om Dem, naar De ingen Penge har.

JØRGENSEN
sur.

Ja, det behøver Frøkenen saamænd ikke at fortælle mig.

ATALANTA

Og De mener alligevel, at det vilde være en Lykke for Dem at blive gift med ham?

JØRGENSEN
grædende.

Ak Gu' ja, det vilde det rigt'nok være!

STUDENTEN
forarget.

Næmen, Jørrensen, dow!

ATALANTA

Godt! Saa kan De hilse Francke fra *mig* og sige, at han paa Deres Bryllupsdag skal faa de Penge, vi har talt om.

STUDENTEN
himmelfalden

Fyrretyve Tusinde!

ATALANTA

Ja.

JØRGENSEN
med foldede Hænder.

A—ak! (Pludselig mistænksom.) Men er det nu ogsaa sikkert, at vi kan stole paa det?

ATALANTA

Naturligvis! — Men kun paa den Betingelse, at I ikke fortæller noget derom til andre!

JØRGENSEN

Ja, det kan vi jo sagtens la' vær' med . . . Men jeg troede ellers . . . Francke sa'e . . .

ATALANTA

Stol bare paa *mig!* — Og gaa saa! Jeg har noget at tale med min Fætter om.

JØRGENSEN

Ja . . . jo . . . men jeg si'er da først saa mange Tak!

ATALANTA
vinker af.

JØRGENSEN
gaar; men vender atter om. — Forlegen.

Men hvis han nu, Francke, sku' forlang' at faa det skriftligt?

ATALANTA

Saa *faar* han det skriftligt! — Adieu!

JØRGENSEN

Ja . . . jo . . . nu gaar jeg . . . Farvel! (Saligt smilende ud gennem Gangdøren.)

STUDENTEN
hen foran ATALANTA.

Jamen Gu' forbarmese, Atalanta, hvor vil Du dow faa alle di Penge fra?

ATALANTA
smilende.

Aa jo, saa mange har jeg jo vel nok tilbage endnu.

STUDENTEN
piller.

Jamen . . . Atalanta . . . saa ku' vi to jo da osse . . .?

ATALANTA
meget alvorlig.

Og hvordan skulde det saa gaa med Jomfru Jørgensen?

STUDENTEN
eftertænksomt.

Næi, det har Du jo osse Ret i . . . (Tager hendes Haand.) Du er dow en grussom go' Pi'e!

ATALANTA
ryster paa Hovedet.

STUDENTEN
ivrig.

Jo, Du er! En forfærdeli' go' Pi'e! — Og Du er osse altfor go' te' *mig!*

ATALANTA
klapper ham.

Saamænd er jeg ikke nej, lille Søren . . . (Alvorligere.) Men det Parti kan der nu alligevel ikke blive noget af.

STUDENTEN
modfalden.

Og hvorfor dow ikke, Atalanta? (Da hun ikke svarer.) Er der da maaske en anden, Du holder a'?

ATALANTA
nikker.

STUDENTEN
ivrig.

Hvem er dow det da?

ATALANTA

Kan Du ikke *tænke* Dig det?

STUDENTEN
tænker.

Det er da vel ikke . . .?

ATALANTA
nikker.

STUDENTEN
næsten glad.

Er 'et Bang?

ATALANTA
smiler bekræftende.

STUDENTEN

Jamen han er jo . . . Nej, det er sandt, nu er han jo ble'en Enkemand . . . Men det ku' Du jo ha' sagt straks, Atalanta, saa . . .

ATALANTA
smilende.

Jeg gjorde jo ogsaa, hvad jeg kunde, Søren, for at stoppe Munden paa Dig.

STUDENTEN

Ja—a, det gjorde Du jo . . . Ja for ha'de jeg

tænkt, a' Du ku' faa *saadan* en Mand, saa ha'de jeg da aldri' ku' faldet paa a' . . ., det ve' Gu' jeg ikke ha'de!

ATALANTA
klapper ham.

Nej vist saa! — Og hvis Du nu vil være rigtig rar, saa gaar Du ind og siger til Bang, at jeg gerne vil tale et Par Ord med ham.

STUDENTEN
vil af Sted.

Ja, det ska' jeg da saa grussom gerne!

ATALANTA

Men gør mig den Tjeneste ikke at sige noget til ham om . . .

STUDENTEN

Om hva' for no'et . . .?

ATALANTA

Om mine Pengesager. — Han tror jo endnu, at jeg er en rig Pige.

STUDENTEN

Naa han ve' ikke . . . (Overbevist.) Men det gør da hverken fra eller til, Atalanta, det bry'er *han* sig da ikke om.

ATALANTA

Nej . . . men jeg vil nu alligevel helst selv . . . Jeg ved ikke . . . men jeg er bleven saa underlig bange . . .

STUDENTEN
ivrig.

Nej men fy skamme Dig dow lidt, Atalanta! Det ka' Du da ri'ti' ikke være bekendt! Saa kender

Du jo slet ikke Bang, hvis Du . . . Jeg vil bare si' Dig, a' han er det æd—leste Menneske, der . . . (Det banker. BANG kommer ind fra bageste Dør til højre.) Men der er han jo sæl!

BANG
toer Hænder.

Ja, jeg kunde sandelig ikke længere styre min Længsel! — Jeg haaber da ikke . . .

STUDENTEN
ivrig.

Nej, nu gaar jeg! — (Rækker ATALANTA Haanden.) Du er da al'saa ikke vre' paa mig, Kusine?

ATALANTA

Hvorfor skulde jeg dog være *det?*

STUDENTEN
forlegen.

Jo, for det var vist grussom e'enkærli't a' mig, a' . . . jeg ku' tænke paa a' . . . a' . . . a' . . .

ATALANTA
kærligt.

Kæreste lille Søren, hvor jeg dog er kommen til at holde meget af Dig i den korte Tid, vi har kendt hinanden . . . Og hvordan det saa gaar, . . . vil Du saa love mig altid at være min Ven?

STUDENTEN
højtideligt.

Ja, *det* vil jeg! (Ser med straalende Øjne fra den ene til den anden.) Og saa Farvel da begge to, og Gu' velsi'ne Jer! (Ud gennem bageste Dør til højre.)

BANG

Det er et bravt lille Menneske!

ATALANTA
varmt.

Poor little baby!

BANG

Det tykkes mig, han saa' saa underlig højtidelig ud, — har der været noget paa Færde?

ATALANTA
stille.

Ja; han har lige friet til mig . . .

BANG

Han! — Men er han da bleven forrykt!

ATALANTA
smiler.

Naa—aah, det behøver man da just ikke netop at være, fordi man . . .

BANG
ser hendes Smil og strækker Hænderne ud mod hende.

Nej, nej, i Sandhed! — Skønt jeg maa tilstaa, at jeg ogsaa stundom selv har en Følelse, som vandrede jeg ikke længere paa Jorden, saaledes er jeg betaget af Henrykkelse over . . . (Da ATALANTA ikke gør Mine til at ville entrere paa hans Hænder, slaar han et Slag over Gulvet. — Derpaa stiller han sig igen op foran hende.) Naa — og Du? . . . Jeg maa vel nok sige: Du?

ATALANTA

Ja, værsgod!

BANG

Og hvad svarede saa Du da?

ATALANTA

At der var en anden . . .

BANG
bredt.

Tak! — Tak! (Vil lægge sig paa Knæ og kysse hendes Hænder.)

ATALANTA
søger lempeligt at forhindre det.

Nej, nej, ikke saadan, Bang! — Der kunde komme nogen.

BANG
oprejst.

Ja, Du har maaske Ret! — Det er jo endnu saa kort siden, min Hustru døde . . . Ellers maatte de da gerne komme alle, alle og se, hvor lykkelig jeg er, — det lykkeligste Menneske paa denne vor skønne lille Jord!

ATALANTA
prøvende.

Der er jo ogsaa et og andet, som vi gerne skulde være paa det rene med. — Jeg er saa bange for, at De . . .

BANG
bebrejdende.

Du siger „De"?

ATALANTA
rolig.

Ja. — — At De bagefter skal fortryde det.

BANG

Fortryde det! — Hvor kommer Du dog paa den sælsomme Tanke, lille Veninde?

ATALANTA

Jo, for det er jo kommet saa pludselig, det hele. Det er jo ikke ret mange Timer siden, at De knap kunde huske, at De nogen Sinde havde set mig.

BANG
i Ekstase.

Ja, er det ikke vidunderligt, Barn, at en Følelse . . . en Følelse, der gennem Aarene har ligget som i Dvale, at den pludselig kan vaagne til Liv! Det er, som var det Vorherre selv, der havde aandet paa den og faaet den til at skyde Blomster og Blade — Blade saa grønne og saftige — og Blomster saa lifligt duftende, saa sødt . . .

ATALANTA
lidt tørt.

Jamen, kæreste Bang, De sagde før, at det, De nærmest trængte til, var en dygtig Husholderske, — og jeg er lidt bange for . . .

BANG

Ak, kære Barn, en Husholderske! Tænk ikke paa *det!* En slig kan man jo altid erhverve for Penge.

ATALANTA

Og saa er der jo ogsaa Børnene . . . Hvor gamle er de *nu?*

BANG
forundret.

Hvor gamle? — Ja, jeg har dem jo i forskellige Aldere.

ATALANTA

Naa—aa ja, De har jo da kun to.

BANG

To? — Nej saa sandelig har jeg da fem!

ATALANTA
rejser sig.

Fem!? — Jamen dengang jeg rejste . . .

BANG
smiler overbærende.

Ja, dengang Du *rejste*, . . . men det er jo da ogsaa *fire* Aar siden.

ATALANTA
sætter sig igen. — Lidt forknyt.

Ja, ganske vist . . .

BANG

Jeg troede, at jeg havde fortalt Dig, at min salig Hustru døde i Barselseng . . .

ATALANTA
stille.

Nej, det vidste jeg ikke . . . Jeg troede jo ikke, at De levede sammen med Deres Kone paa den Maade, . . . det vil sige, ikke siden . . . ikke siden — den Gang . . .

BANG

Men kæreste lille Veninde, hvor er Du dog kommen paa den mærkelige Idé?

ATALANTA

Nej, det var naturligvis ogsaa dumt, men . . .

BANG
slaar op med Haanden.

Og hvorfor skal vi nu lade os pine af disse smaa, usle Hverdags-Bekymringer? Nu, da Fremtiden jo ligger for os saa lys og smilende! — Det er sandelig ikke i Køkkenet, Du skal staa mig bi, og ejheller i Barnestuen! Vi to har jo dog større Maal og større Virke! — (Begynder at „holde Tale".) Aa, jeg har mægtige Planer, Du! Først vil vi bygge Skolen her om, udvide den, gøre den større, saa at den rummer

mindst det firedobbelte Antal søgende Sjæle! Og saa vil vi plante Aflæggere baade i Jylland og overalt paa Øerne. *Da* kan der komme Trivsel i den store, stolte Tanke, vi arbejder for! — Og hvorfor skulde vi holde os til *Danmark* alene! Ogsaa hos Broderfolkene hinsides Sundet maa der findes Jordbund for vor Livssag! Ja, selv hos de Tusinder og atter Tusinder af Brødre og Søstre hinsides *Atlanterhavet!* Aa, tænk Dig, Veninde, om vi to i Fællesskab kunde lægge Grunden til den første *rigtige* Marius Bangske Højskole derovre i Dit nye eller, som det jo nu vil blive: Dit *gamle* Fædreneland! — Vilde det ikke være et stort og skønt Arbejde, Atalanta?

ATALANTA,
der har siddet stille og eftertænksomt og kun af og til set op med hastigt og sky Blik.

Jo. — Men alt det vil vist koste mange Penge, kære Bang.

BANG
lidt overrasket.

Penge . . .? Ja selvfølgelig vil det koste mange Penge! Men det er vel ikke noget, vi to behøver at lade os afskrække af, naar det gælder min og Din og mange søgende Medsøstres tindrende Livssag! (Da ATALANTA ikke svarer, fortsætter han forretningsmæssigt.) Og desuden ansér jeg det slet ikke for usandsynligt, at det er et Foretagende, der ogsaa rent pengeligt set vil kunne svare sig, naar først alt er kommet i den tilbørlige Gænge. Det er kun til at begynde med, i de aller første Aar, at der maa ofres større Beløb — ja, efter danske Forhold endogsaa meget *betydelige* Beløb. Men naar man er saa rig, som *Du*, — efter

hvad alle paastaar, endogsaa fabelagtig rig . . . (Han bliver afbrudt ved, at bageste Dør til højre bliver lukket op udvendig fra.) . . . Naa!

FRANCKE

kommer rullende med BARONESSEN, fulgt af STUDENTEN og samtlige CHOCOLADEDAMER.

DAMERNE

pludrer i Munden paa hverandre.

Gud, dèr *er* jo Bang! — Næh, dèr *er* jo Bang! — Og Frøken Williams! Og Frøken Williams! — Gud! Og alene, alene!

BARONESSEN

slaar i Tæppet.

Stille!

Tavshed.

BARONESSEN

til BANG.

Ja, saa begynder vi vel?

TVILLINGERNE

kigger ind bag Forhænget.

FØRSTE TVILLING

Ja, der er propfuldt!

ANDEN TVILLING

Stuvende!

KONSULDATTEREN

Uf ja, der bliver naturligvis ikke til at aande!

BANG

lidt nervøs.

Ja nu . . . nu skal jeg straks aabne Mødet . . .

BARONESSEN

Men hvor er Jacob . . . æ . . . Baronen?

DE UNGE DAMER
skriger leende op.

Ja, hvor er Jacob Baronen? — Hvor er Baronen Jacob? (Farer hen til BARONENS Dør og river den op.) Hr. Baron! — Hr. Jacob! — Hr. Baron!

BARONEN
frem. — Han er i Skjorteærmer. Arrigt.

Hva' Fanden er der *nu?* — Aa, om Forladelse, jeg vidste ikke . . .

DAMERNE

Det er Mødet, der begynder, Hr. Baron! — Værsgod, Hr. Baron!

BARONEN

Ja, nu kommer jeg, nu kommer jeg! — Jeg kan da ved Gud ikke vise mig i den bare Skjorte!

DAMERNE
slaar leende og fnisende Døren i.

Gud, hørte De, hvad han sa'e? — Ja, ja, han er jo uartig! — Fy, fy! Ja, ja!

BARONESSEN
til DAMERNE.

Hvis de ærede Damer saa kunde lukke Kneveren lidt! (Stilhed. — Til FRANCKE:) Ja, kør saa!

Tæpperne for den midterste Dør i Baggrunden bliver trukket til Side. — FRANCKE ruller BARONESSEN op gennem den lange Midtergang. — DAMERNE følger efter. — Bænkene i Salen er besat med HØJSKOLEPIGER.

STUDENTEN
staar og kigger fra BANG til ATALANTA, og fra ATALANTA til BANG.

BANG

Aa, Nielsen, gør mig den Tjeneste at trække *for!*

STUDENTEN
noget forvildet.

Ja — jo — naturligvis — det vil jeg da naturligvis saa gerne! Men jeg troede jo, at Di og Atalanta . . .

BANG
stamper.

Aarr! (Gaar selv hen og trækker for.)

STUDENTEN
tripper hjælpeløst.

BANG

Jeg vilde gerne have Lov til at være lidt alene med Ata . . . med Frøken Williams!

STUDENTEN

Jamen Gu', det ka' I da saa godt! — Men hvodden ska' vi saa derinde . . .?

BANG

De kan jo godt aabne Mødet. — De kan begynde med at give en Oversigt over, hvad vi skal foretage os i Aftenens Løb.

STUDENTEN

Jo — jo — men . . .

BANG

Og hvis det skulde trække lidt ud, saa kan De jo lade dem synge en Sang, — en af dem, de allesammen kan!

STUDENTEN

Ja — jo . . .! (Fortrolig.) Og vi ku' jo da osse godt begynde og læse op, hvis I gerne vil være sammen lidt længer, for det ka' jeg da saa godt begribe. (Til ATALANTA, smilende over hele Ansigtet) Dèr ka' Du

sæl se, a' jeg fik Ret, lille Kusine! Vi ku' smen godt ha' væ'et! Jeg vidste nok, at der ikke var no'et a' være bange for. Jeg kender jo Bang!

BANG

Hvad skulde hun være bange for?

STUDENTEN
ivrig.

Jo, Di ka' smen tænke Dem, Bang, a' . . .

ATALANTA
afværgende.

Nej, men Søren! *Søren* dog!

BANG

Tal De bare, Nielsen! (Roligt smilende.) Det kan vel næppe være saa slemt?

STUDENTEN
fornøjet.

Aa, Gu', det var bare no'et Slu'er om, a' Di kanske ikke vilde bry'e Dem saa meget om hende, naar Di fik og vi'e, a' hun var fatti'. -- Li'som *hun* ku' gøre for, a' hendes Fa'er har været saa grussom uheldi' med . . .

BANG
bleg.

Fattig . . .!? — Fattig!? Hvad er det for noget Vaas, De staar og siger!

ATALANTA
grædefærdig.

Søren . . . Søren!

STUDENTEN

Men Gu', har Du ikke fortalt ham det endnu, Atalanta! Hvem ku' dow vi'e *de'!* Du sa'e jo, a' Du

sæl helst vilde si'e ham det, og saa troede jeg da saa bestemt, a' . . .

FRANCKE

ind fra Forsamlingssalen.

Hendes Naade venter!

STUDENTEN

Ja, nu kommer jeg! (Hen til ATALANTA, trøstende.) Men det er da li'e akkurat det samme, om Du har Penge eller ej, lille Kusine; saa det ska' Du smen ikke ta' Dig saa nær!

BANG

kort.

Ja, det er godt, Nielsen!

STUDENTEN

nikker venligt.

Ja, saa farvel begge to da saa længe! (Ud gennem Baggrunden.)

BANG

til FFANCKE, der endnu staar opstillet.

Hvad venter De paa?

FRANCKE

til ATALANTA uden at ændse BANG.

Hendes Naade bad mig spørge Frøkenen, om der skal siges Besked til Kusken om at spænde for?

ATALANTA

Ja; jeg rejser med sidste Tog.

FRANCKE

bukker. Ud gennem Gangdøren.

BANG

Rejser!? — Hvad skal alt dette betyde? — Hvor rejser Du hen?

ATALANTA
rolig.

Tilbage, hvor jeg *kom* fra! — Fordi jeg føler — fordi jeg kan se paa Deres Ansigt, at De allerede begynder at fortryde alt, hvad De har sagt . . .

BANG

„Fortryde“ — fortryde — — Der er jo ikke Tale om at fortryde; men . . . men Du er da vel ejheller *fuldstændig* ruineret?

ATALANTA
løfter Hovedet.

Og hvis jeg nu *var?*

BANG
med Højhed.

Saa vilde jeg tillade mig at finde det højst besynderligt, at De ikke forlængst havde underrettet mig derom.

ATALANTA

Det vil med andre Ord sige, at det ikke var en lille fattig og forelsket Pige, men den „fabelagtig“ rige Miss Williams, De ønskede at gøre til Deres Hustru?

BANG
som før.

Spørgsmaalet er i Øjeblikket ikke, om De er rig eller fattig. — Men siden De tager Sagen paa *den* Maade, vil jeg ganske aabent sige Dem, at det ingen Sinde kunde falde mig ind at gifte mig med en Kvinde, om hvem jeg vidste, at hun havde ført mig bag Lyset.

ATALANTA
rolig.

Jeg har ikke ført Dem bag Lyset. — Der har

jo mellem Dem og mig slet ikke været Tale om mine Penge.

BANG

Det har der ganske vist ikke; i hvert Fald ikke med rene Ord. Men alligevel kunde det jo næsten se ud, som om De havde stillet mig en — Fælde!

ATALANTA

kort.

Det har jeg ogsaa!

BANG

forbløffet.

Hvad! — Og De har oven i Købet Frejdighed nok til at indrømme det!

ATALANTA

nærmer sig og siger ham lige op i Ansigtet.

Ja! — For jeg er nemlig aldeles ikke ruineret! Jeg er i dette Øjeblik saa rig som nogen Sinde!

BANG

truer med oprakt Finger og siger med et lysende Smil.

Lille Skælmsmester! — Men saa har det hele jo været en Misforstaaelse.

ATALANTA

med Vægt.

Ja, een eneste stor Misforstaaelse! (Inde fra Salen hører man Forsamlingen stemme i med: „Der er et yndigt Land". — Det er et Kor af mange Kvindestemmer; men Lyden dæmpes stærkt af Forhængene.)

BANG

løfter Hænderne, som om han vil tysse paa ATALANTA.

Er det ikke kønt . . .!

ATALANTA

Jo . . . Og De skulde bare vide, hvor ofte den Sang har faaet mit Hjerte til at banke! Jeg haabede

jo saa sikkert, at det var i dette Land, jeg hørte hjemme. Jeg troede fuldt og fast, at det var her, jeg skulde søge Lykken. — Aah, hvor jeg skammer mig! (Sætter sig og skjuler Ansigtet i Hænderne.) Hvor jeg skammer mig!

BANG
nærmer sig stille og lægger sin Haand paa hendes Hoved.

Atalanta . . .

ATALANTA
løfter Hovedet med et Ryk.

Rør mig ikke!

BANG
smilende.

Jamen bedste lille Veninde, det kan jo endnu altsammen blive godt! (Klapper hende beroligende paa Skulderen.)

ATALANTA
farer op fra Stolen. — Eksalteret.

Rør mig ikke, siger jeg! — Eller jeg *skyder* Dem! (River Revolveren op af Lommen.)

BANG
viger et Par Skridt tilbage.

Skyder . . .?

ATALANTA
løfter Revolveren imod ham.

BANG
urolig.

Men kæreste Barn . . .!

ATALANTA
lader Armen synke og gentager ærgerlig.

„Barn!“ — „Barn!“ — — (Derefter med Vægt:) Nej, *nu* tror jeg nok, at jeg omsider er bleven voksen!

BANG,

der indser, at Slaget er tabt, slaar pludselig om.

Det fremgaar dog ikke i nogen iøjnefaldende Grad af Deres Opførsel! — (Lidt haanligt.) Og saa er den vel ikke engang ladt, den Tingest dèr!

ATALANTA

Det skal jeg hurtig overbevise Dem om! (Løfter Revolveren. Og uden at betænke sig trykker hun to Gange af mod et af de store Spejle i den anden Ende af Stuen. — Spejlet splintres, og Stumperne falder klirrende ned paa Gulvet.)

BANG

farer til og griber hende om Armen.

Men er De da rent fra Forstanden! (Søger at vriste Revolveren fra hende.)

BARONEN

hurtig ind fra højre.

Hvad Fanden er *det?*

BANG,

der har faaet fat i Revolveren, kaster den fra sig paa Bordet.

Ja, det maa De nok spørge om! Den kære Frøken Williams lader til at være noget hysterisk.

BARONEN

ser forskrækket fra den ene til den anden.

Jeg hørte jo Skuddene! Der er da ikke sket en Ulykke?

ATALANTA

roligt smilende.

Nej — ikke uden med Spejlet dèr!

JØRGENSEN,

der er kommen farende ind fra Gangdøren, ser Glasstumperne paa Gulvet, slaar Hænderne sammen og siger:

A—a—ak!

Sangen inde i Forsamlingssalen er pludselig gaaet i Staa.

HØJSKOLEPIGERNE
vrimler ind. De bliver staaende i Baggrunden, forfærdede, uforstaaende. — Saa kommer

CHOCOLADEDAMERNE
myldrende. — Trængsel og Raab.

FØRSTE TVILLING
bag ude.

Men saa gør dog *Plads!*

ANDEN TVILLING
i Hælene paa hende.

Ja, saa gør dog *Plads,* at man kan komme *til!*

FØRSTE TVILLING
helt fremme. — Ser sig forbavset og noget skuffet rundt i Forsamlingen.

Men der er jo ingen død!

ANDEN TVILLING

Og vi hørte dog saa tydelig, at der blev skudt.

KONSULDATTEREN
vejrer med Næsen.

Og man kan da ogsaa lugte Røgen!

Frk. WILCKE
peger.

Og dèr ligger en Pistol!

DE UNGE DAMER
stimler sammen.

Gud ja! — Se, se! — En Pistol! — Tør Du røre ved den? — Aldrig i Evighed!

FØRSTE TVILLING
til ATALANTA.

Men saa *forklar* os dog . . .!

ANDEN TVILLING
til BANG.

De *er* da vel ikke saaret?

SKRIG FRA BAGGRUNDEN

Er Bang saaret?

STEMMER
i Forgrunden.

Nej, nej, det er bare Spejlet!

Enkefru THOMSEN

Det dejlige kostbare Spejl! (Hun ligefrem græder over nogle af Stumperne.)

Pludselig opstaar der stort Røre i Baggrunden. — Og der høres Raab: Baronessen! Baronessen!

HØJSKOLEPIGERNE
viger til Side, saa at der bliver en Gang aaben i Midten. — Og

BARONESSEN
kommer gaaende rank og fast op mellem Rækkerne i sin lange, hvide Sengekaabe. — Bag hende vimser

STUDENTEN
ulykkelig og ude af sig selv.

Men Tante Sophie dow! Men Tante Sophie dow! (Han tør ikke røre ved hende.)

BARONESSEN
bliver staaende helt inden for Døren og ser sig om, strengt og spørgende.

Stor Bestyrtelse. — Men fuldstændig Tavshed.

BARONEN
er ved at gaa bag over af Forfærdelse. Han stirrer forvildet frem, som om han saa' et Spøgelse. — Endelig faar han Luft i et hviskende:

Sophie . . .!

BARONESSEN

Ja, naar I render Jer Vej allesammen, saa er jeg saagu' da nødt til at hjælpe mig selv!

STUDENTEN
halvt grædende.

Jamen, Tante Sophie, jeg vilde jo da saa grussom gerne ha' . . . (Forklarende til de andre.) Hun var ve' Gu' slet ikke til at holde i Sengen! Hun var slet ikke til a' holde! Hun . . .

BARONEN
har samlet sig. — Han har stukket Tommelfingeren i Vestegabet og siger med et Buk, som om han gjorde en uset Person en Undskyldning:

Saa fik De sgu alligevel Ret, Hr. Doktor!

BARONESSEN
haardt.

Tør jeg spørge, hvad her gaar for sig?

BANG

Jamen, kæreste Veninde . . . er Deres Naade ikke bange for, at De bliver forkølet?

BARONESSEN
staaende paa samme Sted.

Saa svar mig paa, hvad jeg spør' om! Hvad er her gaaet for sig?

BANG
overlegent.

Ikke noget af Betydning, Deres Naade! — Det var blot Frøken Williams, der var saa uforsigtig at lege med en ladt Revolver.

BARONESSEN
fikserer ATALANTA.

Det var altsaa et Vaadeskud?

ATALANTA
kort.

Nej!

BARONESSEN

Jamen, hvad . . .?

ATALANTA

Jeg vilde vise (Peger paa BANG.) den . . . Ballonfigur dèr, at Revolveren var ladt!

BARONESSEN

Ja men . . .?

ATALANTA

. . . Saa at han kunde lære at ta' sig bedre i Agt en anden Gang!

BANG

Det kunde De have sparet Dem, Frøken, for her til Lands . . .

BARONESSEN
imod BANG.

Stille! — (Til ATALANTA.) Han har altsaa fornærmet Dig?

ATALANTA

Ja, jeg ved ikke, hvad man kalder det (vrængende efter BANG) „her til Lands"; men i Amerika . . .

KONSULDATTEREN
næsvist.

Saa skulde De vist meget hellere være bleven dèr, hvor De var!

ATALANTA
nikker og smiler.

Ja! Ja, min Tøs! Du har Ret! Men nu skal det heller ikke vare længe, før . . .

BARONESSEN

Det er altsaa Din Mening, at Du vil rejse tilbage straks?

ATALANTA

Ja; jeg er bare bange for, at jeg ikke skal komme tidsnok. For nu ved jeg, hvad jeg vil i Amerika!

STUDENTEN

Nej men Atalanta dow! — Jeg ka' dog aldeles ikke begribe . . .

Rundt om fra
DAMERNE:

Nej, lad hende bare rejse! — Ja, lad hende bare rejse! — Det var saamænd Synd at holde paa hende! — Saadan En, der skyder med Pistol!

FRANCKE

er kommen ind fra Gangdøren og har under de sidste Replikker staaet og ventet med en lille Sølvbakke i Haanden. — Frem.

Ja, der *er* sagt til Kusken om at spænde *for*.

ATALANTA

Tak! — Ja saa maa jeg altsaa til at sige Farvel!

BARONEN

Jamen, kæreste Miss, Du kan dog ikke saadan . . . Du tillader vel nok, at jeg ledsager Dig?

ATALANTA
med en Skælm i Øjet.

Du? — — Til Amerika . . .?

BARONEN
stiver sig op.

Ja . . . hvis det skal være . . . jeg . . . (Med et ængsteligt Øjekast til BARONESSEN.) . . . hvis da Sophie ikke har . . .

BARONESSEN
tørt.

Du bliver *her!* — Herefter skal jeg nok *selv* tage mig af Din — Massage.

BARONEN
lusker af.

Naa saadan . . . hum! Ja . . . ja saa kan jeg altsaa ikke . . .

FRANCKE
har nærmet sig ATALANTA. Afsides.

Og de fyrretyve Tusinde, naadige Frøken?

ATALANTA

Jeg staar ved mit Ord!

FRANCKE
bukker.

Merci! — Grand merci! — (Vil gaa; men vender pludselig om.) Undskyld, men jeg havde nær glemt . . . Der er en Herre her udenfor, som ønsker at tale med den naadige Frøken, — en Englænder, tror jeg, — eller en Amerikaner maaske . . . . (Række Bakken frem.)

ATALANTA
snapper Kortet. Læser.

John Whipley! — (Jublende.) Tante!

BARONESSEN

Er det *ham?*

ATALANTA
som før.

Ja, ja, ja! (Til FRANCKE, utaalmodig.) Jamen hvor? Hvor?

FRANCKE
ivrig.

Nu skal jeg straks . . . (Nærmer sig Gangdøren; men inden han endnu er naaet helt ud, kommer)

John Whipley
ind. — Han er en ung, køn, kraftig Fyr med lidt for høje Flipper efter dansk Smag. — Han bliver forbavset over at se, at der er saa mange i Stuen, standser et Øjeblik og ser sig rundt:

Beg your pardon! (Faar Øje paa Atalanta og gaar hurtig frem i Forgrunden.) Atalanta!

Atalanta
betragter ham med et straalende Smil.

John Whipley
Are you angry with me?

Atalanta
rækker ham begge sine Hænder.
I love you!

Tæppe.

